

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/07 • 20 Şubat 2009 • 1 TL

Devrimci baharı kazanmak için ileri!

İÇİNDEKİLER

Devrimci baharı kazanmak için!..	3
Onbinlerce işçi ve emekçi faturayı ödememek için Kadıköy'de buluştu! . . .	4
15 Şubat mitinginin dersleri.	5
Ergenekon aynasından yansıyan düzen gerçekliği	6
Erdoğan'ın Davos şovu kanlı elleri temizleyemiyor...	7
AKP yolsuzluk ve yağmada sınır tanımıyor!	8
Düzen solu ve sosyal reformistler emekçi kitleleri sahte hayallerle oyalıyorlar... . .	9
Grevdeki ASEMAT işçileriyle konuştuk...	10
Kriz bahanesiyle işten atılan Renault işçisi Alper Kiraz ile konuştuk...	11
İşçi ve emekçi hareketinden...	12-13
İstanbul Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkanı adayı Melek Altıntaş ile konuştuk...	14-16
“Beyaz yakalılar”da örgütlenme arayışı...	17
Faaliyetlerden...	18-19
Genç-Sen 7. Temsilciler Meclisi toplantısı gerçekleşti...	20
8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor...	21
“Beşir’le Vals”in er Folman’ı yitik anılarını arıyor...	22
İşgalci militarizmin paranoyaklaştırdığı toplum!...	23
Bültenlerden...	24
Kavga Ziya ustalarla kazanılacak!	25
Siyaset ve ahlak!..	
M. Can Yüce	26
Mücadele postası	27

Kızıl Bayrak'tan

Burjuva siyasal yaşam bugün çok büyük ölçüde yerel seçime kilitlenmiş bulunuyor. Sermaye partilerinin yerel seçim merkezli çıkar ve rant çatışmaları giderek her türlü kirli silahın kullanıldığı bir sürece evrilmiş bulunuyor. Her geçen gün sermaye partileri birbirlerinin kirli çamaşırlarını, vurgun ve rant dosyalarını medya aracılığıyla ortaya döküyor, rakiplerini alt etmeye çalışıyorlar. Böylece işçi ve emekçilerin oy desteğini alarak yerel yönetimlerde mevzi kazanmaya çalışıyorlar. Önümüzdeki günlerde bu yönlü hesaplaşmanın dozajının artacağını ise söylemeye gerek bile yok. Yerel seçimler yaklaştıkça sermaye partilerinin aralarındaki çıkar çatışmalarının ve rant kavgalarının kızışacağı açıktır. Bu kavganın kızışması ile birlikte işçi ve emekçiler, sermaye sınıfına hizmette yarışan bu partilerin gerçek yüzlerini daha açık göreceklerdir. Tüm sermaye partilerinin özünde birbirinden farklı olmadığını, hepsinin sermaye sınıfına hizmet için yarıştıklarını, hizmetlerinin karşılığı olarak da rant ve yağmadan pay aldıklarını göreceklerdir.

Bu sürecin bir başka cephesini ise liberal-reformist güçlerin seçim hazırlıkları oluşturuyor. “Birlikte Başarabiliriz Platformu”nda bir araya gelen liberal-reformist sol çevrelerin oluşturdukları ittifak da parçalanmaya yüz tutmuş bulunuyor. Başlangıçta bu ittifakın temel bileşenleri olarak yer alan kimi reformist sol çevre ve partiler ise yapılan aday pazarlıklarının istedikleri biçimde sonuçlanmaması üzerine merkezi ittifaktan çekildiklerini açıklayarak ayrı bir hat ortaya koyma yoluna gittiler. Daha başlangıçta devrimci ilke ve amaçlara dayanmayan ve daha çok kimin nereden aday gösterileceğine endekslenmiş bir platformun başka türlü bir sonuç ortaya çıkarması düşünülemezdi. Nitekim ortadaki tablo da bunu gösteriyor. Buna şaşırılmaması gerekiyor. Zira temel ilkeleri bir yana iterek yerel yönetimlerde mevzi kazanmak temel hedefine kilitlenmenin başka türlü bir sonuç ortaya çıkarması beklenemezdi.

Bu tabloyu tamamlayan bir başka öge ise, liberal-reformist platformun kuyrukçusu kimi çevrelerin tutumudur. Böyleleri seçim rüzgarını arkalarına alarak ciddi ciddi bir “fırtına” estirecekleri iddiası ortaya

koymakta ve yerel yönetimleri kazanmak için yanıp tutuşmaktadırlar. Dahası bu konudaki kimi iddialı söylemleri hiçbir sınır tanımadan ileri sürebilmektedirler. Bu konudaki tutumlarıyla, adete gerçeklerden koparak her türlü dayanaktan yoksun hayaller peşinden sürüklenme aşamasına varmaktadırlar. Devrimci ideolojik kimlik ve konumun çok büyük ölçüde aşındığı, devrimci ilke ve değerlerin bir tarafa itildiği bir durumda her türden reformist hayal ve yanılsamanın belirleyici bir hal alması kaçınılmaz olacaktır.

Sınıf devrimcileri ise seçimleri devrimci sınıf mücadelesini büyütmenin, sınıf ve emekçi kitlelerin bilincini, mücadelesini ve örgütlenmesini geliştirilip güçlendirmenin bir imkanı olarak değerlendireceklerdir. “Düzene karşı devrim!” şiarının yükseltildiği, sermaye devleti ve temsili kurumlarının cepheden teşhir edildiği ve devrim ve sosyalizm propagandasının öne çıkarıldığı bir seçim çalışması örgütleyecekler.

Tüm hazırlıklarını ve planlamalarını bu temelde yapan sınıf devrimcileri devrimci bir seçim çalışmasını örgütlemek hedefiyle devrimci baharı kazanmak için etkin ve enerjik bir çaba ortaya koyacaklar.

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/07 ● 20 Şubat 2009

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:

Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler

ve sol hareket

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Devrimci baharı kazanmak için!..

Uzun süredir devam eden düzen içi çatışmanın rejim krizine döndüğü, sistemin ve düzen güçlerinin pisliklerinin ortalığa saçıldığı, tüm bunların üzerine kapitalist sistemin ekonomik krizinin bindiği ve bunun ağır faturasının işçi ve emekçi kitlelere ödetilmeye çalışıldığı bir süreçten geçiyoruz.

Diğer yandan, krizin ortaya çıkardığı sonuçlar işçi ve emekçiler cephesinden anlamlı tepkilere konu olmaya devam etmektedir. Bu tepkiler henüz sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyinde esasa ilişkin bir değişiklik yaratmaktan uzaktır. Sınıf hareketinin dağılık ve örgütsüz tablosu halihazırda devam etmektedir. Ancak, krizle birlikte artan ve derinleşen sosyal yıkım saldırıları sınıf ve kitle hareketinin uzun süredir yaşadığı sessizlik perdesini aralamıştır. Sınıf hareketi uzun süren durgunluk döneminin ardından hareketlenme ve yaygınlaşma eğilimi içindedir.

Önümüzdeki dönemin öncelikli görevi, sistemin çok yönlü krizinin ortaya çıkaracağı sosyal ve politik sonuçları devrimci iktidar mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda bir müdahaleye konu etmektir. Bunun somut karşılığı, kapitalizmin krizine karşı devrimci bir çizgide birleşik bir sınıf ve kitle hareketinin geliştirilmesi için azami çabayı göstermektir.

Krizi bir durum değil fakat etkisi ve sonuçları bakımından önümüzdeki yılları kapsayacak bir dönem olarak tespit eden komünistler, görev ve sorumluluklarına da bu temelde yaklaşmaktadırlar. Bahar sürecinin gündemlerinin kriz süreci içinde ve onun ortaya çıkardığı sosyal-siyasal zeminde somut anlamını bulacağını ifade eden komünistler, krizin ortaya çıkaracağı imkan ve dinamiklerden devrimci mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda yararlanacaklarını ilan etmektedirler.

Güncel sosyal ve siyasal gelişmeler karşısında kapitalist sistemin etkin ve etkili teşhirini yapmak, kitleleri toplumsal devrim mücadelesine çekmeye çalışmak komünistlerin temel yönelimidir. Devrimci baharı yaratma hedefiyle hareket eden komünistler, önümüzdeki sürecin politik hedeflerine ve pratik yönelimlerine buradan bakmakta, hazırlıklarını da buna göre yapmaktadırlar.

Bahar döneminin gündemlerine yerel seçimler de eklenmiş durumdadır. Bu durum, mevcut yönelim ve hedeflerde bir değişikliğe yol açmamakta, yerel seçimlerin yarattığı politik atmosferden aynı amaçlar için etkin bir biçimde yararlanmayı gerektirmektedir.

Düzen güçleri ise tersinden, seçimleri düzeni tahkim etmenin, kitlelerden "güven oyu" almanın, geliştirmekte olan sınıf ve kitle hareketini düzen içi kanallara akıtmanın imkanına çevirmeye çalışacaklardır.

Bu tablodan yola çıkarak devrimci güçlere düşen görev, güncel ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmelerle bağı içerisinde kapitalizmin krizini her türlü yol, yöntem ve araçla derinleştirmek, sistemi en etkin şekilde teşhir etmek, işçi ve emekçi kitlelerin mevcut tepkisini düzene yöneltmek ve eylemli bir hatta akıtabilmektir.

Bahar sürecini kapsayacak, hatta onu da aşacak tarzda önümüzdeki döneme bu temelde yaklaşacak olan komünistler, seçimlerin politize ettiği ortamdan da aynı amaçlar için faydalanacaklar. Artan saldırılara karşı işçi ve emekçileri devrimci sınıf mücadelesine çağırarak, haklı ve meşru istemleri doğrultusunda onları harekete geçirmeye çalışacak, krizle birlikte iflas tablosu emekçiler tarafından da açıkça görülen kapitalizme karşı alternatif olarak toplumsal devrimi ve sosyalizmi koyacaklardır.

Devrimci bir bakış açısına dayanan bu yaklaşım, önümüzdeki dönemde krizin yola geçtiği saldırı dalgasına karşı militan bir işçi ve emekçi barikati oluşturmayı esas almayı gerektirmektedir. Bunun somut karşılığı, kriz dönemini uzun soluklu bir

mücadele süreci olarak ele almak, sınıf ve kitle hareketine bu doğrultuda planlı, hedefli, sistemli ve kesintisiz bir tarzda müdahale etmek demektir.

Kriz, bahar süreci ve yerel seçimler

Seçimler kitlelerin politize olduğu, siyasal gelişmelere daha fazla ilgi gösterdiği, taraflaşmaya açık olduğu siyasal süreçlerdir. Kapitalizmin krizinin ülkeye dolaysız yansımalarının bu ilgi ve duyarlılığı daha fazla artırdığı ortadadır. Güncel saldırılar altında öfke ve tepkisi biriken, arayış içine giren fakat çözümsüzlük içinde bulunan sınıf kitleleri içerisinde bir yandan sistemin etkili ve etkin teşhirini yapmak, devrim ve sosyalizm propagandasını yükseltmek, diğer yandan ise güncel ve acil istemleri doğrultusunda onları harekete geçmeye çağırarak komünistlerin seçimlere ilişkin temel yaklaşımıdır. Önümüzdeki dönemde komünistler en geniş emekçi kesimler içerisinde kapitalizmi teşhir ve mahkum ederken, devrim ve sosyalizm propagandasını yükselteceklerdir. Bu, aynı anlama gelmek üzere, sınıfın devrimci programını kitlelere taşımanın önemine işaret etmektedir.

Seçim atmosferinin yaratacağı politikleşmenin yanısıra krizin sonuçlarının kitlelerde yarattığı hoşnutsuzluktan devrimci ilke ve amaçlar doğrultusunda yararlanmak, en geniş kitlelere kapitalist sistemin çözümsüzlüğünü göstermek, sömürücü düzeni teşhir etmek, tek ve gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu anlatmak, sınıfın başarısız tutumunu örgütlemeyle çalışmak seçim sürecinde de komünistlerin temel ilkesel tutumu olacaktır.

Diğer yandan, yine aynı zemine yaslanarak krizin işçi ve emekçi kitlelerde yarattığı tepkiyi her yolla açığa çıkarmak ve eyleme dönüştürmek, bu doğrultuda sınıfın ve emekçilerin dolaysız örgütlenmelerini şekillendirmek için çaba harcayacaklardır.

Bu bir yandan devrim ve sosyalizm propagandasını en geniş kesimlere güçlü bir tarzda taşımaksa, diğer yandan seçim bürolarını krize karşı mücadele büroları haline getirmek demektir. Seçim süreci boyunca yapılacak her türden toplantı ve etkinlik, kullanılacak her türden araç ve yöntem bu iki görevi yerine getirmeye hizmet etmelidir. Seçim bürolarında düzenlenecek seminerlerde, panellerde, toplantılarda kriz içinde debelenen kapitalist sisteme karşı devrim ve sosyalizm alternatifi güçlü bir tarzda işlenirken, işçi ve emekçi kitleler somut talepler etrafında sokaklara, mücadeleye alanlarına, eylemliliklere çağırılmalıdır. Sanayi havzalarında ve semtlerde emekçi kitleler krize karşı işçi birlikleri, platformları, emekçi halk inisiyatifleri vb. taban örgütlülükleri oluşturmaya, somut talepler etrafında eyleme geçmeye çağırılmalıdır.

Değişik çalışma alanları üzerinden belirlenmiş hedefler, komünistlerin bağımsız çalışmasının kesintisiz bir tarzda sürmesinin önünde engel değildir. Zira kriz ortamında gerçekleşecek olan yerel seçimler, öncelikli olarak belirlenmiş çalışma alanlarına yönelik etkin bir müdahaleyi gerektirmektedir. Genel çalışmanın, propaganda ve ajitasyonun belirlenmiş hedef alanlara etkin bir şekilde taşınması, sınıfa siyasal bilinç taşınmasının imkanlarını da artırmaktadır. Gerisi, devam eden sektör vb. çalışma alanlarında bir yandan genel gündemleri işlerken diğer yandan kendi özel gündemleri etrafında şekillenen bir çalışmaya güç ve zaman ayırabilmek sorunudur. Bu halihazırda temel zorlanma alanlarımızdan biri olacaktır. Bunun başarılabilmesi için alanlarda güç ve imkanlarımızı doğrultusunda bu zorlanmalıdır. Bu süreçte

çalışmanın ortaya çıkaracağı güç ve imkanlar da sözkonusu zorlanmayı aşmayı kolaylaştıracaktır. Çalışmanın hedeflerine ve başarısına buradan da bakmak gerekmektedir.

Seçimler vesilesiyle düzenin boş vaatlerine ve liberal-reformist çevrelerin yerel yönetimleri ele geçirmeyi bir çözüm ve umut olarak gösteren sahte hayallerine karşı emekçi kitleleri doğru devrimci tutuma çağırarak, devrimci ilke ve politikaya dayalı net duruşumuzu işçi ve emekçi kitlelere anlatmak, bir diğer görev olarak önümüzde durmaktadır.

Bugüne kadar siyasal sınıf çalışmamızın ortaya çıkardığı toplam birikimimize baktığımızda, sürekli ve sistemli bir propaganda-ajitasyon faaliyeti yürütmeye ciddi bir sıkıntı yaşamadığımız görülmektedir. Belli dönemlerde aştığımız ancak genel olarak zorlanma yaşadığımız alanlardan birisi ise politik reflekslerimizin zayıflığıdır. Önümüzdeki süreçte her türden gelişme karşısında politik reflekslerimizi güçlendirme ihtiyacı açıktır.

Geniş emekçi kitlelere politik tutum aldırma ve bunu eylemli bir hatla birleştirebilme, zorlanma yaşadığımız alanlardan bir diğeridir. Kuşkusuz bunun bizi aşan nesnel yanları bulunmaktadır. İlk ve anlamlı ancak henüz sınırlı örneklerden de anlaşılacağı üzere, işçi ve emekçi kitlelerdeki öfke ve tepki eylemli bir tarzda kendini dışavurmaya hazırdır. Buna kriz ortamının yarattığı imkanlar ile yerel seçimlerin açığa çıkaracağı imkanları eklediğimizde, nesnel koşullar düne göre daha fazla uygundur. Sol siyasal güçlerin tablosunu dışta tutarsak, geriye öznel plandaki zayıflıklarımızı bu süreçte aşma irade ve çabası göstermek konusunda üzerimize düşen görevleri yerine getirme başarısını gösterebilmek kalmaktadır.

Kriz, 8 Mart, Newroz ve 1 Mayıs...

Buraya kadar ifade edilenlerden de anlaşılacağı üzere, bahar sürecinin gündemleri arasında yer alan 8 Mart, Newroz ve 1 Mayıs gündemleri kriz ve yerel seçimler üzerinden yapılan vurguların bütünlüğü içerisinde ve bunun bir parçası olarak ele alınması gereken gündemlerdir.

Seçim bürolarımız 8 Mart'ta kriz ve yerel seçimler üzerinden, başta kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçilere 8 Mart'ın güncel çağrısı üzerinden sesleneceğimiz, kadınları gerçek kurtuluşa, devrim ve sosyalizm mücadelesine çağıracağımız eylem ve etkinliklere konu edilmelidir. 8 Mart'ın tarihsel anlamına ve kazanımlarına uygun örgütlenen ortak 8 Mart eylem ve mitinglerine kitlesel katılım çağrısı yapılmalıdır. Aynı şekilde Newroz da, Kürt emekçilerine, gerçek özgürlük ve eşitliğin devrimci mücadeleye katılmaktan, sosyalizmi kurmaktan geçtiği propagandasıyla seslendiğimiz bir müdahaleye konu edilmelidir.

Seçimlerin hemen ardından, seçim çalışmasının ortaya çıkardığı güç ve imkanlara da yaslanarak, alanlarda ve sektörlerde derinleşme hedefine ve krize karşı mücadele görevlerine uygun olarak 1 Mayıs süreci örgütlenmelidir. Bunun somut araç, yol ve yöntemleri tüm çalışma alanları tarafından bu bütünlük içerisinde planlanmalı, hedefli ve sistematik bir çalışma kesintisiz bir şekilde yürütülmelidir.

Güçlerin eğitiminden çevre-çeper ilişkilerinin amaca uygun konumlandırılmasına, çalışmanın denetlenmesinden eksikliklere anında müdahaleye kadar politik-pratik faaliyet, ortaya koyduğumuz politik iddia ve hedeflere uygun olarak planlanmalıdır.

Hem sürecin ortaya çıkardığı kazanımları derleyip toparlamanın ve eksikliklerimizi gidermenin, hem de devrimci baharı yaratma ve geleceği kazanma iddiasına bir adım daha yaklaşmanın yolu buradan geçmektedir.

Onbinlerce işçi ve emekçi faturayı ödememek için Kadıköy'de buluştu!

“Krizin bedelini ödemeyeceğiz!”

Çalışmasına haftalar öncesinden başlanan “**Krizin bedelini ödemeyeceğiz! İşsizliğe ve yoksulluğa karşı birleşik mücadele için emek ve demokrasi**” mitingi, 15 Şubat günü İstanbul Kadıköy’de onbinlerce işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleşti.

KESK, DİSK ve TÜRK-İŞ tarafından örgütlenen mitinge beklenenin altında katılım gerçekleşirken, mitinge katılımın gövdesini Türk-İş’e bağlı sendikalar oluşturdu.

Saat 10.00’den itibaren Haydarpaşa Hastaneler, Tepe Nautilus ve Haydarpaşa Garı kolu olmak üzere üç kolda toplanmaya başlayan emekçiler, Kadıköy Meydanı’na yürüdüler. Alana girişte kurulan polis kordonundan geçen devrimci kurumlar çeşitli engellemelerle karşılaştılar. Polisin keyfi engellemeleri kısa süren gerginliklerin ardından aşıldı.

Haydarpaşa Hastaneler kolunda toplanan Türk-İş’e bağlı sendikalardan en kitlesel katılım sağlayanı Türk Metal’di. Binlerce Türk Metal’li Mustafa Özbek flamaları ve Türk bayraklarıyla “şoven” bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Yürüyüş boyunca ve alanda Türk Metal’in gündeminde “kapitalist kriz ve işten atmalar” değil Özbek’in tutuklanmasını protesto eden gövde gösterisi var. Bu kortejlerden yoğun olarak “Özbek nerede biz oradayız!” sloganı yükseldi. Bir kez daha Türk Metal tabanındaki işçiler gerici, şoven, kontra sendikal anlayışa alet edildiler.

Türk-İş’e bağlı sendikaların kortejlerinde direniş ve grevdeki işçiler de yer aldı. Türkiye Gazeteciler Sendikası üyesi grevci ATV-Sabah çalışanları, Basın-İş Sendikası üyesi E-Kart grevcileri, TÜMTİS üyesi direnişçi Burulaş işçileri, DESA’de direnişlerini sürdüren Deri-İş üyeleri, Tez-Koop-İş Sendikası’nda örgütlenme çalışmalarını devam ettiren IBM Türk çalışanları, Teksif üyesi Menderes Tekstil işçileri de döviz ve pankartlarıyla eyleme katıldılar.

Türk-İş kortejlerinde Tes-İş, Kristal-İş, Tez-Koop-İş, TÜMTİS, Şeker-İş, Türk Metal, T. Harb-İş, T. Haber-İş, T. Çimse-İş, Basın-İş, Deri-İş, Denizciler Sendikası, Dok Gemi-İş, Petrol-İş, TGS, BASS, BASİSEN, Tek Gıda-İş, T. Maden-İş, Yol-İş, Liman-İş, Hava-İş, Selüloz-İş, TOLEYİS, Koop-İş, Demiryol-İş, Tarım-İş, Belediye-İş, Teksif Sendikaları pankartlarıyla yürüyüş ve miting alanında yer aldılar.

T. Maden-İş Sendikasına bağlı Zonguldak Kömür İşçileri sarı işçi baretleriyle eyleme katılırken, Petrol-İş Sendikası kortejinde, “Krizsiz bir dünya mümkün!”, “Emeğimize oynamayın, 15-16 Haziran’ı unutmayın!” ve “İşsizlik, yoksulluk kaderimiz değil!” pankartları dikkat çekti. Petrol-İş üyeleri Filistin direnişini selamlayan sloganlar da atıldılar.

Teksif Sendikası kortejinde, Uşak’ta sendikaya üye olduğu için işten atıldıktan sonra intihar eden Yüksel Yalabık’ın fotoğrafları taşındı.

Haydarpaşa Hastaneler Kolu’nda Türk-İş sendikaları dışında Çelik-İş Sendikası üyeleri, Gebze Sendikalar Birliği, UID-DER, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB), Başbüyük halkı, Emek Partisi, DTP, Ürün, Birlik Dayanışma Hareketi, TÜM-İGD, Anti-kapitalist pankartlarıyla yer aldılar. Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşeni sendika şubeleri canlılıklarıyla dikkat çekerken, yürüyüş boyunca sloganlarını ara vermeden attılar.

Kortejlerden hükümet karşıtı sloganlar yükselirken, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu dövizleri çeşitli sendikaların kortejlerinde göze çarptı.

Devrimci kurumların da yer aldığı Tepe Nautilus

kolunda ise DİSK ve KESK’e bağlı sendikalar zayıf bir katılım gösterdi. Birleşik Metal-İş Sendikası üyeleri bazı fabrikaların pankartlarını açarak yürüdüler.

Surtel, GU, Aks ve Konvekta işçileri fabrika pankartlarıyla yürüyüşte yer alırken, Ümraniye Dudullu’da direnişlerini sürdüren Sinter ve Gürsaş işçileri de tüm coşkularıyla mitinge katılım sağladılar.

DİSK’e bağlı sendikalardan Genel-İş, Nakliyat-İş, Emekli-Sen, Lastik-İş, Limter-İş, Sine Sen, Dev Sağlık-İş, Genç Sen yürüyüşe pankartlarıyla katıldılar. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği’nin çeşitli şubeleri de bu kolda yürüdüler.

Yerel seçimler öncesinde alana gelen düzen partisi CHP de yürüyüş ve miting alanında boy gösterdi.

Yine bu kolda Halk Cephesi, Kaldıraç, Partizan, ESP, Devrimci Hareket, HKM, Alinteri, DHF, TÖP, SODAP, KÖZ, SP, SDP, Yurtsever Cephe, TKP, Feministler, Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu, SEH, Gençlik Muhalefeti, Alevi Bektaşî Gençlik Platformu (AGEP), Bağcılar Cemevi Gençlik Komisyonu, RED, DİP, EHP, Tekstil-Sen, PDD, BES, Yapı Yol-Sen İstanbul Şubesi, Haber-Sen ve Eğitim-Sen şubeleri pankart açan kurumlardı. TMMOB, TTB ve Halkevleri de Haydarpaşa Garı tarafından mitinge katılım sağladılar.

Komünistler mitinge Devrimci 1 Mayıs Platformu ana pankartı arkasında katıldılar. En önde “Krizin faturası kapitalistlere!” ve “Düzen partilerine oy yok! Soyguncu, rantçı sermaye uşaklarından hesap soralım!” pankartlarının taşındığı BDSP kortejinin arkasında yerel oluşumlar ve genç komünistler kendi pankartlarıyla yer aldılar.

Kızıl bayrakların taşındığı kortejde “İş cinayetlerine, ücret gasplarına, ücretlerin düşürülmesine karşı işgal, grev, direniş! / Tersane İşçileri Birliği Derneği”, “Krizle karşı her yer direniş, grev, işgal sabotaj alanı! / Küçükçekmece İşçi Platformu”, “Fedakarlık yok, direniş var! / Topkapı İşçi Derneği”, “Haramilerin saltanatını yıkacağız! / Esenyurt İşçi Platformu”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! / OSİM-DER”, “Kapitalizm; kriz, sefalet, yıkım, savaş demektir... Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde! / Ekim Gençliği” ve “Kapitalizm kriz ve

geleceksizlik demektir! / İstanbul Liseli Gençlik Platformu” ile “Kazım Karabekir Mahallesi halkı” pankartları taşındı.

Komünistler yürüyüş boyunca BDSP’nin 2009 yerel seçim bildirgesinin dağıtımını beraber Kızıl Bayrak gazetesinin satışını da gerçekleştirdiler.

Tüm kitlenin miting alanına giriş yapmasının ardından bir grup Türk Metal üyesi işçi kürsüye yürüdü. Faşist Türk Metal çetesinin “Ergenekon operasyonu”ndan tutuklu bulunan Mustafa Özbek’e destek sloganları attılar. Birleşik Metal-İş Sendikası üyeleri demir bariyerlere astıkları “Hain Özbek işçilere hesap verecek” pankartını açarak Türk Metal çetesini teşhir ettiler. Bunun üzerine DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçilerle yaşanan gerginlik büyüyerek tüm alanı kapladı. Devrimci kurumlar, KESK’e bağlı sendikalar Türk Metal çetesinin kışkırtmasına gereken yanıt verdiler.

Saygı duruşuyla başlayan miting programında ilk olarak Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu söz aldı. Kumlu’nun konuşması sırasında Türk Metal çetesinin kışkırttığı bir grupla devrimciler arasında arbede yaşandı. Türk Metal çetesinin ele başları sahnenin önüne doldurdukları işçilere “Özbek sloganları” dışında slogan atmamalarını söyledi. Türk Metal çetesinin adamları mitingin tertip komitesi içinde yer alan görevlilere de saldırdı.

Devrimci kurumların da Türk Metal çetesine karşı durduğu arbede sırasında miting alanını çevreleyen demir bariyerler zorlandı. Konuşmaların yapıldığı platformdan sık sık “uyarılar” yapılırken “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları da yükseldi. Bir süre sonra platformun önünü boşaltmak zorunda kalan Türk Metal çetesi alanı terketti.

Kumlu Türk Metal çetesi başkanı Özbek’e sahip çıkan konuşmasını güçlükle tamamladı. Miting kitlesi tarafından Türk-İş bürokrasisi atılan sloganlarla protesto edildi.

Kumlu’nun ardından söz alan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve KESK Genel Başkanı Sami Evren birleşik mücadele çağrısını yaptılar. Miting, atılan sloganlarla sona erdi.

15 Şubat mitinginin dersleri

İşçi ve emekçiler 15 Şubat'ta İstanbul Kadıköy alanında toplandılar. Onbinlerce kişinin katıldığı eylem son yıllarda yapılan en kitlesel işçi ve emekçi eylemlerinden biri oldu. Krizden sonra işsiz bırakılan, işsizlikle tehdit edilen, ücretleri düşürülen, asgari geçim koşullarından yoksun bırakılan işçi ve emekçiler, alanları doldurarak tüm bu saldırılara karşı biriken öfkelerini dışa vurdular.

Sendikaların özel bir çalışma yürütmeksizin üyelerinin taşınmasından ibaret bir katılım göstermesine karşın ortaya çıkan bu tablo, mevcut duyarlılığın ve öfkenin düzeyini ortaya koyuyor. Mitingde katılım kadar coşku ve mücadele kararlılığı da yüksekti. Soğuğa ve yağmura karşın miting başından sonuna kadar bu coşku ve kararlılık korundu.

Mitinge damgasını vuran olay Türk Metal çetesinin provokasyonu oldu. Türk Metal, miting için özel bir hazırlık yaparak kalabalık bir katılım sağlamıştı. Amaç mitingi Mustafa Özbek'e destek gösterisine çevirmekti. Ancak bu provokatif girişim devrimcilerle birlikte ilerici işçi ve emekçiler tarafından boşa çıkarıldı. Türk Metal tarafından alana getirilen metal işçilerinin de sahip çıkmadığı Özbek'in amigo grubu kürsüye çıkmak istedi ancak engellendi. Özbek'in ihanetçi kimliğini teşhir eden metal işçilerine yönelik saldırı ise püskürtüldü. Gösterilen kararlı ve militan tepki karşısında provokatör grup alanı terk etmek zorunda kaldı.

Sendika kılıfı içinde işçi sınıfına karşı bir suç şebekesi biçiminde örgütlenmiş olan bu çetenin bu biçimde yalıtılarak kovulması oldukça anlamlı ve önemli bir gelişmedir. Çünkü Mustafa Özbek ve çetesi yıllar boyunca işçi sınıfına karşı sayısız suça imza atarken herhangi bir engelle karşılaşmamıştı. Bugün düzen içinde yapılan bir temizliğin gereği olarak tutuklanan Özbek, bizzat Amerikan emperyalizminin gerisinde olduğu 12 Eylül'ün çocuğuydu. 12 Eylül ile işçi sınıfı ve emekçi hareketine takılan prangaların en büyüklerinden ve en etkililerindendi. Bunun için yıllarca korunup kollandı. Yaptığı hizmetler karşılığında işçi aidatları ve sendikanın olanaklarıyla kurduğu saltanata göz yumuldu. İşçi sınıfı ise her geçen büyüyen bu kamburdan kurtulmayı başaramadı. Sadece Türk Metal çetesi tarafından değil, aynı zamanda sistemin diğer unsurları tarafından da el birliğiyle engellendi. '98'de olduğu gibi ortaya çıkan büyük imkanlar da heba edildiği için, Türk Metal kamburu büyümeye devam etti.

Kadıköy'de yaşananlar bu nedenle önemlidir. Düzen içi hesaplaşmanın ve temizliğin ürünü bir operasyonun sonucunda tutuklanan Mustafa Özbek'i işçi sınıfına yakıştırma çabalarına karşı konulmuştur. Özbek ve çetesinin sınıfa ait olmadığı gösterilmiştir. Bu sonuç, başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfı için moral kazanım olmuştur.

Türk Metal çetesine karşı gösterilen bu tutum düzen tarafından belirgin bir rahatsızlıkla karşılanmıştır. Özellikle düzen içi çatışmanın AKP tarafında duran ve Ergenekon operasyonlarına destek veren kesimlerin rahatsızlığı dikkat çekicidir. Bu güçler Türk Metal çetesine karşı işçi sınıfının gösterdiği tepkiyi gözden düşürmek konusunda diğerlerinden geri kalmamışlardır. Buradaki tutumun sınıf mantığı açıktır.

Düzen cephesi Kadıköy'de ortaya çıkan bu tabloyu, sendikacıların çıkar kavgası olarak sunmaya gayret etti. Onlara göre, onbinlerce işçinin sesini duyurması sendikacıların çıkar kavgasına kurban

edilmişti. Düzen cephesinin bu tutumu bazı liberal çevreler tarafından da desteklendi. Eylem sırasında kürsüden de sık sık, yaşananların ortak mücadeleye zarar verdiği dillendirildi.

Düzen güçlerinin Kadıköy'deki çıkışın anlamını karartma çabalarını bir tarafa bırakırsak, liberal çevrelerin bu iddiaları ele alınmayı hak ediyor. Çünkü onların bu bakışı, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi karşısındaki sınırlarını ortaya koyuyor. Pratikte de işçi sınıfı ve emekçi hareketinin önüne bir engel olarak çıkıyor.

Liberal çevrelerin eylem anlayışı, düzenin icazetinin izin verdiği sınırlarda bir eylem anlayışıdır. Bu anlayış, işçi ve emekçilerin eylemlerini hep sesini duyurma ve protesto etmekten ibaret görür. Bundan fazlası, hem düzenin hışmına uğrayacağı için hem de kendilerini açacağı için doğru bulunmaz. Gerekece de hep hazırdır. Onlara göre böyle olursa eyleme katılım azalır, düzen tarafından kullanılır, işçi ve emekçilerin sesi duyulmaz, eylemin meşruluğuna gölge düşer vb... Hatırlanırsa 1 Mayıs gösterilerini Çağlayan'dan kurtarmak için gösterilen inisiyatif bu çevreler tarafından böyle suçlanmıştı. Onlara rağmen bu konuda başarı kazanılıp Kadıköy 1 Mayıs alanı haline geldiğinde, bu kez Taksim çıkışına engel olmak için aynı biçimde karşı durdular. Taksim'e çıkmanın düzeni karşısına alacak kararlı bir mücadelenin sonucu olacağı ortaya çıktığı için muhalefet etmeyi seçtiler. İçlerinden bazıları ise daha cesur davranarak soluğu Hak-İş'in 1 Mayıs gösterisinde aldılar.

1 Mayıs örneğinden de görüleceği üzere, liberal anlayışların işçi ve emekçileri hapsetmeye çalıştığı sınırların aksine haklar ve mevziler ancak kararlı bir inisiyatifin ürünü olarak elde edilebilir. Düzenin icazetinde eylemlerle hak kazanmak bir yana, sesini duyurmak bile çoğu zaman çok güçtür. Kadıköy'de Türk Metal çetesine karşı gösterilen tepki, söylenecek binlerce sözden, yapılacak onlarca protesto eyleminden çok daha etkili olmuştur. Bir anda Türk Metal çetesinin zorbalıkla sağladığı kudret yerle edilmiş, takmaya çalıştığı maskeler yere çalınmıştır. Bu, bu çeteye karşı mücadele açısından önemli bir dönüm noktası olabilir. Zira bu çeteyi aşma gücünü kendilerinde görmeyen metal işçileri bu vesileyle büyük bir moral güç ve özgüven kazanmanın imkanını yakalayabilirler. Bu, hem Türk Metal sultası altındaki metal işçileri, hem de metal işçilerinin en ileri ve mücadeleciler kesimlerinin yoğunlaştığı BMİS'te örgütlü metal işçileri için geçerlidir. Kadıköy'de yaşananlar metal işçileri için bundan sonra tutulacak yolu da

göstermektedir. Cüret, inisiyatif, kararlılık ve militan bir ruhla mücadeleye dört elle sarılmaktan başka hiçbir yol ne metal işçilerini ne de sendikalarını ileriye götürebilir.

Sorun sadece metal işçilerini de ilgilendirmemektedir. Sorun işçi sınıfının krizin faturasına karşı mücadelesinin geleceğiyle ilgilidir. Sorun işçi sınıfının geleceğiyle ilgilidir. Çünkü Türk Metal prangası metal işçileri üzerinden bir bütün olarak işçi sınıfına takılıdır. İşçi sınıfının öncü bölüklerinden olan metal işçilerinin bu biçimde elinin kolunun bağlanması sınıf mücadelesini geriletmektedir. Eğer Türk Metal gibi bir engel olmasaydı, ne sınıfın ileri bölüklerinden başlayarak ilgiyle izlenen TİS süreci bu kadar açık bir satışla sonuçlanabilirdi, ne de krizin faturasının en ağır biçimde çıkarıldığı metal işkolunda mücadelenin durumu böyle geri olurdu.

Buradan bakıldığında, işçi sınıfı açısından Kadıköy mitingini en anlamlı sonuçlardan birini yaratmıştır. Zira, krizin faturasına karşı etkili bir mücadele mi yürütülecek, o zaman işçi sınıfının mücadelesinin önündeki engelleri temizlemekle işe başlanmalıdır. Kadıköy mitingini sınıf mücadelesinin en hareketli alanı haline gelmiş bulunan ve en kritik mevzi savaşlarının yapıldığı metal işkolundaki mücadelenin seyrine etkide bulunacak sonuçlar yaratmıştır. Bu haliyle de Kadıköy mitingini, sonrasına etkilerde bulunan nadir mitinglerden biri olarak görülmelidir.

Son olarak belirtmeliyiz ki, Kadıköy'de ortaya çıkan kazanımlar, devrimci güçlerle ileri ve öncü işçilerin ortak eyleminin ürünüdür. Mevcut iradesiz-icazetçi sendikal yönetimlerle bunu başarmanın olanağı yoktur. Öyle ki, Kadıköy'deki gerilimde Türk Metal'in karşısına taraf olarak çıkan BMİS'in yönetimi alanda titrek ve kararsız bir tutum almıştır. Devrimci güçlerin inisiyatifi ve kararlılığı karşısında ise yer yer gerilemiş, ne zamanki militan kararlılığın etkili olduğunu görmüş, bundan sonra yeniden eylemin bir parçası haline gelmiştir.

Bu tablo, sendika bürokratlarının yapmak istediğinin aksine, işçi sınıfı için kazanmanın yolunun devrimci politikaya yakınlaşmaktan geçtiğini bir kez daha göstermiştir. İşçi sınıfı hareketinin geleceğini esas olarak devrimci politikayla kurduğu bağların düzeyi ve yakınlık mesafesi belirleyecektir. İleri-öncü işçilerin Kadıköy mitinginden çıkarmaları gereken en önemli derslerden biri de budur.

Ergenekon aynasından yansıyan düzen gerçekliği

Ergenekon'da herkes elindeki kozları oynuyor, karşı tarafın kirli çamaşırlarını ortaya döküyor, tehdit ve şantajlar birbirini izliyor. Generallerin korumaya aldığı Hurşit Tolon'un ardından Çatlı'nın boş çantasını mahkemeye gösteren Sami Hoştan da tahliye edildi. İbrahim Şahin de kendini sağlama almak için generallere sığınmayı denese de, sahiplenilmedi.

Ergenekon Davası'nın da Susurluk Davası'nın akıbetine benzeyeceğinin işaretleri giderek çoğalıyor. Bu durum, özellikle sanıklara "AKP hükümeti'ne darbe girişimi"nden başka konularda sorular sorulmaya başlanınca hemen kendini belli ediyor.

Örneğin Yaşar Öz Mehmet Ağar'ı "konuşurum" diye açıktan tehdit ederken, Sami Hoştan da mahkemeye Abdullah Çatlı'ya ait olduğu iddia edilen boş çantayı vererek bunu örtülü bir biçimde yaptı. "Çantanın içindekiler bende, üzerime fazla gelerseniz, çantanın içindekileri de mahkemeye veririm" demeye getirdi. Hoştan'ın çanta olayından sonra tahliye edilmesi bu yorumlara yolaçtı.

Gelinen yerde orgeneral düzeyindeki sanıklar tahliye edildi, artık bu rütbede içeride kimse kalmadı. Doğal olarak Tuğgeneraller Veli Küçük ve Levent Ersöz de tahliyelerini talep ediyorlar, "ne yaptıysak emir komuta zinciri içinde yaptık" diyorlar. Yani, bizi harcarsanız, "elimizden geleni ardımıza koymayız" demeye getiriyorlar. Bu mesaj alınmış olacak ki, fazla üzerlerine gidilmiyor.

Ergenekon'a "Karargâh Evleri" örtüsü mü?

Öte yandan Türk Hava Kuvvetleri Komutanlığı içinde, Ergenekon soruşturmasına paralel yürütülen "Karargâh Evleri" soruşturması kapsamında, Askeri Savcılığın talebi üzerine 14 kişi gözaltına alındı. İşçi Partisi Genel Başkanvekili Mehmet Bedri Gültekin ile işadamı İbrahim Arslan da gözaltına alınanlar arasında idi.

Askerî Savcılık tarafından yapılan açıklamada, gözaltına alınanlardan hepsinin sivil olduğu belirtildi. Yine sorgulananlar arasında İşçi Partisi Genel Başkan Vekili Mehmet Bedri Gültekin'in de yer almasına karşın, İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Hasan Basri Özbey'in, "Bu gözaltı hayırlı, çünkü Karargâh Evleri gibi yalanların ortaya çıkmasına yarayacak" diye konuşması dikkat çekti. İşçi Partisi avukatı Ayhan Saruhan da, "Biz de bir süre önce askerî savcılığa başvurduk ve bunların ortaya çıkmasını istedik" dedi.

Ergenekoncu generallerin tahliyesinin perde arkası

Eski Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı'nın Cumhurbaşkanlığı seçimlerine müdahale ettiğini ortaya koyan ses kayıtlarından sonra Ergenekon'la ilgili bir diyalog da internet sitelerine düştü. Ses kaydında, emekli Orgenerali Şener Eruygur'un eşi Mukaddes Eruygur ile GATA Beyin Cerrahisi Servis Şefi Kd. Albay Nusret Demircan arasında geçen konuşmalarda, Eruygur'un sözde sağlık sorunları gerekçe gösterilerek serbest bırakılma süreci anlatılıyor.

Albay Demircan'ın konuşmalarından, Eruygur'un ağır hasta olmadığı, dolayısıyla hiçbir tedavi uygulanmadığı anlaşılıyor. Bir doktor, Eruygur'a ait

ne bir kan testi ne de film olduğunu belirtiyor. Ayrıca Eruygur'un GATA'da sivil giyimli halde yürürken çekilmiş fotoğrafları da yer alıyor.

Ses kaydının son kısmında ise Mukaddes Eruygur şöyle diyor: "Şimdi bu Zekeriya Öz 13. Mahkeme'de. İtirazlarımızı bunlar kapatıyor. 12. ve 14. mahkemeler bizdenmiş. Ankara Barosu, İstanbul Barosu, İzmir Barosu hazırız dediler. Teşekkür ettim." Mukaddes Eruygur'un "bizden" dediği 12. Ağır Ceza Mahkemesi, Tolon hakkındaki iddianameyi beklemeden tahliye kararı vermişti.

Mukaddes Eruygur, *Hürriyet Gazetesi*'nden Saygı Öztürk'e yaptığı açıklamada, ses kaydındaki görüşmeyi kabul etmiş bulunuyor. Tüm bunlar, Ergenekon davasının nasıl yürütüldüğü, peş peşe gelen tahliyelerin gerçekte sağlık nedeniyle değil, AKP hükümeti ile ordu başta olmak üzere düzen güçlerinin anlaşmaları sonucu gerçekleştiğini gösteriyor.

İbrahim Şahin: "Biz İlker Başbuğ emir verdi diye bu işi yaptık"

Ergenekon'da sorgulanan eski Özel Harekât Dairesi Başkanvekili İbrahim Şahin'in sorgu kayıtları medyada yayımlandı. Şahin sorgusunda, "iç temizlik yapacak" birimi Türk Silahlı Kuvvetleri'nin en üstünden gelen talimatla kurduğunu ifade etti. Üst düzey askerlerin "düşmeyen" telefon numaralarından kendisini aradığını kaydederek, Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un bu ekibin kurulmasını istediğini açıkladı.

Genelkurmay Başkanlığı Şahin'in ifadesine sert

tepki gösterdi. Ordunun böyle bir işi, "daha önce aynı tip bir olaydan dolayı mahkûm olmuş ve sağlık durumu tartışmalı olan bir kişiyle yapmaya kalkmasını düşünmek, gülünç ve gayri ciddi bir durumdur" denilenken, Şahin'in ifadelerine yer veren *Radikal* gazetesi de ağır bir saldırının hedefi oldu.

Genelkurmay'ın bu sert çıkışının ardından Şahin'in, kulağı çekilmiş olacak ki, basında yer alan ifadelerini tekzip eden bir açıklama yaptı. "Benim Genelkurmay Başkanlığı ve Genelkurmay Başkanımız ile hiçbir görüşmem olmamıştır" dedi ve "TSK'nın benim gibi hasta ve eski bir mahkûma ihtiyacı yoktur" ifadelerini kullandı!

Ergenekon davası üzerinden ortalığa saçılan pislikler, sermaye düzeninin karanlık kimliğinin işçi sınıfı ve emekçi geniş kitleler tarafından bir parça olsun görülmesini de sağlamaktadır. Topluma "saygın" olarak sunulan sermaye sınıfı ve bekçilerinin hiç de "saygın" olmayan işlerle uğraştıkları açığa çıkmaktadır. Bu arada düzenin "Encümen-i Daniş" gibi gayri resmi bir "ihtiyarlar konseyi"ne sahip olduğu da ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bunlara, kibirli generallerin, burjuvaların, sözde sanatçı ve akademisyenlerin, mafyacılara eliyle nasıl ilişkili olduklarının açığa çıkmasını da eklemeliyiz.

Tüm bunlar işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin siyasal eğitimi için, devrimci propaganda için elverişli bir zemin yaratmaktadır. Komünistler, çürümüş düzenin içine düştüğü bu durumu etkili bir teşhirin konusu yaparak, kitleleri tüm bu pislikleri temizleyecek devrim ve sosyalizm hedefine kazanmaya çalışacaklardır.

İHD: Şoven genelge geri çekilsin!

İHD İstanbul Şubesi, Genelkurmay tarafından hazırlanan "Sarı gelin Ermeni sorununun iç yüzü" adlı şoven belgeselin MEB tarafından okullarda gösterilmesine karşı, 18 Şubat günü Taksim Postanesi önünde bir eylem gerçekleştirdi. Eylemin ardından MEB'e uygulamadan vazgeçilmesi için mektup gönderdi.

"MEB Çocuklarımıza düşmanlık ve şiddet aşıl原因an 'Sarı gelin belgeseli' genelgesini geri çekilmelidir/İHD İstanbul Şubesi" pankartı açılan eylemde, bu belgeselin 6-14 yaşları arasında 12 milyon çocuğa gösterileceği, bu filmi izleyen çocukların anlatılanları saf gerçeklik olarak algılayıp zihinlerine yerleştireceği, bunun sonucunda kalıcı düşmanlık ve kin duygularının geliştirilebileceği ifade edildi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: "Bizler insan hakları savunucuları olarak, barış içinde ve kardeşçe bir dünya için mücadele ederken karşılaştığımız bu durum karşısında MEB'i insan hakları suçu oluşturan, Anayasaya ve uluslararası sözleşmelere aykırılık oluşturan bu uygulamadan derhal vazgeçmeye, okul yönetimlerini ve öğretmenleri bu 'belgesel'i öğrencilerine izletmeme kararı almaya, yine öğrenci velilerini bu uygulamanın durdurulması için bakanlık ve okul yönetimleri nezdinde talepte bulunmaya çağırıyoruz."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Erdoğan'ın Davos şovu kanlı elleri temizleyemiyor...

Katliamcılıkta birbirleri ile yarışıyorlar!

Davos tartışması hala sürüyor. Dışarıda “moderatöre tepki” olan çıkış, memlekete dönünce “Gazze katliamına tepki” oldu ve Erdoğan esen rüzgarı oya tahvil etmeye çalışıyor.

Tüm dünyanın gözü önünde yaşanan dizginsiz katliama devletlerden tek bir sesin bile çıkmadığı bir ortamda Erdoğan'ın “delikanlı” tavrı bir anda dünya gündemine oturdu. Erdoğan'ın moderatöre yüklenmesi üzerine İsrail tarafından da konu yumuşatılmak istendi. Peres, “*madem kızgınlığınız moderatöreydi, ben de özür dilerim*” dedi. Ardından İsraili bakanlardan ortamı sakinleştirici açıklamalar geldi. İsrail ve Türkiye cephelerinde sular durulmaya başlamıştı ki, İsrail kara kuvvetleri komutanının bir panelde söylediği sözler tartışmayı tekrar alevlendirdi. Her iki taraf da karşılıklı birbirlerine “sen daha fazla katilsin” suçlamasına başladı. Kuşkusuz bu konuda iki tarafın da birbirinden fazla bir farkı yok.

Avi Mizrahi, Erdoğan'ın Davos'ta Peres'e yönelttiği, “Siz öldürmeyi iyi bilirsiniz” şeklindeki sözünü hatırlatarak, “Erdoğan aynaya baksın” dedi ve Türkiye'nin yıllar önce Ermenilere dünyanın en büyük katliamlarından birini yaptığını, aynı politikanın bugün de Kürtler üzerinde sürdürüldüğünü söyledi. TSK ile kurduğu yakın ilişkilerden olsa gerek ordunun rolüne değinmedi ama, İsrail'i Filistin topraklarını işgal etmekle suçlayan Başbakan Erdoğan'ın ülkesinin Kıbrıs'ın kuzeyini on yıllardır işgal ettiğini ifade etti. TC'nin kanlı tarihini bir çırpıda sayan General Mizrahi ayrıca, Başbakan Erdoğan'ın İsrail'in BM'den çıkarılması yolundaki çağrısını hatırlatarak, “*Böyle bir durumda Türkiye de İsrail'in yanına eklenmelidir*” dedi. Böylece Ortadoğu'nun iki tescilli katil devleti arasında süren bu kanlı atışma yeni bir boyuta taşınmış oldu.

Konuya ilişkin Genelkurmay'ın yanıtı gecikmedi. Genelkurmay bu sözleri “kabul edilemez” buldu ama “*Türk Silahlı Kuvvetleri ile olan ilişkilerine önem verdiğini düşündüğümüz İsrail Genelkurmay Başkanlığı'nın konuya açıklık getirmesini*” beklediğini söyleyerek, nispeten dengeli bir açıklama yaptı. Zaten İsrail Genelkurmay'ı da “kendi sözleridir, bizim düşüncemizi yansıtmaz” diyerek aynı minvalde cevap verdi.

Türkiye'nin tepkisi bununla da sınırlı kalmadı. Dışişleri Bakanlığı eliyle İsrail'e nota verildi. Türkiye'nin en tedirgin olduğu konuların bir çırpıda sayılmasının yarattığı rahatsızlık böylece açıkça ifade edilmiş oldu.

Bu söz düellosu, iki katil devlet arasında bilinen ama çok dillendirilmeyen bir dizi benzerliği ortaya koydu. İki ülke arasında işgal, katliam, işkence, ideolojik manipülasyon, ırkçı milliyetçilik, din-milliyet sentezi, faili meçhul cinayetler, içerde faşist baskı ile muhalif unsurların sindirilmesi, silahlanma, ABD'nin stratejik ortağı olmak gibi çok sayıda ortak nokta bulunuyor. İsrail Filistin topraklarını işgal ederken, Türkiye Kıbrıs ve K. Kürdistan'da işgalci konumundadır. Özellikle Kürdistan'da yaptıkları ile Türk devleti siyonistlerle yarışmaktadır. Filistin'in küçük generallerinin yaşadıkları ile Kürt çocuklarının yaşadıkları arasında kimi benzerlikler var. Her ikisi de, ellerinde taşlardan başka bir şey olmayan küçük çocukların üzerine ateş açmakta tereddüt göstermiyor. Öldürmelerini ise aileleriyle birlikte cezalandırıyor, onları dört duvar arasına hapsedmekte sorun

görmüyor. Kürdistan'da her eyleme azgınca saldıran kolluk güçleri, ülke sokaklarını Gazze'nin, Batı Şeria'nın sokaklarına çeviriyor.

Davos'ta esip gürleyen Erdoğan, eline geçen fırsatı şimdi seçim rantına çevirmeye çalışıyor. Oysa daha bir süre önce “arabulucu” olmak gibi soysuzca bir işe soyunmuştu. Bu işte kimse tarafından ciddiye alınmamış, eli boş kalmıştı. İsrail ile yapılan askeri anlaşmalar daha orta yerde dururken, söz ile pratik arasındaki uçurum, tıpkı İsraili generalin söylediği gibi “aynaya bakılmamış” olduğunun kanıtıdır.

Filistinli çocuklara eşiyile birlikte sahte gözyaşları döken Erdoğan, Kürt çocuklarının vurulmasını açıkça savunmuştur. Türk devletinin kanlı elleri Filistin halkına uzatılmayacak kadar kirlenmiştir. Hiçbir söz bu gerçeği değiştiremez. Zaten ortada boş sözlerden oluşan bir dakikalık şovdan başka bir şey de yoktur.

Siyonist barbarlık ile faşist Türk devletinin katliamcılık yarışında kazanan kim olursa olsun, kaybeden bu oyuna gelen emekçiler olacaktır. Bunu değiştirecek olan ise, işçi sınıfının ve halkların örgütlü mücadelesi ve devrimci birliğidir.

Devletin “çocuk” düşmanlığı!

Kürt halkının sokaklara çıkarak dile getirdiği özgürlük talebine azgınca saldıran sermaye devletinin hapisaneleri son iki yıl içinde çocuklarla doldu taşı. Kürdistan illerindeki sokak eylemlerine katılan çocuk yaştaki eylemciler bazen valilikler bazen de hükümet yetkilileri tarafından aileleriyle beraber “terörist” ilan edildiler.

2006 ve 2007 yılları arasında gerçekleştirilen eylemlere katılan çocuk yaştaki eylemcilerin yanısıra eylemlere katılmadıkları halde gözaltına alınarak tutuklanan çocuklar çeşitli gerekçelerle yargılanıyorlar.

Adalet Bakanlığı'nın verilerine göre, 2006 ve 2007 yıllarında Türkiye'de, ‘Terörle Mücadele Yasası’ kapsamında toplam 4 bin 784 dava açıldı ve 11 bin 720 kişi yargılandı. Yargılananlardan 737'si çocuktur.

Aynı iki yıl boyunca “suç işlemek amacıyla örgüt kurma, örgüt üyeliği ve örgüt propagandası”nı düzenleyen

TCK'nın 220. maddesi kapsamında toplam 2 bin 469 dava açıldı. Bu davalarda, 422'si çocuk toplam 17 bin 510 kişi yargılandı.

TCK'nın, 301. maddesi kapsamında da toplam 742 dava açıldı. Bu davalarda 16'sı çocuk toplam 1042 kişi yargılandı. Aynı dönemde yine 301. maddeden altısı çocuk 309 kişi ceza aldı. TCK'nın “silahlı örgüt kurmak ve yönetmek” gerekçesiyle açtığı 2 bin 239 dava 314. maddesi kapsamında yürütüldü. Bu davalarda 413'ü çocuk, 6 bin 582 kişi yargılandı.

Tüm bu verilerin toplamında terör suçu'ndan yargılanan çocuk sayısı 1588'e ulaştı.

Son olarak Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişinin (15 Şubat 1999) 10. yılı nedeniyle çeşitli Kürt illerinde gerçekleştirilen eylemlerde yine onlarca çocuk gözaltına alındı.

Batman'da iki gün süren olaylarda aralarında çocukların da olduğu 80 gösterici gözaltına alındı.

Diyarbakır'da 58 kişi gözaltına alınırken, gözaltına alınanlardan altısının çocuk olduğu bildirildi.

Mardin'in Nusaybin ilçesinde çıkan olaylarda 25 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar içinden 16'sı çocuk yaştaydı.

Adana'da Ova, Barbaros, Denizli, Dağlıoğlu ve 19 Mayıs mahallelerinde küçük gruplar halinde gösteri yapan çocuklara polis müdahale etti. 16'sı çocuk 24 kişi gözaltına alındı.

AKP yolsuzluk ve yağmada sınır tanımıyor!

Bugün seçimler vesilesiyle ortalığı kaplayan sahte vaatler, işçi ve emekçilerin dini ve mezhepsel inançlarının rezilce sömürüsü, tekellerin kasaları dolmaya devam etsin, düzen partileri yağmadan payına düşeni alabilsin diyerdir. AKP, bu yolsuzluk ve yağma düzeninden en çok pay alan partilerden biri durumunda.

Başbakan Erdoğan'ın çocuklarının hızlı başladıkları ticaret hayatlarındaki "başarılar"ından başlayalım. Erdoğan'ın yakın arkadaşı Cihan Kamer'in şirketi Atagold'a ortak olan Necmettin Bilal Erdoğan, "Maye" adlı kozmetik şirketinin de ortağı. Oğul Erdoğan, Atagold'a ağabeyi Burak Erdoğan'ın eşi Sema Erdoğan'la birlikte ortak olmuş. Üç şirkete ortak olan ağabeyi Ahmet Burak Erdoğan ise, 2007 yılında babasının nikâh şahitliğini yaptığı Mert Macit Çetinkaya ile MB Denizcilik'i kurmuş. Ahmet Burak'ın BM Denizcilik'i "Safran 1"i satın almış. Burak Erdoğan'ın satın aldığı diğer şirket ise Gürkem Deniz Nakliyat. Ortaklar arasında yine akrabalar var. Üçüncü şirket ise Atagold isimli holding. Tüm bu ortaklıklar AKP'nin iktidar olmasından dört yıl sonra başladı!

AKP'nin yolsuzluk ve yağma listesi de oldukça kabarık:

1- 5 Eylül 2005'te TCDD İzmir Limanı için, yıllık 70 milyon dolarlık yükleme-boşaltma işleri 15 yıllığına Reha Denizcilik ve Raden Lojistik isimli iki şirkete veriliyor. Şirketlerin, 15 yılın sonunda arzu ettikleri takdirde 15 yıl daha devam edebileceği sözleşmede yer alıyor. Toplam 2 milyar 100 milyon dolarlık iş ihalesiz veriliyor. Bu firmalardan biri sözleşme tarihinden iki gün önce, diğeri ise aynı gün kuruluyor. Bu şirketin büyük hisseli ortaklarından biri AKP'nin Bakırköy İlçe Başkanlığı'nı yapmış olan Rahmi Genç.

2- İstanbul Büyükşehir Belediyesi, ağır taşıtlar için sigorta ihalesi açıyor. Bu ihale, 197 milyar lira ile AKP İstanbul Milletvekili Alaattin Büyükkaya'nın önceden ortağı olduğu Büyükkaya Sigorta Aracılık A.Ş.'ye veriliyor.

3- TCDD'den 10 istasyon yenileme ihalesi döneminin AKP Kadın Kolları MKYK Üyesi Emine Alioğlu'na veriliyor.

4- Özelleştirme İdaresi, Yarımca Porselen arazisini 30.5 milyon dolara bir özel şirkete satıyor. Erdemir aynı araziye, 82 milyon dolara bu özel şirketten satın alıyor. Böylece devlet 52 milyon dolar zarar ediyor!

5- Tekstilde 1 katrilyonluk hayali ihracat: 2004 yılında 915.3 trilyonluk Katma Değer Vergisi tahsil edildi. Buna karşılık 2 katrilyon 83 trilyonluk vergi iadesi yapıldı. Yaklaşık 1 katrilyonluk hayali ihracat yapıldığı iddia ediliyor.

6- Atilla Başoğlu'nun Adana'daki şirketine Maliye vergi incelemesi başlatılıyor. Vergi kaçırdığı gerekçesiyle 600 milyarlık ceza kesiliyor. CHP Adana milletvekili olan Başoğlu, bir süre sonra istifa edip AKP'ye geçiyor. Başoğlu'nun aile şirketiyle ilgili 600 milyarlık cezanın 319 milyara indirildiği ifade ediliyor.

7- BOTAŞ'ın Fernas şirketi, CHP'den AKP'ye geçen Batman Milletvekili Mehmet Nezir Nasıroğlu'nun kuzenine ait. İhalesiz iş sözleşmesini BOTAŞ yapıyor. BOTAŞ Genel Müdürü, işi yapsa da yapmasa da Fernas Şirketi'nin 24,5 milyon dolar ödeyeceğini ve bunun doğru bir karar olduğunu savunuyor.

8- Seçim öncesinde, Doğan Grubu'na ait POAŞ'ın toplam 985.5 milyon YTL'lik vergi borcu Maliye Bakanlığı tarafından 275.3 milyon YTL'ye indirildi.

9- 2002 seçimlerinden hemen sonra AKP hükümeti

tarafından Citibank'ın 3 milyar dolara (4 milyar YTL) yakın vergi borcu tamamen silindi.

10- Naylon fatura düzenlemekten sanık Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın oğlu Abdullah Unakıtan, oturduğu yerde bir kalemde 366 milyar lira kazanıyor. Nasıl mı? 17 Nisan 2003 tarihinde önce mısır ithalatındaki gümrük vergisi %20'ye indiriliyor. Ağustos 2003 tarihinde bakanın oğlu 4 bin ton mısır ithal ediyor. İthalat işlemi bittikten sonra, 8 Ağustos 2003 tarihinde gümrük vergisi yeniden %45'e çıkarılıyor.

12. Abdullah Unakıtan pastörize yumurta ithalatı işine de giriyor. Şirketi AB Gıda San. ve Tic. A.Ş.'ye

2.5 milyon YTL'lik teşvik belgesi veriliyor. İşe başlamadan önce pastörize yumurtada KDV oranı %18'den %8'e indiriliyor.

13. Hatay'da gerçekleşen "Ali Dibo" rüşvet, yolsuzluk, ihaleye fesat karıştırma olayları. "Ali Dibo" olaylarında, o dönemin AKP milletvekilleri, AKP Grup Başkan Vekili Sadullah Ergin, Mehmet Soydan, İsmail Soylu, Mehmet Eraslan, Fuat Geçen'in isimleri geçiyor.

14. Daha da uzatılabilecek bu listeye, Tayyip Erdoğan ve Binali Yıldırım'ın çocuklarına ait tersanenin işçilerinin kanları üzerinden denize açılan gemileri de eklemek gerekiyor.

Yeni resmi işsizlik rakamları açıklandı...

İşsizliğin kaynağı kapitalizme karşı mücadeleye!

Geçtiğimiz günlerde açıklanan resmi işsizlik rakamları, krizin Türkiye'yi teğet geçeceği iddiasıyla ortaya çıkan başbakanı yalanlıyor. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) rakamlarına göre, Türkiye genelinde işsiz sayısı Kasım 2008'de 645 bin kişi artarak 2 milyon 995 bine ulaştı. Aynı süreçte işsizlik oranı 2.2 puanlık artışla yüzde 12.3'e yükseldi. Mevcut işsizlerin 524 binini (yüzde 17.5'i) son birkaç ayda işini kaybedenler oluşturuyor.

Gerçek işsizlik rakamının açıklanan resmi rakamların çok üstünde olduğu, yüzde 25'i aştığı biliniyor. Bu nedenle, resmi istatistik oranları belirlenirken, işsizlik oranını düşük gösteren yöntemler kullanılıyor.

Kapitalistler işsizliği her dönem, çalışan işçilerin ücret ve çalışma koşulları üstünde bir baskı unsuru olarak kullanırlar. Kriz dönemleri dışında da işsizlik, kapitalistlerin etkili bir biçimde kullandıkları bir silahtır. Zira, işsizlerden oluşan "Bu artı-nüfus, her an el altında bulunan yedek bir sanayi ordusu oluşturur ve bu ordu, tıpkı bütün masrafları sermaye tarafından karşılanarak beslenen bir ordu gibi, tümüyle sermayeye aittir. Fiili nüfus artışının sınırlarından bağımsız olarak bu artı-nüfus, sermayenin kendisini genişletme konusunda değişen gereksinimlerini karşılamak üzere, daima sömürüye hazır bir insan malzemesi kitlesi yaratır." (Kapital C.1, s. 649)

Dolayısıyla, kriz dönemlerinde kitlesel bir boyut kazanan işsizlik, "refah dönemleri"nin de değişmeyen olgusudur. Son yıllarda Türkiye'deki tekelleri sermaye grupları yüzde 10'lara varan büyümeden övünçle bahsederken, işsizlerin sayısının azalması bir yana neden daha fazla arttığı konusunda tek kelime edemiyorlar.

İşsizlik sadece işçinin açlığını ve sefaletin girdabına itilmesine yol açmıyor, aynı zamanda korku ve geleceksizlik duygusunu da körüklüyor. Psikolojik dengesinde tahribatlar yaratıyor, kendine ve topluma yönelik güvensizliğini derinleştiriyor. Kısacası işsizlik, çalışma ve yaşama koşullarımızı ağırlaştırmakla kalmıyor, çok yönlü siyasal, toplumsal, kültürel, psikolojik sorun ve tahribatlara yol açıyor.

İşsizlik yalnızca çalışma olanağı bulamayan işçilerin sorunu değildir. Çalışan işçiler de dahil bir bütün olarak tüm işçi ve emekçilerin sorunudur. İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını altüst eden en yakıcı sorunlardan birisidir. İşsizlik arttıkça çalışan işçiler üzerindeki baskı artmakta, çalışma koşulları daha da ağırlaşmakta, işgünü uzamakta, ücretler düşmekte ve sosyal haklar giderek daha fazla budanmaktadır. Bu saldırılara karşı örgütlü bir mücadelenin yükseltilememesi, kapitalistleri daha da pervasızlaştırmaktadır.

İşsizliğin nedeni olarak sunulan kriz kapitalistlerin eseridir. Krizin bedelini kapitalistlere ödetilmesi mücadelesi büyütülmeden işsizlik saldırısı boşa çıkarılamaz. İşsizlerin, işçi ve emekçilerin tüm saldırılara karşı oluşturacakları barikat, işten çıkarmaları engellemenin biricik yoludur.

Düzen solu ve sosyal reformistler emekçi kitleleri sahte hayallerle oyalıyorlar...

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Seçimler, sınıflar arasındaki uzlaşmaz çelişkileri belirsizleştirmek için de önemli bir fırsattır. İşte bu noktada sermayeye hizmette roller üstlenmiş olan burjuva reformizmi, sosyal-demokrasi sıfatıyla sahneye çıkararak, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin üstünü kapatmak, sermaye iktidarına kan taşımak için tüm yeteneklerini sergilemektedir. Çokça tanık olduğumuz bu örneklerle bugünlerde yeniden karşılaşmaktayız.

Bu çerçevede verilebilecek örneklerin başında Ankara Büyükşehir Belediye Başkan adayı Murat Karayalçın gelmektedir. "Saydam ve şeffaf" bir belediyecilik anlayışını uygulayacaklarını söyleyen Karayalçın, vaatlerini, "halkın belediyenin uygulayacağı bütün projelerde karar sahibi olması gerektiği, Büyükşehir belediyesinin ticarethane olmadığı, halkı söz ve karar sahibi yapacakları" iddialarıyla sıralamaktadır.

CHP'den aday olan Karayalçın'ı bugünlere getiren serüven ise hayli ilginçtir. Bu seçimler vesilesiyle söylediği "şeffaf ve katılımcı belediyecilik" anlayışının (bunun mümkün olup olmaması bir tarafa) Karayalçın'ın belediye başkanlığı yaptığı dönemde tek bir örneği yoktur. Aynı şekilde, CHP'nin elinde bulundurduğu belediyelerde bu "anlayış"a dayalı bir örneğe rastlamak mümkün değildir. Buna rağmen, bugünkü yol arkadaşı Deniz Baykal, Karayalçın'ın, "saygın, birikimli, belediyecilik deneyimine sahip biri olduğunu, başarılarının kanıtlandığını, bütün Ankara'nın hâlâ onun belediyecilik dönemini özlemle hatırladığını" söyleyebilmektedir. Oysa aynı Baykal, 28 Mart 2004 tarihinde yapılan yerel seçimlerde, "İmralı'dan liste gelecek. O liste SHP'nin adayı diye verilecek. Diyarbakır'da seçimi DEHAP kazanacak ve sen 'Aaa SHP kazandı' diye yarın çıkacaksın. Çocuk mu aldatıyorsunuz?" diyerek Karayalçın'a demediğini bırakmıyordu. Bugünse kolkola girmişler, sömürü düzenini tehlikeye sokacak olası bir yangına karşı itfaiyecilik yapmaktadırlar.

Bugün yolsuzluk denildiğinde, ilk akla gelen AKP olmaktadır doğal olarak. Ancak CHP'nin de diğer tüm düzen partileri gibi yolsuzluk konusunda oldukça eski bir tarihi vardır. Sadece İSKİ yolsuzluğu bile, CHP'nin halka hizmette değil ama hırsızlıkta ne kadar maharetli olduğuna dair oldukça iyi bir örnektir.

Bugün CHP sermaye tarafından AKP'nin karşısında en ön safa sürülmüştür. İşçi ve emekçilere bir boks maçı seyrettirilir gibi, bu iki hırsız düzen partisinin karşılıklı yumruklaşması izlettirilmektedir. Fakat bilinmektedir ki, onları ringe çıkararak en başta ABD emperyalizmidir. Bu yüzden birbirlerine salladıkları yumruklar sahici değildir. Yaptıkları sadece bir "Amerikan güreşidir" ve yüzü tribünlere dönüktür.

Bu seçimler bir kez daha göstermektedir ki, kriz batağında debelenen sermaye düzeninin enkaza dönmeden onarılması hedeflenmektedir. Dökülen tuğlalar yenilenmeye, çatlaklar kapatılmaya çalışılacak, düzene yönelecek işçi ve emekçilerin öfkesi seçimler vesilesiyle bertaraf edilecek, amacından saptırılacaktır. Hedeflenen budur. Bu iş için de sermayenin sol söylemler kullanan reformist anlayışlara ihtiyacı vardır. Ancak kapitalist sistemin bu tür değişikliklerle kendini onarması mümkün değildir. Yapılmaya çalışılan sadece işçi ve emekçileri aldatmak, düzen içi sahte hayallerle oyalamak ve bilinçlerini saptırmaktır.

Sınıf devrimcilerinin yapması gereken, işçi ve

emekçilerin ilgisinin ve dikkatinin, kapitalist sistemin güçlendirilmesi demek olan düzen içi bir takım küçük değişikliklere yönelmesini, ufkunun bu sınırlara hapsedilmesini engellemektir. Kalıcı çözümün emperyalist-kapitalist sistemin yıkılmasından geçtiğinin bir an bile akıldan çıkarılmaması gerektiğini döne döne anlatmaktır. Sermaye sınıfı emek üzerindeki sömürsünü devam ettirdiği, üretim araçlarını tekelinde tuttuğu müddetçe, yani kapitalist sınıf bir bütün olarak tasfiye edilmediği ve özel mülkiyete son verilmediği sürece, bütün çözümler geçici olmaya mahkûmdur.

Bugün işçi ve emekçilere sahte hayallerin propagandasını yapanlar sadece düzenin sol maskeli partileri de değildir. Kendisini "Birlikte Başaracağız Platformu" olarak ifade eden reformist güçler ve onların peşinden sürüklenen kuyrukçu çevreler, yazık ki, düzen partileriyle yan yana düşebilmektedirler. Onları yan yana getiren çözüm platformlarının içeriği olmaktadır. Yıkılmaya yüz tutmuş bir binanın iç odalarına talip olmak, güzelleştirme vaadinde bulunmak başka nasıl açıklanabilir?

Benzerlikler bunlarla da sınırlı değildir. Adı geçen platformun yaşadığı çatlaklar ilkesizliğin bir başka yönüne işaret ederken, aynı zamanda yapılan ittifakın "aday gösterme" yarışından ibaret olduğunu da ortaya koymaktadır. Kaygıların ortaklaştığı ve ayrıştığı nokta burasıdır. CHP ve SHP gibi düzen partilerinin ittifaklarındaki "samimiyet" in bir benzerine bu vesileyle de tanık olunmaktadır. Ufku düzen sınırlarını

aşamayanlar ile bu düzenden nemalananlar arasındaki böylesi bir benzerlik bizim için şaşırtıcı olmasa da, yüz kızartıcıdır.

Bir turnusol işlevi gören bir seçim dönemini daha karşılamaktayız. Kimilerinin rengini daha da silikleştiren bu seçim süreci, sınıf devrimcilerinin renginin ise bir kez daha tüm kızılığ ile görülmesini sağlayacaktır. BDSP'nin seçim bildirgesinin şu cümlelerini bu vesileyle bir kez daha tekrarlamakta fayda vardır:

"Sorunlarımız düzenin içyüzü çoktan açığa çıkmış seçim oyunuyla çözülemez. Bir avuç asalak iktidar dümenini elinde tuttuğu sürece, sömürü, zulüm, baskı ve sömürü üzerine bu düzen devam ettiği sürece, temel sorunlarımız çözümsüz kalacaktır. Çözüm, tüm sorunların kaynağı olan sermaye diktatörlüğünün temellerinden yıkılmasındadır. Çözüm, işçi sınıfı ve emekçilerin her alanda ve her düzeyde iktidarı ele geçirmesindedir. Böylece bir avuç asalağın tekelindeki tüm zenginliklerin ve kaynakların tüm toplumun hizmetine sunulmasındadır. Bu sosyalizm demektir; çözüm sosyalizmdir! Sosyalizm, temel iktisadi ve sosyal sorunlarımızın çözümünü sağlamakla kalmaz, emekçiler için gerçek bir demokrasinin de koşullarını yaratır. Ancak bu koşullarda emekçiler, hiçbir engelle karşılaşmadan, temel demokratik hak ve özgürlüklerini gerçekten kullanabilirler. Ve ancak bu durumda, yerel yöneticilerini özgürce seçmek, denetlemek ve gerektiğinde görevden almak olanağına da kavuşabilirler."

MHP Tuzluçayır'dan kovuldu!

Düzenin seçim oyunu başladı. İşçi ve emekçilerin sömürsünden sorumlu olanlar sırça köşklerinden çıkararak seçimden seçime oynadıkları oyunu yeniden sahneliyorlar: "Halkla kucaklaşıyor, halka iniyorlar"

Tuzluçayır'da, her işçi ve emekçi semtinde olduğu gibi, seçim dönemi düzen partilerinin artan ilgisi ile karşı karşıya. Bayraklar asılıyor, seçim büroları açılıyor, vaatler havada uçuyor. Bölgemizde işçi ve emekçiler düzen partisi CHP'nin etkisi altında olsa da MHP, AKP, DP ve İP'e belirgin bir tepki söz konusu.

12 Şubat günü Tuzluçayır'da esnaflarla tanışma turuna çıkan MHP Mamak Belediye Başkan Adayı Eski Devlet Bakanı Mehmet Çevik mahallemizden defedildi. MHP'nin mahallede çalışma yürütme ücretine karşı devrimci güçler ve bölgedeki ilerici kurumlar tarafından tok ve güçlü bir yanıt verildi. Tuzluçayır yol ağzına üç araçla gelen faşistler, araçlarının içerisine yaka paça bindirildiler. Böylece faşistlerin propaganda yapmasına izin verilmedi. Faşistler dövülürken ajitasyon konuşmaları yapıldı, "Faşizme karşı omuz omuz!" sloganı atıldı. Eli kanlı katiller bölgeden kaçarak uzaklaştılar.

Mamak BDSP

Grevdeki ASEMAT işçileriyle konuştuk...

“Onlar diretiyor, biz de direteceğiz!”

- Grev sürecine nasıl geldiğinizi anlatır mısınız?

İmparator Esen: Sözleşme görüşmeleri 2008'in Ağustos ayında başladı. Bu arada işveren hep kendi şartlarını kabul ettirmeye çalıştı. Kanuni süreç boyunca biz anlaşmaya çalışsak da işveren hep süreyi uzattı. En sonunda yılbaşında 60 günlük sürenin sonunda greve çıkıldı. 1.5 aydır grevdeyiz. İşveren hala anlaşmamakta ısrar ediyor. Dışarıdan işçi kiralayıp çalıştırıyor. Biz 1.5 aydır ücretlerimizi alamıyoruz. Bu 2 aylık sürede sözleşmenin imzalanacağını umuyoruz. Sonuna kadar direneceğiz. Grevin bizim kadar işverene de zarar verdiğini bildiğim için, grevde sonuna kadar gideceğimizi düşünüyorum. Dışarıdan çok destek almasak da, 1.5 aydır buradaysam, hakkımı alana kadar da devam edeceğim.

Patron haklarımızı gaspederek yıldırma istiyor. Sözleşme imzalamıyor. Ama diğer taraftan Tofaş'ta işçi çalıştırılıyor. Yani bizim hakkımız yeniliyor. İşçiyi ezmek istiyorlar. Bunun için sonuna kadar direteceğiz. Ayrıca işverenin kaçak üretim yaptığını tespit ettik. İşçiler maddi açıdan sıkıntılı olsa da sonuna kadar gitme düşüncesindedir.

Tolga Yılancı: 1.5 aydır soğuğa, yağmura rağmen burada direniyoruz. Tekrar işimize döneceğimizi umuyoruz. Kazanacağımızı düşünüyorum. Patron sıkışmış durumda, siparişleri var. Artı her ay bu fabrikalara kira veriyor. Dediğim gibi patron sıkışmış durumda. Sonuç olarak biz kazanacağız.

Yusuf Yıldız (BMİS İşyeri Bastemsilcisi): Burada ilk örgütlenmeye gittiğimizde, 1996 yılında, zam ve ikramiyelerde anlaşmamıza rağmen sendikal örgütlenmeyi devam ettirmek için greve hayır demiştik. Yüksek Hakem Kurulu'ndan bir ikramiye çıktı bize. Böyle böyle 2008 sözleşmesine geldik.

Ağustos sözleşmesinin daha 2. görüşmesinde arabulucu çağırılmak zorunda kaldık. Arabulucu sonrasında patron grev oylaması istedi. Tabii “hayır” çıkacağını umuyordu. Fabrikanın mevcudu o zaman 97 kişiydi. Oy kullanan 88 kişiden 68 kişi evet oyu kullandı. Sadece 20 kişi hayır dedi. Bu işverene iyi bir darbe oldu. İşverenin bize dayattığı teklif %4 zam, ilk yıl 1.5, ikinci yıl 1.5 ikramiye idi. Tabii ki bunu kabul etmedik. Bunun üzerine grev sürecini başlattık.

31 Aralık '08 tarihinde greve çıktık. 49 gündür grevdeyiz. 49 gündür ikişer kişi, eski ve yeni fabrikada gece gündüz 12 saat arayla nöbet tutuyoruz. Her türlü baskıya, Türk Metal saldırısına, işverenin saldırısına karşı gerçekten çok dirençli durduk. “Bu sendika burada bitti” denilen ASEMAT'ta 49 gündür grevdeyiz. Bu bizce bir zafer. Hem bizim hem de sendikamız açısından.

2008'i grevle bitirdik, 2009'a grevle girdik. 49 gündür mücadelemizi veriyoruz. Sizlerin de destekleriyle... Buraya yapılan ziyaretler bizleri mutlu ediyor.

- Grev sürecinin bundan sonrası için ne düşünüyorsunuz?

Yusuf Yıldız: Patronun siparişleri var. Grevde olduğu için siparişler üretilemiyor. Bu kriz bizim fabrikayı etkilemedi. Fabrikanın işleri oldukça yoğun. Çünkü biz yurtdışına kalıp üretiyoruz. Kriz çıkarıcı işverenlerin işine geliyor. Kriz bahanesiyle olan hep işçiyeye oluyor.

- Grevin eksik kalan yönü ne sizce?

Yusuf Yıldız: Dayanışma. Gerçekten dayanışma olmadı. Onun dışında bir eksiklik yok. Kara, soğuğa,

baskıya rağmen gece gündüz nöbetleri tutmaya devam ediyoruz. İşveren sıkışmış durumda. Yapamadığı işleri yüzünden ceza yedi. Tofaş'ta iş yapmaya çalışıyor, ama yapamıyor. Çünkü işten anlayanların hepsi grevde. Önceki gün preshane sorumlusu başka yerden işçi getirip üretim yapmak istedi. Biz burada üretimi durdurduk. Noter tespiti yaptırarak da açacağız. Yani işveren sıkışmış durumda, bu da bizim için iyi bir durum. Biz sadece hakkımız olanı istiyoruz. Emeğimizin, alınterimizin karşılığını

istiyoruz. Onlar diretiyor, biz de direteceğiz.

- Bursalı işçi ve emekçilere çağrınız nedir?

Yusuf Yıldız: Bursa'daki işçilere benim çağrım birlik olmak. Bu kriz bahane. Bu kriz patronların, sermayenin krizi. Bu kriz bir oyun. Birlik olmanın tam zamanı. Aşarsak birlikte aşarız.

İmparator Esen: İşçi takımının, patronu değil kendi tarafını koruması lazım. İşçilerin hep birlikte birbirlerine destek çıkması lazım.

Kızıl Bayrak / Bursa

Basın emekçileri sendika hakkı için grevde!

“Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”

ATV-Sabah'ın TMSF bünyesinden Turkuvaz Grubu'na geçişinin ardından sendikal örgütlenmeye dönük baskıların arttığı işyerinde TGS İstanbul Şubesi'nin sürdürdüğü greve sendikalardan ve demokratik kitle örgütlerinden destek artıyor.

Grevinin 5. günü olan 17 Şubat'ta Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticileri destek ziyaretinde bulundular. Ziyarete konuşan Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak, toplusözleşmenin bütün yayın kuruluşlarını kapsaması için ellerinden geleni yapacaklarını ifade etti. TGS Başkanı Ercan İpekçi de, grevdeki gazetecilerin Turkuvaz Grubu'nda çalışan tüm çalışanlar için direndiklerini söyledi.

Ziyaret boyunca “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Sendika hakkımız, grev silahımız!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Sendika hakkımız engellenemez!” sloganları atıldı.

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanlığı, Turkuvaz Grubu'na bağlı gazete, dergi ve televizyonları boykot edeceklerini duyurdu. Tez-Koop-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu, grev süresince Turkuvaz Grubu'nun yayınlarını izlemeyeceklerini açıkladı. Teksif Sendikası da grevle dayanışma içinde olduklarını belirtti.

Greve yönelik saldırı 17 Şubat günü 10 basın emekçisinin iş akdinin feshedilmesiyle sürdü. Patronların sendika düşmanlığı 18 Şubat günü Balmumcu'da gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

DİSK / Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir, Makine Mühendisleri Odası, Elektrik Mühendisleri Odası, Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası, işten atılan Tez-Koop-İş üyesi IBM çalışanı Nedim Akay ve TGS üyesi basın emekçileri basın açıklamasına destek verdiler.

Grevci basın emekçilerinin de mücadele coşkusuyla yer aldığı eylemde, 5'i çalışmaya devam eden 5'i ise grevi sürdüren basın emekçisinin iş akitlerinin feshedilmesine karşı çıkan basın emekçileri toplusözleşme ve grev haklarını savundular. Basın açıklaması öncesinde Bandista Müzik Grubu kısa bir dinleti sundu.

Haber-Sen Genel Yönetim Kurulu üyesi Mehmet Demir'in yaptığı destek konuşmasıyla başlayan basın açıklamasında DİSK Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir, Sinter'de, Gürsaş'ta, Tezcan'da ve daha birçok yerde yaşanan işten atmalara ve saldırılara değinerek, basın emekçilerinin grevini selamladı. Konuşma, Turkuvaz Grubu'na bağlı gazete ve televizyonların boykot edilmesi çağrısıyla son buldu.

“Kavgaysa sonuna kadar kavga edeceğiz sizinle!” diyerek Turkuvaz Grubu'na seslenen İpekçi ise, sürdürdükleri mücadelenin büyüyerek devam edeceğini belirtti.

Açıklama boyunca, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!” sloganları atıldı.

Açıklamaya Bianet, Birgün ve Kızıl Bayrak çalışanları da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kriz bahanesiyle işten atılan Renault işçisi Alper Kiraz ile konuştuk...**“Tepki var ama örgütlü mücadele zayıf!”**

- *Kriz bahanesiyle birçok yerde işten atılmalar yaşanıyor, kriz sizi nasıl etkiledi?*

Krizle birlikte 3-4 gün esnek çalışmaya başladık. Bu nedenle herkes tedirgindi, birileri işten atılacak diye. Önce sözleşmeli arkadaşlarımızın işine son verildi. Sendikayla birlikte toplantı yapılarak listeler belirlendi. Sesleri çıkarlar işten çıkarıldı. Ücretli izin deyken noter aracılığıyla evlerimize kağıt gönderildi. Burada asıl görülmesi gereken, sendikanın işverenle hazırladığı liste. Atılacaklar bir şekilde kendilerini biliyordu. Ama boyun eğmek de onlara yetmiyor. İşçi hem boyun eğecek, hem fedakarlık edecek, hem çok çalışacak, emeğini sattığı gibi zihnini de kiraya verecek.

Fabrika yönetimi 45-50 işçi arkadaşımızın atılma olayını sindireceğimizi düşündü. Biz bunu onur mücadelesine dönüştürdük. İnanıyorum ki, bizim bu girişimimiz, bizden sonra çıkarılacakların önünü kesti. Biz devlete karşı para koparılmak için kullanıldık. Kendisini krizde göstermesi için işçi çıkarması gerekiyordu. Fatura ne olursa olsun hep işçiye kesilir. Kriz öncesinde de böyleydi, sonrasında da böyle. Kendi yaptıkları hırsızlıkları işçilere maletmeye çalıştılar. Robotlar arıza yapsa da yine siz suçlusunuz. Bunca özveriye rağmen atılmaktan kurtulamadık.

- *İşten atılan işçiler olarak nasıl bir mücadele verdiniz?*

İlk önce işten atılan arkadaşlarla görüştük. İlk etapta Bursa'daki mitinge katıldık. 4 gün içinde bunu örgütlemek oldukça anlamlıydı. Çünkü Renault'taki işçiler hak alma mücadelesinden ve bilincinden soyutlanmış işçilerdi. Daha sonra her gün düzenli olarak bir araya geldik. İlk başta 25 kişiydik. Şimdi tam sayımız 50 kişi. Televizyonda canlı yayına katıldık. Mücadelemize süreklilik kazandırmak için bir takım çalışmalarda bulunduk. Bize destek veren arkadaşlarla sürekli toplantı halindeydik. Biz bir yandan bunları yaparken, aynı zamanda da içerde çalışan arkadaşlarla diyalog halindeydik. Biz çıkarıldığımızda az kişiyle daha çok iş yaptırıldı. Biz atıldıktan sonra hepsi gelecek kaygısı, işten atılma korkusu yaşadıklarını ifade ettiler. Baskıların arttığını söylediler. Sendikacıların özel bir uğraş içinde olduklarını söylediler.

- *Renault işçileri bir arayış içinde mi?*

İşçilerde büyük bir huzursuzluk oluştu. Bunun bir yerde patlak vereceğini biliyorduk. Renault işçileri “gözümüzün içine baka baka bize bu bedeli ödetiyorlar” diyorlar. Ama örgütlü bir mücadele olmadığı, satılık ve sermayeden yana bir sendika olduğu için işçiler seslerini fazla çıkaramıyorlar. Çıkardıklarında kapı önüne konuluyorlar. Renault yönetiminin sendikaya ciddi bir desteği var. “Ya sendika ya kapı, tercih senin” diyorlar.

Sendika, gücünü işçiden alan, işçinin hakkını savunan örgütlenme şeklidir. Ama Türk Metal'de öyle değil. Fabrika yönetiminin izin vermediği hiç kimse sendika yönetiminde yer alamaz. Türk Metal başkanı, kurduğu televizyon kanalında örgütlü olduğu fabrikanın reklamını yapıyor. Sendika patron elele verip, bizi istediği gibi kullanıyorlar.

- *Bundan sonra atılan Renault işçileri ne yapacak?*

Bu işe süreklilik kazandırmak istiyoruz. Ama engellerle karşılaşacağız. Herkes geçimini sağlamak zorunda. Şu anda bir takım kopukluklar oldu. Eskisi gibi bir araya gelemiyoruz. Ama emekten yana olan

herkesin gözü kulağı üzerimizde. Sendikaya ve Özbek'e çok tepkililer. Bundan sonra başka bir yerde çalışsalar bile onlara karşı tutumları farklı olacak.

- *Renault işçileri Bursalı işçi ve emekçilerden ne bekliyor?*

Türk Metal dışındaki sendikaların yapacağı hamlelere açık onlarca işçi var. Önce işçilere bilinç taşımak gerekiyor. Bakıyorum, bu konuda anlamlı bir çalışma yapan yok. Taraftar olmaktan çok bilinç aşılacak gerekiyor. İşçiler futbolla, iddia gibi oyunlarla uyutuluyorlar. O yüzden bilincini geliştirmek gerekiyor. İşçiler daha önce güvendikleri sendikacılar tarafından nasıl satıldıklarını anlatıyorlar. Yaşananlar kötü örnek olarak gösteriliyor. Önce iyi bir örnek oluşturulmalı. Örneğin Bosch'ta Türk Metal sekreteri geldi, eylem yaptırdı. Bir hafta sonra işçiler işten atıldı. İşçilerin şova ihtiyacı yok.

Fabrikada işçilerin konuşmaması için her şey yapılıyor. Anlaşan iki arkadaş iki hafta aynı yerde çalışmıyor. Sesini çıkaranların seslerini boğmaya çalışıyorlar. Türk Metal şube başkanları “bunlara inanmayın” diye propaganda yapıyorlar. Ciddi rahatsızlar yani. Bir şey düşünmeyeceksiniz, akıllı olmayacaksınız, “sadece siz yaparsınız” diyeceksiniz. İşçilerin parasının nereye aktırıldığını artık işçiler net bir şekilde biliyor.

Bir de ağır çalışma koşulları var. Mesela kaporta bölümünde bıçak altına yatmayan kimse yok. Bel ve boyun fıtığından kaçamazsınız. Günde 17-18 ton yük kaldırılıyorsunuz. Ve bu hala yeterli görülüyor. “Acaba daha fazla yapabilirler mi?” diyorlar. İçerde, elinde kronometre ile makine mühendisi geziyor.

Hesaplıyor,

“şu işçinin satte 4 dakikası boş. Üç parça daha fazla yapabilir” diyor, sonra çekip gidiyor. Hem çok çalışacaksınız, hem büyük fedakarlıklar yapacaksınız. Hem de kapı önüne konacaksınız. İş kazası geçiren işçiyi kesinlikle devlet hastanesine götürmüyorlar. Özel hastaneye götürüyorlar, iş kazası yazılmasın diye. Çünkü iş kazaları rapor ediyor. Önlemine alması lazım. Bu da maliyet demek. Bunu üstlenmek istemiyor. İşçiyi hızlandırmak için yatırım yapılıyor ama işçi sağlığına gelince işçiyi önemseyen yok.

Kızıl Bayrak / Bursa

THY ve Teknik A.Ş. çalışanlarından kitlesel protesto...**“Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”**

THY ve Teknik A.Ş. çalışanları, 18 Şubat günü, Türkiye Sivil Havacılık Sendikası (Hava-İş) öncülüğünde gerçekleştirdikleri kitlesel basın açıklamasıyla, işverenin uygulamalarını protesto ettiler.

THY Teknik B Kapısı önünde toplanan yaklaşık 400 çalışan eyleme, “İşime, aşıma, sendikama dokunma!” pankartı, Hava-İş şapkaları ve “Sendika anayasal haktır!”, “TİS hakkımız engellenemez!”, “Sendikama dokunma!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Sendikamızdan, meslek onurumuzdan, haklarımızdan, toplu sözleşmemizden, havacılık tutkumuzdan, uçakçılığımızdan, lisansımızdan, işkolumuzdan vazgeçemezsiniz. İtirazınızdan vazgeçin!” dövizleriyle çıktılar.

Eylemde Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin bir konuşma yaparak şunları söyledi: “*THY Teknik A.Ş. 'de işveren ve tetikçi olarak yanına aldığı Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası, birlikte bu işyerinin hava taşımacılığı işkolunda olmadığı, metal işkolunda olduğu yönündeki itirazları nedeniyle toplu sözleşme süreci tıkanmıştır. Teknik A.Ş. 'nin havacılık olduğunu bile bile yapılan bu itiraz süreci, uçuş emniyetinin temel fonksiyonu olan uçak bakım hizmetlerini yok saymaktadır. İnsanları mesleklerinden koparmanın yarattığı etkiyi bu şirket yönetimleri görememekte ve faciaya davetiye çıkarmaktadır.*”

Şirketin her gün yönetim kurulunca kapalı kapılar ardında kararlar aldığını, bölümlerin kapatıldığını, yeni şirketlerin kurulduğunu, üyelerine yönelik tayin ve sürgünlerin yapıldığını, THY yönetimine hiçbir güvenlerinin kalmadığını söyleyen Ayçin, sendika olarak eksikliklerin giderilmesi için hukuki işlem başlattıklarını, saldırılara izin vermeyeceklerini ifade etti.

THY'nin 3. halka arz sonrası üç kişilik icra komitesine teslim edildiğini, bu icra komitesinin tüm planlarını sendikasızlaştırma ve taşeronlaştırma üzerine kurduğunu belirten Ayçin, şunları söyledi: “*Ancak, THY ve THY Teknik A.Ş. çalışanları hiçbir dönem olmadığı kadar Hava-İş sendikasının çatısı altında kenetlenmiştir. Biz inanıyoruz ki emeğe ve çalışanlara düşmanca davrananlar elbet tökezleyecekler ve başarısız olacaklardır. Birliğimiz ve bütünlüğümüz onları telaşlandırmakta ve saldırganlaştırmaktadır.*”

Ayçin konuşmasını şu sözlerle bitirdi: “*Demokratik hukuk zeminini hiçbir zaman kaybetmeden bu haksızlıklara ve yanlışlara karşı sonuna kadar direnmekte kararlıyız. Yeni dönem toplu iş sözleşmesinde taşeronlaşma, iş güvencesi ve idari maddeler hiçbir dönem olmadığı kadar önemli olacaktır.*”

Eylemde “Sözleşme hakkımız engellenemez!”, “İşime, aşıma, sendikama dokunma!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi ve emekçi hareketinden...

Maliye emekçileri eylemde

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul Şubelerine üye emekçiler 17 Şubat günü Cağaloğlu'nda bulunan İstanbul Vergi Dairesi önünde basın açıklaması yaptılar.

"Büro Emekçileri Sendikası İstanbul Şubeleri" pankartının açıldığı eylemde, "Performans yönetimine hayır! Yarışma değil dayanışma!", "Geciken adalet, adaletsizliktir! Eşit işe eşit ücret istiyoruz! Hemen şimdi istiyoruz!" dövizlerini taşıyan BES üyeleri adına BES 2 No'lu Şube Başkanı açıklama yaptı.

Açıklamada, Vergi Haftası kutlamalarına hazırlanan hükümetin verginin kutsallığından bahsedeceği, vergi rekortmelerini açıklayacağı, ancak maliye çalışanlarının sorun ve taleplerini görmezden geleceği ifade edildi. Kesintisiz hizmet uygulamalarıyla esnek ve kural dışı çalışma yaptırıldığını belirterek, maliye emekçilerinin talepleri sıralandı.

Eylemde, "Yarışma değil, dayanışma!", "Ücretlerde adalet istiyoruz!", "Eşit işe eşit ücret!", "Vergide adalet istiyoruz!", "Krizin yükü patronlara!" ve "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hastanelerde şiddet protesto edildi!

SES Şişli Şubesi ve İstanbul Dişhekimleri Odası (İDO), 12 Şubat günü şiddete uğrayan diş hekimi ile ilgili 18 Şubat günü Ağız ve Diş Hastalıkları Hastanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde, "İşimize, ekmeğimize, geleceğimize sahip çıkıyoruz / SES Şişli Şube", "İstanbul Diş Hekimleri Odası" pankartları ile dövizler taşındı. İstanbul Dişhekimleri Odası Başkanı yaptığı konuşmada, hasta yoğunluğu nedeniyle hem meslektaşlarının hem de hastaların sabırlarının tükenmesi sonucu gerçekleşen bu olayı kabul edilemez bulduklarını belirtti.

Konuşmanın ardından basın açıklamasını SES Şişli Şube Başkanı gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada, 24 saat nöbet tutan diş hekimlerinin taleplerinin göz önünde bulundurulmadan bir gün izin kullandırıldığı ve bu yoğun çalışma koşullarının, fiziksel ve ruhsal olarak her geçen gün daha fazla yıpranmalarına sebep olduğu belirtildi. Çalışanların sorunlarını başhekimliğe ilettiklerinde ise "beğenmeyen çeker gider" tarzında tehditlerle sindirilmeye çalışıldığı söylendi.

Eylem boyunca, "Herkes eşit, ücretsiz sağlık!", "Artık yeter, şiddete hayır!", "Çalışma koşulları düzeltilsin!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana'da hak arayışı

Adana'da Güney Sanayi fabrikasında çalışan yaklaşık 400 işçi geçtiğimiz haftalarda işten çıkarıldı. Çıkarılan işçilerin ücret ve tazminatlarını ödememek için türlü yalanlarla işçiler aldatılmaya çalışıldı.

Son olarak 16 Şubat günü ücretleri ödeme sözü veren patron bu sözünü tutmadı. Yenice'de bulunan fabrika önünde toplanan işçiler buradan patronun Güzelyalı'daki villasına yürüdüler.

Patronla görüşme talepleri reddedilen işçiler AKP Merkez binası önüne yürüyüş düzenlediler.

17 Şubat günü İnönü Parkı'nda toplanan işçiler, taleplerini ve yaşadıkları haksızlığı anlatan konuşmalar yaptılar.

Güney Sanayi patronu, 3 ayda bir 250 TL ödeme yapma sözü verdi. Güçlü bir taban örgütlülüğünden

yoksun olan işçiler isimlerini yazdırarak bu teklifi onaylamış oldular.

Adana Sanayi İşçileri Derneği üyeleri İnönü Parkı'nda toplanan işçilerle yaptıkları sohbetlerde, krizin asıl sorumlusunun patronlar olduğunu anlattılar.

Kızıl Bayrak / Adana

Adana'da krize karşı yürüyüş

Adana'da İstanbul mitingine destek amacıyla 15 Şubat günü DİSK, KESK, TMMOB, TTB bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eğitim-Sen binası önünde bir araya gelen kitle, buradan sloganlar eşliğinde Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. En önde "Ne işimizden, ne ekmeğimizden, ne de geleceğimizden vazgeçeriz! Kriz sermayenin krizidir, faturasını çıkaranlar ödesin! / DİSK-KESK-TMMOB-TTB" pankartı taşındı.

KESK dönem sözcüsü Eğitim Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa'nın okuduğu basın metninde krizin sonuçları özetlendi, talepler sıralandı.

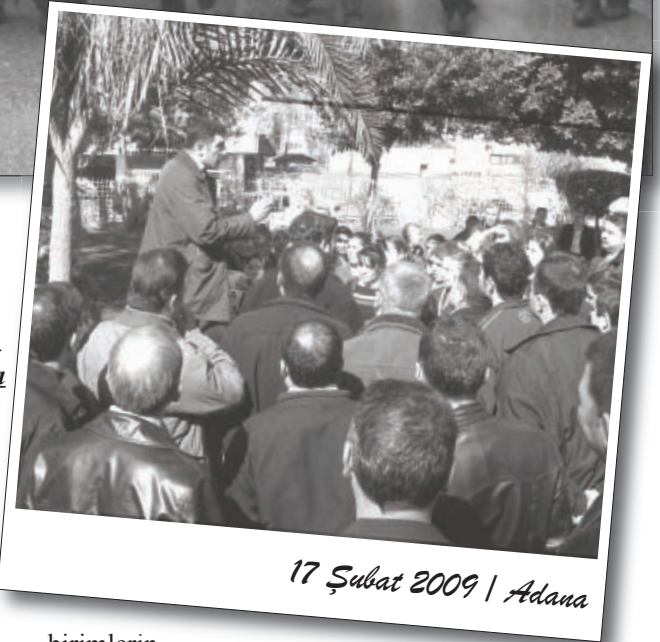
"İşçi-memur elele, genel greve!", "Krizin yükü patronlara!", "Zam, zulüm, işkence işte AKP!", "İşsize iş, yoksula aş, insanca yaşamak istiyoruz!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarının sıklıkla atıldığı eyleme 400'ü aşkın emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Eskişehir'den İstanbul'a destek eylemi

15 Şubat günü Eskişehir'de Emek Platformu tarafından düzenlenen eylemle Kadıköy mitingine destek verildi. Kızılay İş Merkezi önünden başlayan eylemde "Zamlara, işten atılmalara, yoksulluğa, AKP'ye dur de! Krizin faturasını emekçiler ödemeyecek! / Emek Platformu" pankartı açılarak sloganlarla Hamamyolu Yediler Parkı'na kadar yüründü.

Parkın önünde okunan basın açıklamasında krizin yol açtığı işten çıkarmalara, işyerlerinin kapatılmasına, işsizliğe, pahalılığa ve yapılan zamlara karşı mücadelenin ortaklaştırılacağı, örgütsüz halk kesimlerinin mücadelesine destek olunacağı, etkili bir muhalefet ile zamların geri alınması için mücadele verileceği, illerde ve bölgelerde kurumların planladıkları etkinliklerin birleştirileceği, yerel

17 Şubat 2009 | Adana

birimlerin ortak etkinliklerine merkezi destek verileceği söylendi.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eyleme BDSP, Halkevi, EMEP, ÖDP, SDP, TKP, Öğrenci Kolektifleri destek verdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Sinter ve Gürsaş'la dayanışma etkinliği

Sultanbeyli Başaran Mahallesi gençleri direnişteki Sinter ve Gürsaş işçilerinin sesini duyurmak ve dayanışmayı büyütmek amacıyla 15 Şubat günü bir etkinlik düzenledi. Yoğun bir emeğin ürünü olan etkinlik Sultanbeyli Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nde gerçekleştirildi.

Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi adına yapılan konuşmayla başlayan etkinlikte Yılmaz Güney, Ahmed Arif ve Nazım Hikmet'ten birer şiir okundu. Ardından gençlerin yoğun bir emek harcayarak hazırladıkları "Ölümler meclisi" isimli tiyatro gösterimine geçildi. Daha sonra bir genç, tersane işçilerinin sorunlarıyla ilgili konuşma yaptı.

Etkinlikte Sinter Metal ve Gürsaş direnişlerinden işçiler de söz alarak dayanışma etkinliğinin önemine vurgu yaptılar. Tüm saldırılara karşı direnişlerin sürdüğünü ifade ettiler.

100'ün üzerinde kişinin katıldığı etkinlik hep beraber söylenen türküler ve çekilen halaylarla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

DİSK 42. yılını kutladı

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) kuruluşunun 42. yıldönümünü Ümraniye'deki direnişlerinin 2. ayını dolduran Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Sinter ve Gürsaş direnişçileriyle beraber kutladı.

13 Şubat günü İMES A Kapısı'nda buluşan DİSK'e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri, iki kilometreye yakın bir mesafeden direniş yerlerine yürüdüler. Yol boyunca ses aracından yapılan konuşmalarda DİSK'in mücadele geleneği vurgulanırken patronların saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı. Gürsaş işçileri yürüyüşe "Yaşasın örgütlü mücadelelerimiz!" pankartıyla katılırken, direnişteki işçilerle dayanışma sloganları yürüyüş boyunca eksik olmadı.

"İnadına sendika inadına DİSK!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Direne direne kazanacağız!", "Sinter'de, Gürsaş'ta direniş kazanacak!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarının atıldığı yürüyüş Sinter'e kadar devam etti. Burada Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, KESK Genel Başkanı Sami Evren ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi birer konuşma yaptılar.

Ardından Gürsaş işçileri ziyaret edildi. BMİS adına yapılan konuşmada, Gürsaş'taki örgütlenme süreci özetlendi. DİSK Örgütlenme Daire Başkanı da bir konuşma gerçekleştirdi. Atılan sloganların ardından ziyaret sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

E-Kart'ta yeniden eylem

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde 8 ayı aşkın süredir devam eden E-Kart grevine yönelik baskılarını arttıran E-Kart patronu, son olarak Basın-İş Sendikası üyesi 4 kadın üyeyi işten attı.

Basın-İş Sendikası İstanbul Şubesi, 13 Şubat günü yaptığı açıklama ile saldırıları protesto etti.

Eyleme, Gebze Sendikalar Birliği, Deri-İş Tuzla Şubesi, Kristal-İş, DİSK Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir ve 1 No'lu Şube yönetim kurulu üyeleri, EMEP, TKP, CHP, ÜİD-DER, Dostel işçileri, *Kızıl Bayrak* ve *Ahnteri* de destek verdi.

Eylemde konuşan Basın-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı, E-Kart grevini sonuna kadar sürdüreceklerini ve baskılara boyun eğmeyeceklerini belirtti.

Basın-İş'in örgütlü olduğu Rotopak işyerinden işçilerin de destek verdiği eylemde, işten atılan kadın üyeler adına basın açıklaması okundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kürşat'ta bekleyiş sürüyor

Kürşat taşeron işçilerinin İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde kadrolu çalışma talebiyle

gerçekleştirdikleri direnişleri devam ediyor. Süresiz açlık grevini dönüşümlü açlık grevine çeviren işçiler, direnişlerinin 38. gününde taleplerini içeren imza kampanyasına devam ettiler.

Sadece İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde değil, Karşıyaka, Bornova gibi farklı yerlerde de masa açarak imza topladılar. 12 Şubat günü topladıkları 21 bin imzayı belediyeye veren Kürşat işçileri, kendilerine verilen sözlerin tutulmasını istiyorlar. Verilecek yanıtın talepleri doğrultusunda olmaması durumunda, daha farklı eylemlere başvuracaklar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sağlıkçılar başbakanlığa yürüdü

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES), Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası (Dev Sağlık-İş) ve Türk Tabipleri Birliği (TTB), yaklaşık bir aydır işyerlerinde topladıkları imzaları 13 Şubat günü gerçekleştirdikleri yürüyüşle Başbakanlığa iletiler.

TTB Genel Merkezi önünde toplanan sağlık emekçileri, en önde taleplerin yazılı olduğu pankartları, arkasında "Herkesin Sağlık, Güvenli Gelecek!" pankartı ve dövizleriyle Başbakanlık önüne geldiler. Kolluk güçlerinin kaldırımdan yürüme dayatmasına karşı, yolu tek taraflı trafiğe kapatarak eylemlerini sürdürdüler.

Yürüyüş sırasında, "Sağlık haktır, satılmaz!", "GSS dursun, ek vergi son bulsun!", "Herkes eşit, parasız sağlık!", "Tüccar değil sağlıkçıyız!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" sloganları atıldı. Yapılan açıklamalarda, uygulanan politikalara karşı talepler dile getirildi.

Ortak açıklamayı SES Genel Başkanı yaptı. Açıklama şu sözlerle son buldu: "*Taleplerimizin takipçisi olacağız. İllerimize, hastanelerimize, ocaklarımıza, işyerlerimize dönüyoruz; işimizin başına! İşimize sahip çıkacağız, bizim işimiz aynı zamanda kendimize, sağlığımıza, halkın sağlığına sahip çıkmaktır, çıkacağız. Geldik, dönüyoruz, gerekirse üretimden gelen gücümüzü kullanacağız, gerekirse yine geleceğiz, ta ki gereği yapılsın kadar!*"

Açıklamanın ardından, toplanan yaklaşık 100 bin imza başbakanlığa teslim edildi. Eyleme yaklaşık 400 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sifaş-Nergis işçileri eylemlere devam ediyor!

Aylar önce işten atılan ve ücretleri ödenmeyen Sifaş ve Nergis işçilerinin eylemleri sürüyor. 10 Şubat günü için AKP İl Başkanı'ndan randevu alan işçiler,

17 Şubat 2009 | İstanbul

bu tarihe kadar eylemlerine ara vermişlerdi. Verilen sözün tutulmaması üzerine eylemlere devam etme kararı aldılar.

11 Şubat günü Kent Meydanı'nda bir eylem yapan işçiler, 12 Şubat günü de AKP il binası önünde bir açıklama yaparak ücret alacaklarının ödenmesini talep ettiler. Açıklamanın ardından AKP yetkilileri ile görüşmek isteyen işçiler, parti binasında kimseyi bulamadılar. Gece binada kalınması önerisinin ağırlık kazanması üzerine polis işçilere tehditler savurdu. Çevik kuvvetin de çağırılmasıyla işçiler binadan çıktılar.

Kızıl Bayrak / Bursa

Ditaş'ta kriz fırsatçılığı

Niğde'de Doğan Holding'e bağlı Ditaş Doğan işyerinde 2000 yılında sendikal örgütlenme mücadelesi başlatan Birleşik Metal-İş Sendikası'na dönük baskılar sürüyor.

İşten atmalarla sendikal örgütlülüğü tasfiye edemeyen Ditaş Doğan, Türk Metal çetesini fabrikaya sokmaya çalıştı. Birleşik Metal-İş üyeleri bir yandan patrona karşı mücadele yürütürken diğer yandan da Türk Metal çetesinin fabrikaya yerleşmesine karşı durdular.

Ditaş işçileri son olarak yaklaşan TİS süreci öncesinde kriz gerekçesiyle işten atıldılar. İşten atmalara karşı yazılı açıklama yapan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu şu ifadelerle yer verdi: "*Aydın Doğan sahibi olduğu medya kuruluşları aracılığıyla, bu ülkede dilediğini yapabileceğini ve toplumu istediği gibi manipüle edebileceğini sanabilir. Ancak DİSK kurulduğu günden bu yana, yani tam kırk iki yıldır ilkelerinden aldığı güçle, bu ülkede işçi sınıfının hakları ve özgürlüğü için mücadelesini sürdürmüş ve geri adım atmamıştır; bundan sonra da atmayacak, bu ikiyezli anlayışı teşhir etmeye devam edecektir.*"

13 Şubat 2009 | Adana

29 Mart yerel seçimleri üzerine BDSP temsilcisi İstanbul Büyükşehir Bağımsız Sosyalist

“Kapitalizme karşı bayrağını yü

**Seçim aldatmacası değil
devrimci sınıf mücadelesi!**

**Çözüm devrimde,
kurtuluş
sosyalizmde!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu BDSP

*- Nasıl bir siyasal atmosferde seçimlere gidiliyor?
Devrimci güçlere düşen görevler nelerdir?*

22 Temmuz genel seçimleri düzen güçlerinin iç iktidar savaşının bir sonucu olarak erkene alınmıştı. Genel seçimlerin ardından bu dalaşma artarak sürdü. Sonuçlarını hepimiz biliyoruz. Bunun son yansıması Ergenekon operasyonudur. Bu süreçte düzenin tüm pislikleri ortalığa saçıldı, sisteme ve kurumlarına duyulan güvensizlik işçi ve emekçiler cephesinden daha belirgin hale geldi. Son tabloya baktığımızda, emperyalistlerin desteğini de arkasına alan AKP'nin bu süreçten avantajlı çıktığı görülüyor. Biz mevcut tabloyu rejim krizi olarak tanımlamış, çeşitli değerlendirmelere konu etmiştik. Bu tabloya kapitalist sistemin ekonomik kriz eklenmiş durumda. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de krizin etkileri açıkça görülmektedir. Kapitalistler krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmekte kararlı görünmektedir. TÜSİAD'ın hazırladığı raporlar ve yaptığı açıklamalar, üçlü danışma kurulunda TİSK'in verdiği direktifler, İMF'nin ziyaretleri ve dayatmaları, vb. bunun son yansımalarıdır.

Kriz açık bir olgudur. Bu hem ekonomik verilerin kendisinden, hem sınıfın ve emekçilerin ilk tepkileri üzerinden açıkça görülebilmektedir. Fabrika temelinde gelişen direniş ve işgallerin, çeşitli protestoların yanı sıra 29 Kasım Ankara, 15 Şubat İstanbul mitingleri, eylem ve direnişlerin artacağı ilk işaretleridir.

Mevcut krizin dünya ölçüsünde olduğunu, kapsamı ile şiddeti yönünden ancak '29 krizi ile kıyaslanabileceğini burjuva ideologları bile dile

getirmektedir. Ancak bunun ortaya çıkardığı devrimci imkanların sol siyasal güçler tarafından doğru değerlendirilebildiğini söylemek ne yazık ki mümkün değildir. Zira, kapitalizmin bugünkü gelişme düzeyi gözönüne alındığında, küresel çaptaki bir ekonomik krizin bir çöküşle sonuçlanması ülkeye çok hızlı bir biçimde yansiyacaktır. Krizin kapsamı ve şiddeti kadar etki ve sonuçları yönünden de yolaçacağı sosyal ve politik sonuçlara buradan bakmak gerekmektedir. Krizler kapitalist sistemin iflas ettiğinin düzen cephesinden bir itirafıdır. Buna karşı işçi ve emekçilere alternatifsiz olmadıklarını anlatmak, alternatif olarak toplumsal devrim ve sosyalizmi göstermek doğru devrimci tutumdur.

Kapitalist sistem tüm dünyada büyük sosyal ve siyasal çalkantılara yolaçmaksızın krizi geride bırakamaz. Bu da tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de sosyal mücadelenin seyrini ve tabii ki ilerici-devrimci hareketi derinden etkileyecek önemli bir süreçten geçtiğimizi göstermektedir. Doğal olarak, devrimci olma iddiası taşıyan güçlere kapitalist sistemin krizini devrim cephesinden derinleştirmek, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme görevini yüklemektedir.

Bugün devrimci siyasal mücadelenin en temel ihtiyacı tüm mücadele dinamiklerini ortak bir eksende birleştirebilmektir. Son 30 yılın tablosu bu ihtiyacı döne döne ortaya koymaktadır. Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesinden demokratik taleplerle ortaya çıkan Alevi hareketine kadar ortaya çıkan toplumsal dinamikleri birleştirebilecek

**Yaşanabilir bir kent
ve insanca bir
yaşam için
sosyalizm!**

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu BDSP**

mücadelenin ekseninde ise işçi sınıfı olmak zorundadır. Hem üretimde tuttuğu yer bakımından hem de işçi sınıfının tarihsel misyonu bakımından bu böyledir. Halihazırda kapitalizmin krizine karşı ilk eylemli tepkiler de işçi sınıfından gelmektedir.

Günün devrimci görevi, krizin yıkıcı etkilerine ve sonuçlarına karşı devrimci bakış açısı ekseninde ve buna bağlı bir çizgide sınıf hareketini geliştirmektir. Krizin gündeme getirdiği saldırı dalgasına karşı militan bir işçi ve emekçi barikatı oluşturmaktır. Sendikal bürokrasinin sendikalardan sökülüp atılması da, güç kaybeden solun ve devrimci mücadelenin güçlenmesi de ancak bu şekilde mümkündür.

Böyle bir siyasal atmosferde yaklaşmakta olan yerel seçimler kendi sınırlarının ötesinde bir siyasal anlam ve işlev kazanmış bulunmaktadır. Bu yalnızca düzen cephesinden değil, kriz ortamı ve bahar süreci koşullarında sınıf ve kitle hareketinin gelişme seyri bakımından da böyledir.

Düzen güçleri seçimlerden, kitlelerin büyüyen tepkisini düzen kanallarına akıtmak, burjuva siyasetini güç dengelerine göre yeniden düzenlemek ve sistemi tahkim etmek doğrultusunda faydalanmaya çalışıyorlar. Böylesine önemli bir atmosferde işçi ve emekçi kitlelerin dikkatleri seçim sandığına değil sınıf ve kitle eylemine, bu çerçevede fabrikalara ve işletmelere, sokaklara ve alanlara odaklanmalıdır. Devrimcilerin görevi de sınıf ve kitle hareketine bu doğrultuda müdahale etmektir.

*- BDSP yerel seçim sürecinde ne hedefliyor?
Seçimlere yaklaşımımız tümüyle genel politik*

st Belediye Başkanı adayı Melek Altıntaş ile konuştuk...

devrim ve sosyalizm

ükseltelim!”

hedeflerimize bağlıdır. Seçimlerdeki görevlerimiz devrimci sınıf mücadelesinin genel hedef ve görevlerine tabidir. Seçimleri düzeni ve düzen güçlerini teşhir etmenin, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmenin, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların bilincini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak görüyoruz.

Krizin ortaya çıkardığı imkanlardan, seçim atmosferinin yarattığı politizasyon ve ilgiden devrimci amaçlarla faydalanmak, devrimci propaganda ve ajitasyonu güçlendirmek temel hedeflerimiz arasındadır. Son siyasal gelişmeler, krize karşı militan bir sınıf ve kitle hareketi yaratılması, emekçi kitlelerin acil ve güncel talepleri etrafında harekete geçirilmesi, her türlü yol, yöntem ve araçla işçi ve emekçilerin tepkisinin eylemli bir hatta açığa çıkarılması ihtiyacını göstermektedir. Bu çerçevede işçi ve emekçi kitleleri devrimci açıdan aydınlatmak, bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltmek doğrultusunda adımlar atacağız. Kapitalizmin krizi bunun olanaklarını düne göre daha fazla artırmış durumdadır.

Özetle, seçimlerin ve son gelişmelerin kitlelerde yarattığı politikleşmeden devrimci ilke ve amaçlar çerçevesinde en etkin bir tarzda yararlanmak, kapitalist sistemin çözümsüzlüğünü göstermek, sömürücü düzeni teşhir etmek, tek ve gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu en geniş kitlelere anlatmak hedefiyle hareket ediyoruz.

- Seçim faaliyeti hangi temel gündemler etrafında ve nasıl bir yönelimle örgütleniyor?

Seçimlerde iki temel taraf var. Birisi, emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan, işçi ve emekçilere düşmanlıkta birleşen en sağından en soluna tüm düzen partileri, dolayısıyla sandığı çözüm yolu olarak gösteren sermaye düzenidir. Diğeri ise düzene karşı devrim çizgisi ile seçimlere katılan bağımsız devrimci sınıf tutumudur.

Reformistinden devrimci olma iddiası taşıyanlara kadar düzene soldan yedeklenen ve yerel yönetimleri işçi ve emekçi kitlelere “umut” ve “çözüm” olarak sunanların teşhirini politik faaliyetimizin eksenine oturtmuyoruz. Seçim çalışmamız tüm düzen kurumlarıyla birlikte bir bütün olarak çürümüş düzenin kendisini ve bunun yerel yönetimlere yansımalarını hedeflemektedir.

Bir yandan geniş işçi ve emekçi kesimler içerisinde etkin bir devrim ve sosyalizm propagandası yaparken, diğer yandan bahar sürecinin gündemlerini ele alacağız. Kapitalizmin saldırılarının kadınlara, Kürt halkına, Alevi emekçilere, gençliğe yansımalarını kendine özgü yanlarıyla işleyeceğiz. Diğer yandan krizin ağır ve yıkıcı sonuçlarına karşı işçi ve emekçileri ekonomik, sosyal, demokratik talepleri temelinde geniş bir zeminde eylemli bir hatta çekebilmek, örgütlemek hedefiyle davranacağız.

- 7 ilde 7 aday gösterildi. Aday gösterilen iller ve adaylarda hangi ölçüt gözetildi?

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu 7 ilde (İstanbul, İzmir, Ankara, Adana, Bursa, Manisa ve Kayseri) aday çıkarmış bulunuyor. İlleri ve adaylarımızı belirlerken kendi olanaklarımızı en iyi şekilde kullanmayı ve en verimli sonuçları almayı gözettik. Kuşkusuz aday çıkarılan il sayısını çoğaltmak mümkündür. Ancak 7 büyük sanayi kentinde aday göstermek ve buralarda yoğunlaşmak tercih edildi.

Bizim için adayların belirlenmesinde temel ölçüt, mücadelenin içinde tuttukları yerin kendisidir. Adaylarımızın hepsi doğrudan bağımsız devrimci sınıf çizgisini temsil ediyorlar. Siyasal geçmişleri, mücadele içinde durdukları yer ile bu böyle. Ve 7 adayımızın 4’ü kadın.

- Nasıl bir seçim çalışması yürütmeyi planlıyorsunuz?

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, 7 Şubat tarihinde seçim bildirgesini ilan ettiğimiz ve adaylarımızı tanıttığımız toplantı ile seçim çalışmasını başlatmış bulunuyoruz. Yukarıda da vurguladığım gibi, kendinden menkul bir seçim çalışması yürütmeyeceğiz. Kapitalizmin krizine karşı yürüteceğimiz mücadelenin görevlerine ve hedeflerine tabi kılacağımız bir seçim faaliyeti olacak bu. Kitlelerin öfke ve tepkisini düzen içi kanallara, sandığa değil, bizzat sokağa, eyleme, mücadeleye yöneltmeyi hedefleyen bir çalışma yürüteceğiz.

Seçim çalışmalarımızı grev çadırlarında, fabrika önlerinde, direniş mekânlarında, işçi havzalarında büyütme gibi bir hedefimiz var.

Seçim çalışmamız kapsamında öncelikli olarak işçi havzalarında, işçilerin yaşadığı semtlerde seçim bürolarını tutmaya başlamış bulunuyoruz. Sınıf çalışmamızı güçlendirecek ve ona hizmet edecek yerlerde düşünülen seçim bürolarımız, çalışmanın en temel mevzilerinden biri olacak. Bu mekanlar işçilerin biraraya geldiği, sorunlarını ve mücadeleyi konuştukları mekanlar olacak. Aynı zamanda sürecin en etkin bir şekilde işlenmesi amacıyla etkinlikler (işçi toplantıları, seminer, film gösterimi, panel, söyleşi vb.) gerçekleştirilecek. Seçim bürolarının yaygınlığının, en geniş kesimlere seslenme imkanı yaratacağını düşünüyoruz. Örneğin çeşitli kurumlarımızla birlikte sadece İstanbul’da 20, seçime girdiğimiz diğer kentlerle birlikte yaklaşık 35 büro üzerinden çalışmaları sürdürmeyi amaçlıyoruz.

Çalışmamızın en temel ayaklarından birini yaygın bir ajitasyon-propaganda faaliyeti oluşturacak. Seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların bilincini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin olanağı olarak yararlanmaya bakıyorsa, devrimci sınıf programını başta hedefli alanlarımız olmak üzere en geniş işçi ve emekçilere taşımak sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Kuşkusuz aynı zamanda bunu güncel teşhirler ve alana özgü özgün gündemlerin işlenmesi ile birleştirmeyi amaçlıyoruz.

Seçim sürecini devrimci amaçlar ekseninde değerlendirmekten bahsediyorsak, krize karşı gelişen direnişlere en etkin müdahalenin yapılmasını ve dayanışmanın örgütlenmesini en temel görevlerimizden biri sayıyoruz. Bugün başta Bursa ve İstanbul olmak üzere seçim çalışması yürüttüğümüz tüm illerde yaygın işçi kıyımları ile grevler ve direnişler yaşanıyor. Asemat, Asil Çelik, Sinter, Gürsaş başta olmak üzere direnişler her geçen gün yaygınlık kazanıyor. Aynı zamanda seçim süreci tüm toplumu politize ettiği gibi, taraflaştırıyor da. Dolayısıyla, işçilere yerel seçimlerin yarattığı bulanık ortam içinde devrimci tutumu taşımak, aynı zamanda direnişlerin seçim malzemesi haline getirilmesine karşı (Sinter gecesinde olduğu gibi) güçlü bir mücadele yürütmek gerekiyor.

Bugün içinden geçtiğimiz kriz sürecinde işçi ve emekçilerin güncel taleplerini işlerken, krize karşı alternatifin ve seçim oyununa karşı gerçek çözümün sosyalizmde olduğunu vurgulamanın temel önemde bir yerde durduğunu düşünüyoruz. Bu çerçevede sosyalist propagandanın etkin, güçlü ve zengin bir şekilde yapılmasını hedefliyoruz.

Çalışmaya ilişkin ifade ettiğimiz vurguları toparlayacak olursak, bizler için seçim çalışmamızın başarısı, ne kadar oy aldığımız değil, örgütlediğimiz toplantı, bulduğumuz işçi ve emekçilerin sayısı, harekete geçirdiğimiz-eyleme taşıdığımız kitlelerin genişliği üzerinden ölçülecektir.

- Yerel seçim süreci kriz ile birlikte 8 Mart ve Newroz gündemleriyle içiçe geçiyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Evet, bahar döneminin en temel gündemlerini seçim süreci ile birlikte işleyecek, dahası bu gündemleri krize karşı yürütülen çalışmanın bir parçası olarak ele alacağız.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle, krizin sonuçlarından en fazla etkilenen, burjuva düzen partilerinin yalanları ve vaatleriyle sersemletilmeye çalışılan emekçi kadınları kendi talepleri ve özlemleri

için mücadeleye çağıracağız. Gerçek çözümün sandıkta ya da susup oturmakta değil, mücadelede olduğunu seçimler vesilesiyle bir kez daha anlatacağız.

Gerek emekçi kadınlara yönelik yapacağımız toplantılarda, gerekse de eylem ve mitinglerde emekçi kadınların gerçek taleplerini öne çıkartacak, kadınları mücadeleye ve direnişe çağırmaya devam edeceğiz.

Newroz gündemi de seçimler sözkonusu olduğunda temel bir yerde duruyor. Nasıl ki liberal-reformist hareket ortaya koyduğu seçim platformuyla mücadeleyi değil sandığı, devrimi değil düzen içi çözümleri işaret ediyor ve Kürt sorununu da bu çerçevede ele alıyorsa, bizler de Newroz gündemiyle Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini ortaya koyacak, Kürt sorununun devrimci çözümünü propaganda edeceğiz.

- *Çalışmanın iç hedefleri nelerdir?*

Kendi iç hedeflerimiz sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına tabidir. Büyüyüp güçlenen, hedefli olarak seçilmiş alanlarda derinleşen bir çalışmamız var. Kesintisiz bir siyasal sınıf faaliyeti içerisinde oluşmuş birikim ve deneyimlerimiz mevcut.

Bu bağımsız adaylarla katıldığımız 5. seçim dönemi. Tabii ki tüm toplum nezdinde pratik bir taraf olarak ortaya çıkma gücünden şimdilik mahrumuz. Ancak gelinen yerde liberal-reformist blok ve peşine takılan kimi kuyrukçu çevrelerin ortaya koyduğu platformun karşısında devrimin tek temsilcisiyiz.

İç hedeflerimize gelince, özellikle aday gösterilen alanlarda seçim sürecinden sonra siyasal faaliyet ve eylem kapasitemizin önemli bir gelişme göstereceğini, böylece sınıf mücadelesinin toplam görevlerini yerine getirmede daha ileri bir düzeye ulaşacağımızı düşünüyoruz. İçinden geçtiğimiz süreçte, sınıf hareketindeki dalgalanma ve gelişmelere bağlı olarak müdahale zeminlerinin de bunu ayrıca güçlendireceğini düşünüyoruz.

Aday gösterilen tüm illerde olabildiğince geniş işçi ve emekçi kesimlere seslenebilmeyi başaran devrimci bir kitle ajitasyonu ve propaganda faaliyeti yürütmeyi hedef olarak önümüze koyduk. Ancak elbette hedefli alanlar, hedefli fabrika ve sektörlerde yoğunlaşma ve derinleşme hedefini de gözetenek...

Güçlerimizin eğitimi, değişim ve dönüşümü de iç hedeflerimizin bir parçası sayılmalıdır. Ortaya koyduğumuz politik hedeflerle bağlantılı olarak, güçlerimizin siyasal bilincini, propaganda gücünü, eylem kapasitesini ve devrimci inisiyatifi daha da geliştirmeyi hedefliyoruz.

- *Liberal-reformistlerin oluşturduğu "Birlikte Başarabiliriz Platformu" da yerel seçimlere ortak adaylarla katılıyor. Bu girişimi nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Sınıfın bağımsız tutumunun devrimci temsilcileri olarak seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan olduğu gibi yerel yönetimlerden de devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmiyoruz. Fakat bunu yaparken, yerel yönetimlerin işlevi, sorunlara çözüm olanakları vb. konusunda herhangi bir yanılsama yaratmamaya özel bir dikkat gösteriyor ve bunu devrim ile reformizm arasında temel bir ayırım çizgisi olarak ifade ediyoruz.

Merkezi iktidar organlarının burjuvazinin elinde olduğu ve bunun binbir kolla kendini yerel düzeyde de gösterdiği bir durumda, yerel yönetimleri işçi ve emekçi kitlelere "halkın yönetimi", "yerel yönetimlere halkın katılımı", "halka dolaysız hizmet" vb. argümanlar üzerinden sunarak boş hayaller pompalayan, işçi ve emekçilerin dikkatini ve ilgisini sandığa yönelten, düzene soldan yedeklenen liberal-reformist aldatmacaları teşhir etmeyi de temel önemde bir görevimiz olarak görüyoruz.

- *Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?*

Bütün işçi ve emekçileri, kadınları, gençliği ve Kürt halkını kapitalizme karşı devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmeye, işçi ve emekçi kitleleri devrimci sınıf çizgisinde birleşmeye ve mücadele etmeye çağırın seçim çalışmalarına katılmaya, destek olmaya çağırıyoruz.

- *Teşekkür ederiz...*

Biz de gazetemize teşekkür ediyoruz...

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da "Kriz ve mücadele" paneli gerçekleştirildi

Ankara'da kriz gündemli faaliyetler kapsamında 18 Şubat akşamı Ekin Sanat Merkezi'nde Alınteri, BDSP, DHF, ESP, Kaldıraç, Odak ve Partizan tarafından "Kriz ve Mücadele" başlıklı bir panel gerçekleştirildi. Panele Volkan Yaraşır, Yüksel Akkaya ve SES üyesi Yusuf Özden konuşmacı olarak katıldı.

Panel düzenleyici kurumlar adına yapılan açılış konuşması ile başladı. Yapılan konuşmada devrimcilerin tutumunun krize karşı düzen içi alternatifler üretmek olmadığı belirtilerek, bu süreçte düzen karşıtı bir mücadele hattı izlenmesi gerektiği vurgulandı. Kapitalizmin krizine karşı tek alternatifin sosyalizm olduğu ifade edildi. Bu süreçte birleşik bir mücadele hattının örülmesine duyulan ihtiyaç dile getirilerek konuşma tamamlandı. Ardından söz panelistlere verildi.

Yüksel Akkaya: "Sokaklar devrimci iradenin ortaya çıkarıldığı alanlar olmalı"

İlk konuşmayı Yüksel Akkaya yaptı. Akkaya, "kriz nedir?" diye tartışmaktan çok, "ne yapmalı?"yı tartışmak gerektiğini söyleyerek konuşmasına başladı. Akkaya ilk olarak kapitalizmin işçileştirme tarihinin kısa bir özeti sundu. Ardından kapitalizmin sürekli krizler yaşadığını ve her kriz döneminde yeniden bir yapılanmayla çıktığını belirtti. Bu söylediklerini Taylorizm ve Fordizm üzerinden örnekledi. Öte yandan tarihin ilerlemesiyle kapitalizmin işçiler arasındaki birliği giderek parçalayarak yerine rekabeti koyduğunu, işçilerin ürettikleri mallara daha da yabancılaştığını vurguladı. Yaşanan en son kriz dalgası ile kapitalizmin yine bir yapılandırma evresine gireceğini ifade eden Akkaya, bunun sonucu olarak daha baskıcı rejimlerin ortaya çıkacağını ve fabrikaların giderek birer cezaevine dönüşeceğini ifade etti.

Yüksel Akkaya konuşmasını "ne yapmalı?" sorusu kapsamında sürdürdü. Kendisine sosyalist diyenlerin kapitalizmi tahkim edecek önerilerde bulunmasını, özellikle bu konuda DİSK, KESK ve TMMOB'un krize karşı oluşturduğu "sosyal önlem programı"nın sunmasını eleştirdi. Yapılması gerekenin bir takım demokratik talepler etrafında (bu talepleri amaçlaştırmadan) düzen karşıtı bir mücadele hattı örnek olduğunu ifade etti. İkinci temel noktanınsa örgütlü mücadele vermek olduğunu dile getirdi. Akkaya son olarak bu süreçte insanların daha da politikleştirilmesi gerektiğini vurguladı ve konuşmasını "sokaklar devrimci iradenin ortaya çıkarıldığı alanlar olmalı" sözleriyle bitirdi.

Yusuf Özden: "Sendikalara içeriden veya dışarıdan etkili bir müdahale olmadıkça sendikalar bu süreci karşılayamaz!"

Yüksel Akkaya'nın ardından SES üyesi Yusuf Özden konuştu. Özden konuşmasında Türkiye'deki siyasal öznelerin parçalı tablosunu eleştirdi. Sendikaların olumsuz tablosunu da eleştirerek, "sendikalara içeriden veya dışarıdan etkili bir müdahale olmadıkça sendikalar bu süreci karşılayamaz" dedi. DİSK öncülüğünde hazırlanan krize karşı sosyal programı da eleştirerek yapılanın kapitalizme akıl vermek olduğunu belirtti. Sendikaların mücadelesinin eylemsel takvimlere sıkıştırıldığını belirterek, 29 Kasım mitinginin ardından devamı gelen bir sürecin örgütlenemediğini söyledi. Devrimci sosyalist örgütlerin somut talepler etrafında birleşerek

sendikalara müdahale etmesi gerektiğini belirterek konuşmasını tamamladı.

Volkan Yaraşır: "Bu dönem devrimin ve sosyalizmin bayrağının yükseltileceği andır"

Panelde son sözü Volkan Yaraşır aldı. Yaraşır, ilk olarak kriz dönemlerinde kapitalizmin kendini yeniden yapılandırmasına değindi. Kapitalizmin, bu dönemleri sorunsuz atlatabilmek için bir takım önlemler aldığını belirtti. Bu önlemleri işçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtmak, bunu için ideolojik ve ekonomik zora başvurmak, sınıfa rekabet duygusunu aşılacak ve sınıfı üretime yabancılaştırmak şeklinde sıraladı. Yusuf Özden'in konuşmasına atıfta bulunarak bu dönemin sorununun sendikal kriz sorunu değil, işçi sınıfının kriz sorunu olduğunu belirtti. Marks'ın kapitalizmin bunalımı üzerine Kapital'in 3. cildinde yazdığı bir paragraftan örnekler vererek, kriz döneminde spekülasyon hareketin üretim sektörüne yansımaları anlattı. Sonuç olarak bu krizin büyük bir bunalımın ifadesi olduğunu söyledi. Kapitalizmin bu süreçte sınıfa kölece işçilik koşulları dayatacağını ve yoğun işsizliklerle karşılaşılacağını vurguladı. Yaraşır sözlerini "tarihin yarattığı en büyük umut dönemine giriyoruz" diyerek konuşmasını sürdürdü. Fakat böyle ciddi bir dönemi solun büyük bir bölümünün anlayamadığını ve buna uygun ciddiyetle hareket etmediğini söyleyerek eleştirilerde bulundu.

Konuşmasında, "Bu dönem devrimin ve sosyalizmin bayrağının yükseltileceği andır. Eğer sınıfın öncüsü olursa devrim imkanı yaratılır" dedi. Yine solun çoğunluğunu eleştirerek, "devrimin ve sosyalizmin anlatılacağı yerde yerel seçimleri anlatıyorlar. Bu tam da kapitalizmin tahkim edilmesidir" dedi. İşgal eylemlerinin anlam ve önemine de değinerek işçi sınıfının eylemliliklerinin bu ekseninde sürmesi gerektiğini ifade etti. Sınıfın olumlu mesajlar verdiğini söyleyerek Sinter'i, Gürsaş'ı ve Ünsa'yı yeniden hatırlattı. Volkan Yaraşır konuşmasını "Artık sınıfla organik bağ kurmak zorundayız. Bu dönem sınıf devrimciliği dönemidir. Ara akımlar bitmiştir. Ya buradasınız, ya başka yerdesiniz" sözleriyle tamamladı.

Konuşmaların ardından kısa bir ara verilerek soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde söz alan konuşmacıların birçoğu devrimcilerin yaptığı bu birlikteliğin anlamlı olduğunu ve devam etmesi gerektiğini belirtti. Ayrıca salonda bulunan farklı sektörlerden emekçiler de söz alarak kısa konuşmalar gerçekleştirdiler.

Harb-İş üyesi bir emekçi söz alarak düşüncelerini "devrimci örgütlerin bu birlikteliği beni çok heyecanlandırdı" diyerek ifade etti.

AÜ yemekhane işçisi de söz alarak, "yemekhane direnişi süresince yalnız bırakıldık. Bizi savunması gerekenler resimde çıkmak için yemekhaneye geldiler. Artık işçileri savunmayanlar oradan insin, bizi savunacak yürekli insanlar olsun" dedi. Son olarak emekçileri, kapitalizme ve krizin ağır sonuçlarına karşı mücadeleye çağırıldı.

Eğitim emekçileri de bu bölümde söz alarak mücadeleye dikkat çeken konuşmalar yaptılar.

Sorulan sorulara panelistlerin verdiği yanıtlardan sonra panel sona erdi.

Devrimci güçler tarafından gerçekleştirilen panel Ankara'daki ilerici ve muhalif kesim tarafından ilgi gördü. Sendikacılar ve emekçiler panele anlamlı bir katılım gösterdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

"Beyaz yakalılar"da örgütlenme arayışı...

Kapitalizmin krizi teknik elemanları da vuruyor!

Kapitalizmin tarihinin en ağır krizlerinden biri yaşanıyor. Sadece sol ve muhalif unsurların değil bizzat burjuva ideologlarının da belirttiği gibi, '70'lerin ortasından itibaren sorunları biriken sistem sonunda iflas etmiş bulunuyor. Türkiye'de ise krize ilişkin "teğet mi değil mi" tartışmaları yaşanırken, son veriler başbakanın sayılardan çok anlamadığını gösteriyor. Krizin teğet geçmediğini, son birkaç ayın resmi verilerine göre sayısı yarım milyonu aşan işten atılmalar kanıtlarken, kriz tüm emekçi katmanları derinden etkilemiş bulunuyor.

Başbakanın yanısıra, işi matematik, fizik veya kimya olanların da bunları öğrenmek adına verdikleri emeğe rağmen hayata dair hiçbir şey bilmediklerini kriz ortaya döktü. "Beyaz yakalılar" olarak tanımlanan yüksek öğrenim mezunu nitelikli işgücünü oluşturan geniş bir kesim, yıllarca dost bildiği kapitalizmin "ihanetine" uğradı. İşsiz kalan bu beyaz yakalıların içinde bankacılardan üretimi planlayan mühendislere kadar birçok meslek grubundan insan var. Sistemin ayrıntılarına hakim bu geniş kesim, bugün çok iyi tanıdığı kapitalizmden yediği tokadı yorumlamaktan bile aciz durumdadır.

Beyaz yakalıların sandığının aksine, onların hiç de sistemin vazgeçilmez unsurları olmadığı, hatta ilk vazgeçilecekler olduğu krizle beraber ortaya çıktı. Artan üniversite sayısına paralel olarak her yıl iş aramaya çıkan mezunların artışı, nitelikli işgücünün değerini düşürüyor. Buna ek olarak, yıllarca aşılana umutlarla ve firmaların özel eğitim programlarıyla sisteme gönüllü muhafız olan bu modern kölelerin, değil sistemi yargılamak sermayeyi her platformda savunma dürtüleri kapitalizmin elini güçlendiriyor. Öyle ki, işten atılan her beyaz yakalı elinde CV'si kapı kapı dolaşıyor, bilgisayar başında maillerini kontrol ederek, tıpkı sistemin ona öğrettiği gibi, krizden sadece kendini sıyırmanın umudunu taşıyor. Ancak krizin özellikle üretim sektörüne ağır darbeler vurmaya başlamasıyla, geçmişin belki de en ayrıcalıklı beyaz yakalıları olan ücretli mühendis, mimar ve şehir plancıları krizin etkilerini sarsıcı bir şekilde hissetmeye başladılar.

Mühendisler, üretim sürecinde doğrudan rol alıyor olmalarından kaynaklı kapitalizmin her türlü değişiminden ilk elden etkilenen meslek gruplarından birisini oluşturmaktadır. Kapitalizmin değişen tarzına sürekli uyum sağlamak hatta onu geliştirmekle yükümlü mühendisler bu krizden de fazlasıyla etkilendiler. Elbette mühendislik bir meslek grubu olarak homojen bir sınıfsal bileşeni temsil etmiyor. Patron mühendisler ile ücretli mühendislerin krizden etkilenme biçimleri aynı değil. Patron mühendislerin durumu burjuva ideologlarına yeterince dert olurken ve onları kurtarmak için türlü yollar denenirken, kriz ücretli mühendislere hiçbir ayrıcalık tanımıyor. Hatta örgütsüzlükleri nedeniyle kriz karşısında çok daha savunmasız durumdadır. Kriz yüzünden mühendislerin ne kadarının işten çıkarıldığını bilmek mümkün değil, ancak sadece Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nin çok sınırlı bir kesime hitap eden çalışmasının sonuçlarına göre, Ocak ayının ilk iki haftasında 70 mühendisin işine son verilmiş. MMO bu verilere, oda bünyesinde kurulan Hukuk ve İşsiz Mühendis birimlerine yapılan başvurular üzerinden ulaşmış. Hukuk birimi yeni kurulan bir birim ve üyeler

arasında çok bilinmiyor. Dolayısıyla gerçek rakam bunun kat kat üstündedir. Yine de bu rakam krizin etkisini gözler önüne sermektedir. Bu noktada karşılaşılan tek saldırı işten çıkarmalar da değildir. Ücret düşürülmesi, ikramiyelerin kaldırılması, maaş zamlarının durdurulması, zorunlu mesai, maaş ödemelerinin ya yapılmaması ya da parça parça keyfi olarak ödenmesi, mühendislerin son dönemde sıkça yaşadığı sorunlar.

Örneğin Koç Holding bu yıl için beyaz yakalıları zam yapmayacağını duyurdu. Buna rağmen Koç Holding çalışanları, krizde işsiz kalmamayı nimet sayıyor olduklarından buna karşı en ufak bir itirazda bile bulunamadılar.

İşten çıkartmalarla yaşanan işgücü kaybı ise diğer elemanların sırtına yüklenmekte, ücretsiz fazla mesailer ile açık kapatılmaya çalışılmaktadır. Örneğin Vestel, geçen yılın sonunda, üretimde kısıtlamaya gitmeden bin personeli işten çıkarmıştır. Vestel'de işten atılmalarda önce yeniler, stajyerlikten kadroya alınanlar ve mühendisler tercih edildi. Aynı işi daha az kişinin üstüne yükleyen Vestel'de de, tıpkı Koç'ta olduğu gibi, bu keyfi uygulama yanıtız kaldı. "Beyaz yakalı" yine kapitalizm sevdasıyla, hem onurunu hem de emeğini savunamamış oldu.

Küçük ve orta ölçekli işletmelerde durum daha da vahimdir. Buralarda özellikle yeni mezun mühendisler çok düşük ücretlere ve kimi zaman sigortasız çalışmaktadır. Bu tarz işletmelerde mühendisler iş hayatlarının daha başında deyim yerindeyse "terbiye" edilirler. Kriz vesilesiyle kapitalizmin çok kolay gözden çıkarttığı küçük işletmelerde fatura hızlı bir şekilde çalışanlara kesilir.

Bu saldırılardan en çok yeni mezun genç ve deneyimsiz mühendisler nasibini almaktadır. Genç mühendislerin çoğu sigortasız ve düşük ücretlerle çalıştırılırken, kendi mesleki formasyonlarının dışında işler yapmaya zorlanmakta, ilk sıkıntıda da kapının önüne konulmaktadır.

Mimarlar ve şehir plancıları için krizin etkisini değerlendirebilecek herhangi bir veriye rastlamak mümkün değil. Zira çoğunluğu küçük ofislerde veya serbest çalışıyor. Ancak Dünya Mimarlar Topluluğu Başkanı Süha Özkan, krizden en çok etkilenenlerin her zaman mimarlar olduğunu, bu dönemde mimarların projeleri "kısıp ateşte yavaş yavaş pişireceğini" söyleyerek, bu alanda da yaşananları özetliyor.

Ücretli mimarlar için de mühendisler için ifade edilen tüm sorunların geçerli olduğunu söylemek mümkün. Mühendislerde olduğu gibi krizden en çok etkilenen de, meslekte en çok ezilen de genç mimar ve plancılar olmaktadır. Daralan inşaat sektörü ve daha projelendirme aşamasında rafa kaldırılan inşaatlar, bu alanda da büyük bir kıyım neden olmaktadır. Emlak sektöründeki durgunluğun faturası da mimarlara ve plancılar kesilmektedir. Geline noktanın yakıcılığı, yıllardır bu tür işlerden uzak durmaya çalışan Mimarlar Odası'nı da bu konuda çalışma yürütmek zorunda bıraktı. Mimarlar Odası bu kapsamda bir kurultay örgütlemek için hazırlanıyor.

Mühendis, mimar ve plancılar işveren karşısında çaresizlik ortak paydasında buluşuyorlar. Kriz vesilesiyle ortaya serilen gerçek, her ne kadar toplumun en aydın tabakası olarak nitelendirilse de, bu kesimin bir bilinç kararması yaşaması oldu. Bir dizi

direniş ve grevde kırıcılık misyonunu üstlenen teknik kadro (sadece mühendisler değil tüm teknik elemanlar), işin ucu kendilerine değince, o çokça korudukları patronun kimseye "ayrıcalık" yapmadığını hayatın içinde öğrenmek durumunda kaldılar. Gerek hukuksal planda gerekse de fiili mücadele araçlarını kullanmak konusundaki yeteneksizlik ve bilinçsizlikleri, işçi sınıfının bir hayli uzağında olduklarını ortaya koydu. Bugüne kadar işçi sınıfının mücadelesini engellemeye çalışan beyaz yakalılar, bugün kendi haklarını aramak zorunda kalarak kapitalizm gerçekliğini yeniden öğreniyorlar.

Son kriz ile birlikte, uzun zamandır salt aydın kimliği üzerinden tartışılan mühendis, mimar ve plancılar artık sınıfsal kimlikleri ile de tartışılıyor. Kapitalizmin köpek gözlerinin hayatı, kırmızı, yeşil, beyaz veya mavi değil, siyah ve beyaz olarak iki renk, yani iki karşıt sınıf olarak gördüğü krizle açıkça görülmüş oldu.

TMMOB şahsında temsil edilen, muhalif bir kimlikle yıllardır Türkiye'nin toplumsal mücadelesinin bir parçası olan mühendis, mimar ve plancılar, gelinen yerde belki de ilk kez, siyasal mücadelelerini kendi ekonomik talepleri ile birleştirmek zorunluluğu ile karşı karşıyalar. Son plaza eylemlerinde, eksik ve yetersiz de olsa, ilk olma anlamında önemli bir adım atan beyaz yakalı çalışanlar, özellikle TMMOB bünyesinde "sendika" tartışmasını yeniden yapmaya başladılar. Hemen her TMMOB birimi yerel veya merkezi olarak bu sorunu paneller veya söyleşiler vesilesiyle bir şekilde tartışıyor. Henüz sendikal mücadele ve bunun pratik planda örgütlenebilmesinin nesnel olanakları üzerinden net bir yaklaşım oluşmamış olsa da, politikanın gerçeklerine en uygun düşünce, mühendis, mimar ve plancıların kendi işkollarında örgütlenmesi ve bu noktada tüm teknik elemanların (tekniker, teknisyen, mühendis, mimar vb.) bir bütün kabul edilmesi olarak görünüyor.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

Mamak'ta kriz gündemli çalışma sürüyor!**“Krizin faturası patronlara!”**

Mamak İşçi Kültür Evi olarak 15 Şubat günü Şirintepe 1. Cadde üzerinde stantımızı açtık.

Standımızda “Krizin faturası patronlara!” şiarlı ozalitimizi kullandık. Önlüklerimizle, İşçi Kültür Evi bildirilerimizle ajitasyon konuşmaları gerçekleştirerek açtığımız standımız emekçiler tarafından ilgi ile karşılandı. Sohbetler gerçekleştirdiğimiz stantımızı 2,5 saat boyunca açık tuttuk. “İşten atılmalar yasaklansın! Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!” talepli “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarlı imza kampanyamızı sürdürdük. Yağışlı ve soğuk havaya karşın 100’ü aşkın imza topladık ve 22 Şubat etkinliğine çağrı yaptık.

“Direnen işçilerin çağrısıyla devrimci baharı örgütleyyoruz!” şiarlı yaklaşık 1500 adet Mamak İşçi Kültür Evi imzalı bildirinin dağıtımını gerçekleştirdik. Sohbetlerimiz ve ajitasyon konuşmalarımızda, emekçileri krizi yaratan sermaye sınıfına karşı birleşmeye ve mücadeleye çağırdık. Seçim oyunundan bahsederek, tek kurtuluşun tepeden tırnağa örgütlü sermaye sınıfının karşısında örgütlenmekten geçtiğini, kurtuluşun devrimde ve sosyalizmde olduğunu vurguladık. Desa, Sinter, Gürsaş, kot taşlama ve tersane işçilerinin etkinlikte mücadele deneyimleri ve kriz karşısındaki örgütlü duruşlarıyla yer alacaklarını ifade ettik.

Direnen işçilerin çağrısı Mamak'ta!

22 Şubat'ta gerçekleştireceğimiz etkinliğimizin hazırlıklarını da sürdürüyoruz. Etkinliğin duyurusu

kapsamında geçtiğimiz hafta sendika ve kitle örgütlerine davetiyelerimiz ve afişlerimizi ulaştırdık. Sendikalarda çoğunlukla ilgiyle karşılanan etkinliğin duyurusunu, direnişte olan işçilerle sınıf dayanışmasını büyütme çağrısıyla birleştirdik. KESK Ankara Şubeler Platformu toplantısına giderek etkinliğimizin duyurusunu yaptık.

Geçtiğimiz hafta afişlerimizi Mamak'ta, Akşemsettin, Ege Son Durak, Tepe Mahallesi, Eski çöplük, Fahri Korutürk, Şirintepe, Tuzluca'yır'da yaygın bir şekilde kullandık. Etkinliğin çağrısı ile birlikte imza çalışmamızı sürdürmeye devam edeceğiz.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları**Sincan'da kriz gündemli faaliyet**

Sincan İşçi Derneği Girişimi olarak bölgede kriz gündemli çalışmalarımızı kesintisiz sürdürüyoruz. Geçtiğimiz hafta boyunca başta Organize Sanayi Bölgesi olmak Sincan toplamında işçi ve emekçilere ulaşarak mücadele ve örgütlenme çağrısı yaptık.

İlk olarak kriz gündemli çıkan “İşçiden İşçiye” bültenimizi servis noktalarda yüzlerce işçiye ulaştırdık. Yanısıra yaygın bir pul çalışması gerçekleştirdik. “İşten atmalara, ücretsiz izinlere, sosyal hakların gaspına karşı SİDER girişiminde örgütlenelim!”, “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarlı pullarımızı kullandık. Aynı şiarların yer aldığı kuşlar ile sınıfı mücadeleye çağırdık. Sincan'ın en yoğun bölgelerinden banliyö tren güzergahına ise “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarlı ozalitimizi yapıştırdık.

Sincan'da yürüttüğümüz kriz gündemli faaliyet işçiler tarafından ilgi ile karşılanıyor. İşten atılan ya da atılma tehdidi yaşayan, hak gaspına uğrayan işçiler çalışmanın etkisi ile SİDER girişimine ilgi gösteriyor.

Bölgede yürüttüğümüz yoğun faaliyet sermayenin bekçilerinin de dikkatini çekmiş bulunuyor. “İşçiden işçiye” bülten bürosuna kadar gelerek büro çalışanlarını taciz etmeye kalkıştılar. Geçtiğimiz hafta boyunca sivil polisler bülten bürosunun önünden ayrıldılar.

Bu taciz bülten çalışanları tarafından boşa düşürüldü. İşçi toplantısı ile ilgili “bilgi alma” bahanesiyle gelen sivil polisler, alınan net tutum karşısında geldikleri gibi geri gitmek zorunda kaldılar.

Fakat tüm bu tacizler boşunadır. Krizi yaratan kapitalizmi alaşağı edecek biricik gücü, işçi sınıfını kazanmaya yönelik faaliyetimiz kesintisiz sürecektir.

Sincan İşçi Derneği Girişimi**İşten atılan İS-KA işçilerinden çalışan arkadaşlarına çağrı...****“Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”**

Geçtiğimiz hafta içerisinde işten çıkartılan İS-KA işçileri, 18 Şubat günü dağıttıkları bildiriyle, hala fabrikada çalışmaya devam eden arkadaşlarına seslendiler.

“Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” başlıklı bildiriye, yaşanan hak gasplarına ve işten çıkarma saldırısına karşı gelişen süreç özetleniyor ve sendikanın patron işbirlikçisi tutumu teşhir ediliyor. İS-KA'da direniş kırılmış olsa bile halen yapılacak şeyler olduğu ve patronun saldırılarına karşı direnmekten başka bir yol bulunmadığı vurgulanarak şunlar söyleniyor:

“... Sendika yöneticileri süreç boyunca patronla işbirliği yapmıştır. Yani bizi sırtımızdan hançerlemiştir. Alacaklarımızın ödememesine karşı hiçbir şey yapmayarak hançerlemiştir. İşten atmalara karşı hiçbir şey yapmayarak hançerlemiştir. Direnişimizi kırarak hançerlemiştir. İşten atmaları ileri ve öncü işçilerin kıymına dönüştürerek hançerlemiştir. Öyle ki, sözleşmede yer alan işten çıkarma prosedürlerine bile uyulmamıştır. Örneğin emekliler dururken genç işçiler işten atılmıştır. “Son giren ilk çıkar” kuralı işletilmemiştir. Gelir düzeyine göre bir düzenleme yapılmamıştır vb. Sendika bu anlayışla bir çıkış listesi oluşturmak için bile hiçbir şey yapmamıştır. Tek yaptığı patronun dayatmalarını bize yutturmak olmuştur.

Bu iş burada bitmez. Ne alacaklarımızdan vazgeçeriz ne de tazminatlarımızı yediririz. Haklarımızı tek seferde almak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Sendikanın satış anlaşmasını tanımayacağız.

Bu mücadelede birlikte davranmalıyız. Çünkü sizin çalışıyor olmanız da geçicidir. Yarın kapının önüne konulmayacağımızın bir güvencesi yoktur. Bunun için şimdiden önlem almalı, birliğimizi sağlamlaştırmalıyız. Geleceğimizi işbirlikçi sendika yöneticilerinin eline bırakmamalıyız. Patronun bize bir mendil muamelesi yapmasına izin vermemeliyiz.”

Dağıtılan bildiriye, memurlar dahil tüm işçiler yoğun bir ilgi gösterdi.

Topkapı'dan sınıf devrimcileri

Sefaköy'de seminer...**“Kapitalizmin krizi ve işçi sınıfının tutumu”**

Küçükçekmece İşçi Platformu 14 Şubat günü, Volkan Yaraşır'ın katılımıyla, Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde “Kapitalizmin krizi ve işçi sınıfının tutumu” konulu bir seminer düzenledi.

Etkinlik için İşçi Kültür Evi'nin duvarları, “Krizle karşı her yer direniş, grev, işgal, sabotaj alanı! / KİP” pankartı ve “Marks haklıydı, sıra Lenin'in haklılığında!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” dövizleri ile donatıldı.

İki bölüm halinde gerçekleşen etkinlik, BDSP'nin hazırlamış olduğu “Devrimci bahara yürüyoruz” adlı sinevizyon gösterimiyle başladı, Volkan Yaraşır'ın etkili sunumuyla devam etti.

Volkan Yaraşır sunumuna, yaşanan krizin banka, finans ya da mali bir kriz olmadığını, verilerin büyük bunalımı gösterdiğini ve krizlerin kapitalizme içkin olduğunu belirterek başladı. ABD'de ortaya çıkan ve bütün dünyaya yayılan ekonomik krizin temel nedenlerini aktardı. Krizin genel kanının aksine, 2007-2008'de ortaya çıkmadığını, tarihsel köklerinin 1974-1975'e dayandığını açıkladı. Kapitalist sistemin kar oranlarındaki düşüş eğiliminden kaynaklanan krizin uzun bir durgunluk döneminden sonra kendini dışa vurduğunu belirtti. Özellikle SSCB'nin çöküşünün, sosyal devletin tasfiyesinin ve uluslararası entegrasyonun geldiği boyutun krizi ötediğini belirterek, bugün krizin durgunluk aşamasından depresyon aşamasına geçtiğini söyledi. Benzer büyük bunalımların tarihte 1873-1893 ve 1929-1939 arasında yaşandığını belirtti.

Krizin devrime olduğu kadar karşı devrime de gebe olacağını ifade eden Yaraşır, krizi devrime götürmek için sadece çalışan işçileri değil, aynı zamanda sayıları 6 milyon olan ve krizin yıkıcı etkisi sonucunda 10-12 milyona ulaşabilecek olan işsizlerin de örgütlenmesi gerektiğini vurguladı. Arjantin İşsiz İşçiler Hareketi'nin yol gösterici olduğunu belirtti. İşsizlerin, 1933'te Almanya'da olduğu gibi, faşizmin kitle tabanı haline gelme riskine de girdi.

Yaraşır, burjuvazinin ekonomik, ideolojik ve çıplak zorla sınıfa yöneldiğini, Nazi çalışma rejimiyle köle ve beleş işçiliğin yaratılmaya çalışıldığı ifade etti. Konumlanışı itibarıyla devletin “sermayenin devleti” olduğunu, kendi sınıfının çıkarını savunduğunu söyledi.

Sunumunun ikinci bölümünde, sanayi havzalarında gelişen direniş, grev ve işgallere değindi. Sınıf mücadelesinin bu yeni dönemde yeni tipteki direniş modellerinin örnek oluşturması gerektiğini belirten Yaraşır, DESA'da Emine Arslan'ın sınıfın model kimliğini oluşturduğunu, Sinter, Gürsaş, Tezcan, Ünsa ve Brisa'daki işgal ve direnişlerin ise model eylemler olduğunu açıkladı. Kapitalizmin acıyan yerinin özel mülkiyet olduğunu vurgulayarak, işçi sınıfının bu tür eylemliliklerinin sermaye sınıfının kalbine saplanan bir hançer olduğunun altını çizdi.

Türkiye işçi sınıfının halen devrimci hareketlerin önünde yol aldığını ifade eden Yaraşır, “Dönem, sınıfla organik bağı sağlayan, mimarı ve hamalı olacak sınıf devrimcilerinin dönemidir. Sınıf hareketine sınıf devrimcileri gerekir” dedi. Seçimlerde sınıfa devrim ve sosyalizm programıyla gidilmesi, sınıf mücadelesinin yükseltilmesi ve sermaye düzeninin teşhir edilmesi gerektiğini söyleyerek sunumunu sonlandırdı.

Sunumun sonunda etkinliğe katılan işçi ve emekçilerin soruları yanıtlandı. Etkinliğe 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kayseri'de BDSP adayının tanıtımı...**“Sorunların gerçek çözümü sosyalizmde!”**

Kayseri BDSP seçim çalışmalarına başladı. 15 Şubat günü Kayseri İşçi Kültür Evi'nde bir toplantı yapıldı. Ön çalışma olarak ev ve kurum ziyaretlerinin yapıldığı toplantıya 25 kişi katıldı.

BDSP temsilcisi seçime yönelik politikalarını anlattı. Bu seçimlerin kendi anlamını aşan bir içeriğe sahip olduğuna işaret ederek, bunun sebebinin, rejimin iç çelişkileri ve yapısal krizi, sınıf hareketinin son yıllarda içerisine girdiği hareketlilik, Kürt sorunu ve bahar sürecinin görevleri olduğu vurgulandı. Reformist solun “yerel iktidar” gibi kavramlar üzerinden sınıf içerisinde yanlısamlara yol açtığı belirtildi.

Ardından sözü Kayseri Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı Hacı Bora Koç aldı. Kentlerin kapitalizmin aynası olduğunu, yoksulluk, barınma, işsizlik, altyapı eksikliği gibi birçok sorunun mevcut olduğunu ifade etti. Bu sorunların gerçek çözümünün devrim ve sosyalizmde olduğunu, bu çerçevede hiçbir düzen partisinin desteklenmemesi ve reformist solun “yerel iktidar” gibi söylemlerine aldanılmaması gerektiği vurgulandı.

Daha sonra toplantıya katılan emekçiler söz alarak düşüncelerini açıkladılar. Toplantı canlı tartışmalarla son buldu.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Küçükçekmece'de çok yönlü hazırlık...

* Yerel seçimlerin gündeme girmesi ile birlikte eğitim çalışmalarını bu gündem üzerinde yoğunlaştırmış bulunuyoruz. Eğitim çalışmalarımızda Eksen Yayıncılık tarafından çıkarılan “Seçimler ve sol hareket” ve “Tasfiyeci sürecin son aşaması: Parlamenterizm” kitapları ile A. Y. Badayev'in “Çarlık Duması'nda Bolşevikler” kitabını ele alıyoruz.

* *Emekçinin Gündemi*'nin Şubat 2009 tarihli son sayısı temel gündem olarak yerel seçimleri ele almış bulunuyor. Diğer yazıları ise, krizin fabrikalara yansımaları, fabrika komiteleri, işçi ve emekçi direnişlerini ele alıyor. *Emekçinin Gündemi*'ni fabrikalarda, işçi ve emekçilerin yoğun olarak geçtikleri güzergahlarda kullanıyoruz.

* Bu hafta Şirinevler ve İnönü Mahallesi'nde *Kızıl Bayrak* satışlarını gerçekleştirdik. Çalışmamızı 15 Şubat mitinginin çağrısı ile birleştirdik.

* Yaklaşan 8 Mart ile birlikte bölgemizdeki emekçi kadın çalışmalarını da yoğunlaştırmış bulunuyoruz. Bu çerçevede gerçekleştirilen iki toplantıda süreç ve yapılması gerekenler üzerine çeşitli tartışmalar yürüttük. Bu tartışmalar sonucunda 1 Mart tarihinde bir emekçi kadın etkinliğinin yapılması kararlaştırıldı. 1 Mart'ta gerçekleştirilecek bu etkinliği Desa direnişiyle dayanışmayı büyütme hedefiyle ele alacağız.

Küçükçekmece BDSP

Genç-Sen 7. Temsilciler Meclisi toplantısı gerçekleşti...

Reformizm ile devrimci çizgi arasındaki ayrım tartışmalara damgasını vurdu

Genç-Sen 7. Temsilciler Meclisi 16 Şubat'ta İstanbul'da toplandı. Toplantı gündemleri işten çıkarılan kısmi zamanlı öğrencilerin sürecinin aktarımı, şube aktarımları, belediye bursları üzerinden yapılacak çalışmanın nasıl yöntemle ele alınacağı, haber ajansı konusunda bilgilendirme, kriz üzerinden gerçekleştirilecek merkezi kampanyanın tartışılması Mart gündemleri olarak belirlendi.

İlk olarak Genç-Sen'in kısmi zamanlı çalışan öğrenciler üzerinden yürüttüğü çalışma ele alındı. Çeşitli yereller bu konuda yürüttükleri çalışmaları aktardılar. Fakat tartışma daha çok "kazanımla" sonuçlanan bu çalışmanın tüm üniversitelerde yaygın bir şekilde duyurulmasına sıkıştı. Öğrenci hareketinin son yıllarda "kazanım" elde eden bir mücadele pratiği sergileyemediği, bundan kaynaklı olarak bu tür kazanımla sonuçlanan eylemliliklerin propaganda konusu edilmesinin gerekli olduğu ifade edildi.

Trakya Üniversitesi Temsilcisi'nin yanısıra toplantıya gözlemci olarak katılan Devrimci Genç-Senliler tarafından, çalışmanın sadece kazanımla sonuçlanmış bir mücadelenin duyurulması sınırında ele alınmaması gerektiği vurgulandı. "İşten atılan öğrenciler geri alınsın" ve "Maaşlar ödensin" talepleri üzerinden şekillenen çalışmayı bundan sonra da sürdüreceği yerellerin, çalışmayı daha bütünlüklü olarak yürütmesi gerektiği söylendi. Kısmi zamanlı çalışan öğrencilerin ucuz işgücü olarak görülmesi ve öğrencilerin ticarileşen eğitimin bir sonucu olarak çalışmak durumunda kalmalarının öne çıkarılması gerektiğine değinildi. "Parasız eğitim" talebinin esas alınması gerektiği vurgulandı.

Bu gündemin ardından şube aktarımları gerçekleştirildi. Sınırlı sayıda aktarımın gerçekleşmesi, Genç-Sen çalışmasının alanlarda sistematik yürümediğinin göstergesiydi.

Aktarımların ardından burs gündemi tartışıldı. MYK bu gündemi, İstanbul'da yürütülen çalışmanın diğer illere de taşınabileceği düşüncesi ile önerdiğini ifade etti. Ardından yaşanan hak gaspının hukuki açıdan bilgilendirmesi yapıldı. Bundan sonra tartışma çalışmanın hukuki boyutunun nasıl ilerlemesi gerektiği üzerinden yürüdü. Çizilen bu tablonun ardından Trakya Üniversitesi temsilcisi, çalışmanın hukuki ayağının olabileceğini ancak çalışma salt buradan yürümemesi gerektiğini belirtti. "Parasız eğitim" talebinin bu çalışma içerisinde mutlaka dillendirilmesi gerektiğine vurgu yaptı. Bütünlüklü bir çalışmanın bir parçası olarak burslarımızı geri isterken, karşılıksız burs talep edilmesi gerektiğini ifade etti.

Bunun üzerine liberal reformist blok, temsilciler meclisinin başından itibaren sergilediği tavrın bir devamı olarak, "kazanım elde edebileceğimiz somut talepler" üzerinden çalışmaların sürdürülmesinin daha yerinde olacağını savundu.

Bu tartışma üzerine Devrimci Genç-Sen'liler ve çeşitli yerellerden temsilciler, "kazanım" elde edebilmek için salt "burslarımızı geri istiyoruz" şeklinde bir formülasyonun burs sorununa dair yürütülen çalışmayı kısırlatacağına değindi. Somut talepleri dillendirirken, sorunun kaynağı olan ticarileşen eğitime mutlaka değinilmesi gerekliliği vurgulandı.

Divan gündemi sonuçlandırmaya çalışırken, tartışmaları bütünlüğünden kopararak ele almayı tercih etti. "Parasız eğitim" talebini ve burs hakkımızı geri

isteyen talepleri birbirinden kopararak, bunlar sanki birbirini karşı karşıya koyan taleplermişcesine ifade edildi.

Bunun üzerine Devrimci Genç-Senliler ile çeşitli şube temsilcileri tarafından somut talepleri yadsımanın söz konusu olmadığı ifade edildi. Mücadeleyi "kazanılabilecek talepler" sınırlılığında şekillendirme eğiliminin sağlıksızlığına vurgu yapıldı. Bu tartışmaların ardından divan gündemi, yerellerin özgün çalışmalarının "parasız eğitim" talebi ile birlikte yürütülmesi gerekliliğini ifade ederek sonlandırdı. Bu gündemin tamamlanması ile birlikte toplantıya ara verildi.

Aranın ardından, MYK'daki kadın üyeler, "kadın çalışması" üzerine MYK'da yürütülen tartışmaların bir aktarımını yaptılar. Genç-Sen'in bir kadın politikasının olmadığı ve merkezi yapılacak bir kadın meclisi ile buna dair tartışmaların tüketilmesi gerektiği söylendi. MYK'da "kadın çalışması" üzerine çalışan bileşenin bir taslak hazırladığı ve bu taslağın genel mail grubuna atılacağı ifade edildi. Son olarak, 8 Mart'a dair merkezi materyallerin hazırlanması üzerine bir tartışma yürütüldü.

Beşinci gündem maddesi olan kriz üzerinden şekillenecek olan merkezi kampanya tartışması ile toplantıya devam edildi. Bir önceki temsilciler meclisinde merkezi bir kampanya ile krizin işlenmesine ve 19 Şubat'ta tüm illerde yapılacak açıklamalarla 15 Nisan'a kadar sürecek kampanyanın deklare edilmesine karar verilmişti. MYK, bu kampanyaya dair yaptığı tartışmalarda kampanyanın başlığını "Krizdeyiz, yarısını öderiz!" biçiminde belirlediğini ve merkezi materyal örneklerini de bu kapsamda hazırladıklarını ifade etti. Hazırlanan örnekler Temsilciler Meclisi'ne sunuldu.

MYK'nın hazırlamış olduğu materyaller ulaşım sorunu üzerinden şekillendiği ve sloganın içeriği nedeniyle, böylesi bir kampanyanın uygun olmadığına dair çeşitli yerellerden görüşler belirtildi. Kriz gündeminin yerelin özgün sorunları üzerinden işlenmesi gerektiği ve ancak bu biçimiyle işlenebilirse karşılık üretebileceği vurgulandı. İfade edilen diğer nokta ise "yarısını öderiz" talebinin yetersiz olduğuydu. Şubeler

kendi yerel çalışma aktarımlarını yaparak bu tartışmayı güçlendirdi. Birçok yerel ulaşım sorunu üzerinden sürdürdükleri çalışmaları "ücretsiz ulaşım istiyoruz" talebiyle şekillendirdiklerini belirtti.

Tüm bu tartışmalara rağmen, zaten bu kararın bir önceki TM'de alınmış olduğuna değinildi ve yapılan tartışmalar boşa düşürüldü. Merkezi materyallerin "Krizdeyiz, yarısını öderiz" üst başlığı ile ulaşım, barınma ve yemekhane sorunu gibi üç talep üzerinden formüle edilebileceği söylendi. Bunun üzerine çeşitli yereller tarafından bu başlığın yetersiz olduğu vurgulandı. Devrimci Genç-Senliler'in yaptığı ısrarlı tartışmalarda "Krizin faturasını ödemeyeceğiz!" gibi kapsamlı bir üst başlığın yerellerin özgünlükleri üzerinden çalışmaların daha sağlıklı yürütülebilmesine olanak sağlayacağını altı çizildi. Çeşitli yerellerin de desteklediği bu tartışmaya rağmen genel eğilim, "Krizdeyiz, yarısını öderiz!" başlığı altında kampanyanın yürütülmesi gerekliliği üzerinden şekillendi.

Kampanya başlangıç tarihine ilişkin olarak 19 Şubat'a gerekli hazırlıkların yapılamayacağı belirtildi ve bu tarih 25 Şubat olarak değiştirildi.

Bu tartışmanın ardından Mart gündemlerinin nasıl ele alınması gerekliliğine dair kısa bir tartışma yapıldı. Bunların salt takvim gündemleri olarak algılanmayıp güncel sorunlarla beraber işlenebilmesi ve illerde gerçekleştirilecek ortak çalışmalara Genç-Sen'in de katılımı gerekliliği üzerine fikir birliğine varıldı.

Ekim Gençliği / İstanbul

MSGGSÜ'de "otomasyon" felaketi!

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi (MSGGSÜ) öğrencileri olarak bu dönem de otomasyon felaketiyle karşı karşıyayız. Üniversitemizde ders seçimi internet üzerinden otomasyon sistemiyle yapılıyor. Mezun olana kadar belli bir seçmeli ders kredisi doldurması gereken öğrenciler, kontenjanların yetersiz olması nedeniyle her dönem bu dersleri alma imkanına sahip olamıyorlar. Bu dönem, zorunlu olarak almamız gereken dersler için de kontenjanı yetersiz olması nedeniyle, birçok öğrenci alması gereken dersleri alamadı.

Otomasyon sistemindeki yetersizlikleri ve kontenjan yetersizliği sorununu konuşmak için 11 Şubat günü MSGGSÜ öğrencileri olarak açık toplantı gerçekleştirdik. Toplantının çağrısını iki gün boyunca sorunu anlatan ozalitlerimizi kullanarak yaptık. Soruna tepki duyan bir hocamızın da katılımıyla gerçekleştirdiğimiz toplantıda, kontenjan yetersizliği ve otomasyon sorununun haricinde okulda karşı karşıya kaldığımız birçok sorun da dile getirildi. Konuyla ilgili rektörlüğe verilmek üzere dilekçe toplanmasına ve her gün saat 13.00'te ses çıkarma eylemi yapılmasına karar verildi. Toplantıya yaklaşık 50 kişi katıldı.

Faaliyetlerimiz 12 ve 13 Şubat günleri de devam etti. "Otomasyon ve kontenjan yetersizliği sorunlarının çözümü için her gün 13.00'te 5 dakika ses çıkar! Rektörlük duysun!" şiarıyla başlattığımız eylem, 13 Şubat günü de 10 dakika süren ses çıkarma eylemiyle devam etti. Yanı sıra, kantine masa açarak rektörlüğe verilmek üzere dilekçe topladık.

Eylemlerimiz devam edecek.

MSGGSÜ Ekim Gençliği

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor...**Kadınlar krizin, işsizliğin ve yoksulluğun bedelini ödemeyecek!**

İşçi sınıfının önemli mücadele günlerinden biri olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. 8 Mart bu yıl da, burjuvazinin bugününü için boşaltma saldırılarının konusu olacak. Yanısıra, feminist ve liberal-reformist çevrelerin 8 Mart'ı sınıfsal özünden ve tarihsel anlamından kopartarak gerçekleştirecekleri kutlamalar ile gündeme gelecek. Komünistler ise, 8 Mart'ın sınıfsal özüne, tarihsel mirasına ve güncel önemine uygun kutlanabilmesi için, bugüne kadar gösterdikleri açık ve net tutumu bu yıl da sergileyecekler. 8 Mart'ı emekçi kadınların kızıl bayraklarını bir kez daha dalgalandıracakları bir eylem gününe çevirme çabası içinde olacaklar.

8 Mart gibi tarihsel günler ya da bu yıl onunla aynı sürece denk gelen seçimler, biz komünistler için kendi içinde ele alınan bağımsız gündemler değildir. İçinden geçilen politik süreçlerle birlikte ele aldığımız ve çalışmamızı yoğunlaştırdığımız dönemlerdir. Kapitalizmin krizinin etkilerini giderek daha da yıkıcı bir biçimde hissettirdiği ve yerel seçimlerin gündemde olduğu bir dönemde kutlayacağız 8 Mart'ı. Bu nedenle, emekçi kadınların mücadele talepleri bu gündemlerle iç içe ele alınabilmeli ve 8 Mart'a bu gündemler damgasını vurabilmelidir.

Krizin çok yönlü ve yıkıcı etkilerinin işçi ve emekçi kadının yaşamını her geçen gün daha da zorlaştırdığı, yoksulluğun ve sefaletin derinleştiği bir süreçten geçiyoruz. Bu durum, geniş kadın kitleleri için gelecek kaygısı ve çaresizlik duygusunun arttığı bir tablo ortaya çıkarmaktadır. Bu tablo, düzen partilerinin sahte vaatlerine umut bağlama eğilimini güçlendirmektedir. Kadınlar, toplumsal yaşamda geri bırakılmış konumları ve genel planda politikaya karşı ilgisizlikleri nedeniyle daha kolay "kandırılabilir" bir kitle oluşturmaktadır. Düzen siyasetçileri için bu kitle büyük bir oy potansiyeli olarak görülmektedir. Bu nedenle düzen siyasetçileri seçim dönemlerinde kadınları daha çok hatırlamaktadır. Bu seçimlerde de, yoksullukla boğuşan emekçi kadınları dağıtılan erzak, kömür vb. sadakalarla ve çeşitli seçim vaatleriyle aldatma yoluna bir kez daha başvuracaklardır.

Öte yandan, krizin büyüttüğü işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik, yozlaşma ve şiddet ortamı, bugüne kadar geleneksel-gerici kültür altında edilgenleştirilen işçi ve emekçi kadınlar devrimci propagandaya daha açık bir hale gelmektedir. Seçim döneminin geniş kitleleri politikaya daha açık hale getirdiği bir atmosfer, emekçi kadınların mücadeleye çekilmesi için bir imkâna dönüşmektedir.

Bu koşullar altında 8 Mart'a hazırlanıyoruz. Her zamankinden daha yoğun bir çaba ile emekçi kadın kitlelerine gitmeli, onları örgütleme ve mücadeleye seferber etme hedefiyle hareket etmeliyiz. Emekçi kadınların seçeneksiz olmadıklarını, temel ve güncel taleplerini ancak devrimci mücadele yolunu tutarak elde edebileceklerini gösterebilmek için 8 Mart'ın ve seçim ortamının sunduğu imkânları yaratıcı bir şekilde değerlendirebilmeliyiz.

Önümüzdeki 8 Mart süreci, işçi ve emekçi kadınların özgül ve acil istemlerini krizin faturasını ödememe tutumuyla birleştirebildiğimiz, eylemsel pratiklerle ileriye taşıdığımız bir süreç olarak örülebilir. Ayrıca bu dönem, devam eden grev ve direnişlerle sınıf dayanışmasını yükseltmenin bir

zeminine çevrilebilmelidir. Bu çerçevede, Emine Arslan şahsında süren DESA direnişi ile dayanışma çağrısı ajitasyon-propaganda çalışmamızda öne çıkarılabilmelidir.

8 Mart gündemi ile üstüste düşen seçim gündemi, emekçi kadın çalışmamızda yaygın ve etkin bir devrimci ajitasyon-propaganda çalışması için elverişli bir zemin sunmaktadır. Düzen partilerinin sahte vaatlerine karşı işçi ve emekçi kadınların karşısına sınıfın devrimci programıyla çıkabilmeliyiz. Toplumsal yaşamda her türden ayrımcılığa maruz kalan, emekleri sömürülen, bedenleri metaya dönüştürülerek satılan ve "namus" adına katledilen kadınlara etkin bir devrim ve sosyalizm propagandasını taşıyabilmeliyiz.

Önümüzdeki süreçte, herkese iş, insanca yaşamaya yetecek ücret, sigorta ve iş güvencesi, işyerlerinde kreş, ana ve çocuk sağlığını korumaya yönelik önlemlerin alınması, vb. talepler ekseninde fabrikalarda, işçi semtlerinde kadın işçi toplantıları örgütlemeyi hedeflemeliyiz. Ev ve fabrika toplantılarının yanısıra paneller, seminerler, şenlikler vb. araçların bir arada kullanıldığı bir çalışmayla işçi ve emekçi kadınlara gidebilmeliyiz.

Etkin bir seçim ve 8 Mart çalışması ile işçi ve emekçi kadınların daha geniş kesimlerine seslenmeyi

hedeflemeli, önümüzdeki süreci, onları harekete geçirme ve örgütlemenin, çalışmamızı ileriye taşımamızın bir imkanına çevirebilmeliyiz. 8 Mart ve seçim dönemi, emekçi kadın çalışmamızda bugüne kadar attığımız adımları güçlendirebilecek bir temele kavuşturulmalıdır. Emekçi kadınlara yönelik çalışmamız, biriktirdiğimiz deneyimler ile zenginleştirilmeli, güçlendirilmeli ve büyütülmelidir. Emekçi Kadın Komisyonları bu bilinç ve misyonla hareket etmelidir.

Hamburg: "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!"

DGB, IG Metal ve Ver-di sendikaları krize karşı Hamburg'ta yürüyüş düzenledi. Linke, MLPD, DKP, antifaşist ve demokratik kurumların yanısıra BİR-KAR ve DİDF'in de yer aldığı yürüyüşte Ver.di sendikası "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" pankartıyla yürüdü. Ardından ise DGB, IG Metal sendikaları yürüdüler.

Yaklaşık 5 kilometrelik yürüyüş boyunca, "Kapitalizm güle güle, hoşgeldin sosyalizm!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Krizin faturasını ödemeyeceğiz!" sloganları atıldı. Belediye binası önünde sendika başkanlarının yaptığı konuşmalarla miting sona erdi.

BİR-KAR olarak toplanma yerine yaklaşık bir saat önce giderek, BİR-KAR'ın krizle ilgili afişlerini astık. Yine BİR-KAR'ın krizle ilgili çıkardığı bültenleri dağıttık.

Yürüyüşe yaklaşık 5 bin işçi ve emekçi katıldı.

BİR-KAR / Hamburg

İtalya'da kitlesel protesto!

İtalya'da işçi ve emekçiler hükümetin ekonomik kriz karşısında uyguladığı politikaları protesto etmek için 13 Şubat günü kitlesel bir eylem gerçekleştirdiler.

Yüzbinlerce fabrika işçisinin, kamu çalışanının ve işten atılan işçinin katıldığı eylemle Roma sokakları doldu taşı.

Üç koldan başlayan yürüyüşte işçi ve emekçiler kızıl sendika bayrakları ve "Daha fazla ücret, daha fazla hak!", "Artık yalan vaatler istemiyoruz!" yazılı dövizler taşıdılar.

İtalya'nın en büyük sendikası CGIL (İtalya Genel Sendikalar Konfederasyonu) tarafından örgütlenen eylem, sağcı Berlusconi hükümetinin işçilere yönelik ayrımcı politikalarına, hak gasplarına karşı yapıldı. CGIL, İtalya'nın son 30 yılın en büyük ekonomik çöküşünü yaşadığı ve hükümetin daha güçlü önlemler alması gerektiği açıklamasını yaptı.

Sendikalar eyleme yaklaşık 700 bin kişinin katıldığını açıkladılar.

“Beşir’le Vals”in er Folman’ı yitik anılarını arıyor...

Sahi ne olmuştu Sabra ve Şatilla’da!

“- Lübnan’a ait görüntüler gözünün önüne gelmiyor mu?
- Hayır, pek sayılmaz.
- Emin misin?
- Hayır
- Ya Beyrut, Sabra ve Şatilla?
- Ne olmuş Sabra ve Şatilla’da?”

Bu sözlerle başlıyor hafızası ile birlikte insanlığı da unutturulan bir toplumun belleğini kazanma yolculuğu... 1982 yılında Beyrut işgali sırasında, İsrail ordusunda yer almış eski bir asker olan yönetmen, kendi anılarını ararken, insanlığın gördüğü en büyük katliamlardan birini de parça parça ortaya seriyor. İsrail toplumuna ve dünyanın tepkisiz halklarına kaba çizgiler yardımıyla hatırlatıyor Sabra ve Şatilla katliamlarını...

İsrailli yönetmen Ari Folman’ın *Beşir’le Vals (Vals Im Bashir)* filmi, bu yılın en çarpıcı yapımları arasında yerini aldı. 90 dakikalık bir animasyon olan *Beşir’le Vals*, Folman’ın biyografik yolculuğunu konu alıyor. Bir barda kendisi gibi savaşa katılmış asker arkadaşının sorusu üzerine, savaşa dair hiçbir anısı olmadığını fark ediyor Folman. Hafızasını yitirdiğinin bile farkında olmayan Folman, o akşamın ardından kendisiyle birlikte savaşta yer almış eski arkadaşlarının peşine düşerek yaşananları hatırlamaya çalışıyor.

Yönetmenin anıları yerine geldikçe, biz de Beyrut’ta katledilen insanları, rasgele bombalanan evleri, “kazara” taranan arabaları ve askerlerin içine düştükleri yabancılaşmayı parça parça görüyoruz. İnsanlıktan çıkmış İsrail askerlerinin yaşadıkları yozlaşma ve duyarsızlık da en kaba ve zaman zaman rahatsız edici biçimiyle yansıyor beyaz perdeye.

Max Rixhter tarafından hazırlanan film müzikleri de, filmin bütünlüğüne önemli bir katkı sunuyor. Katliamları umursamamayı ve yaptıklarını sorgulamamayı seçen, çevrelerinde olup biteni sanki izleyiciymiş gibi yorumlamaya çalışan İsrail askerlerinin ruh hali, savaş ve katliamı çarpıcı şarkı sözleri ile anlatan müziklerle başarılı biçimde sunuluyor.

Film adını ise, Falanjistler’in “efsanevi” lideri olan ve kral olmasına bir gün kala şaibeli biçimde öldürülen Beşir Cemal’den alıyor.

İsrail günah mı çıkarıyor?

Cannes Film Festivali’nde Altın Palmiye için yarışan *Beşir’le Vals* filmi, gösterime girmesiyle birlikte pek çok ülkede de tartışma yarattı. Filmin İsrail yapımı olması, İsrail Film Akademisi tarafından ödüle boğulması ve En İyi Yabancı Film Oscarı’na aday gösterilmesi, akıllara “Bu İsrail için bir günah çıkarma filmi midir?” sorusunu getirdi. İslami çevreler kaba bir Yahudi düşmanlığı ile filmi peşinen reddederken, marksist referanslı kesimler de haklı olarak filmin eksiklerini ortaya koydular.

Filmin temel sorunu, Sabra ve Şatilla katliamlarının anlatıldığı son bölümlerde kendini ortaya koyuyor. Burada Falanjistler bir grup gözü dönmüş vahşi olarak gösterilirken, İsrail askerlerinin naifliği ve vurdumduymazlığı önplana çıkıyor. İsrail’in Falanjistler’e kol kanat gerdiği, onları silahlandırarak kamplara soktuğu, katliam

yapabilmeleri için işaret fişekleri ile geceyi aydınlattığı, İsrail’in en üst düzeyde katliamın planlayıcısı olduğunun anlatılmasına rağmen, vurgu noktaları daha çok Falanjistler’e ve onların vahşiliğine kayıyor. “Kasap” unvanını burada kazanan Ariel Şaron’dan bile film boyunca yalnızca bir kez bahsediliyor.

Filmde İsrail ordusunun rütbeli ve rütbesiz mensupları özel olarak ayrılıyor ve komutanların katliamdan haberdar oldukları sıklıkla vurgulanıyor. Erler ise bu katliama tanıklık ettikleri, gözlerinin önünde cereyan eden olayları umursamadıkları için eleştiriliyor. Yer yer katliamı gören askerlerin verdikleri tepkiler ve şaşkınlık da, film boyunca İsrail askerlerinin yaptığı katliamları seyreden izleyici için tuhaf bir çelişki yaratıyor.

Dikkat çeken bir başka nokta ise, yaşanan savaşta İsrail’in rolü, Lübnan’da ne aradığı, karşısında savaşan ve ölümü göze alan gerillaların kim olduğu, insanların neden kamplara toplandığı sorularının es geçilmiş olması. Tabii ki yönetmen bu gibi sorulara kaba biçimde yanıt vermek ve ajitatif cümleler kullanmak zorunda değil. Ancak anlatımın bir askerin hatıraları üzerinden yapılıyor olması, tüm bu noktaların gözardı edilmesine ve hikâyenin belli öğelerinin yadsınarak masalsi bir havaya büründürülmesine sebep oluyor. Sonuçta elde, bilinmeyen bir düşmana karşı savaşan, neden orada olduğunu ve ne yaptığını dahi bilmeyen İsrail askerleri ile gözü dönmüş Falanjistler kalıyor.

Filistinli gerillalar güçlü ve başarılı savaşçılar olarak gösterilirken, İsrail askerlerinin 19 yaşında tecrübesiz gençler olması da, askerlerin ne yaptığının bilincinde olmadığı vurgusunu destekliyor.

İsrail yapımlarında sıklıkla görülen Auschwitz göndermesi ise, filmin bütünü içinde hayli sırtıttırıyor. Sabra ve Şatilla’nın Auschwitz’e benzetilmesi anlaşılır olsa da, Yahudilerin asıl katliamı Auschwitz’de yaşadığına, Folman’ın Sabra ve Şatilla’dan bu kadar etkilenmesinin sebebinin bu olduğuna vurgu yapılması, İsrail kamuoyunun tepkisini çekmemek için verilmiş bir rüşvet olduğu izlenimi yaratıyor.

Savaşın “anlamsızlığı” ve “anlamı”

Toplum mühendisliğinin önemli bir aracı olan

Amerikan sinemasının, tüm konuları yumuşatma ve tüketilebilir hale getirme gibi bir yöntemi vardır. En vahşi katliamlar, savaşlar bile bir aşk örgüsü içerisinde eritilir ve hep savaşın anlamsızlığı öne sürülerek sona erdirilir. Kof barış mesajları, “neden savaşıyoruz”lar, “iki tarafın da farkı yok”lar savaş filmlerinin özünü oluşturur. Tabii birçoğunun kaba Amerikan propagandasına sahip olduğunu da unutmamak gerekir. Coppolla’nın *Kıyamet’i (Apocalypse Now)*, Stone’un *Müfreze’si (Platoon)* ve Kubrick’in *Full Metal Jacket’ı* bu cendereyi kırabilen ve Amerikan cephesini anlatırken savaşın “anlamsızlığı”nı değil de “anlamı”nı sorgulayan sayılı yapımlardan birkaçı olarak geçmiştir sinema tarihine.

Beşir’le Vals, savaşın “anlamı”nı ortaya koyma konusunda yeterince cesur olamasa da, “günah çıkarma filmleri” ile arasına net bir çizgi çekmeyi başarıyor. Bireyin dünya algısını esas alan bir anlatım izliyor. Bu tür bir anlatım tercihinin getirdiği kısıtlamalara sığınarak, katliamdan bir kesiti perdeye taşıyor. Ancak bu kesit bile izleyiciye, İsrail vahşetini, katliamın gerçek yüzünü ve filmin başlarında sorulan “*Ne olmuş Sabra ve Şatilla’da?*” sorusunun yanıtını vermeye yetiyor.

Baştan sona güçlü ve etkileyici bir anlatıma sahip olan film, finalinde animasyonun yarattığı kasvetli hayal dünyasını yıkarak, izleyiciyi katliam gerçeği ile karşı karşıya bırakıyor. Ve asker Folman, “*Ne olmuş Sabra ve Şatilla’da?*”nın yanıtını tüm çıplaklığıyla buluyor:

“*Kampın içerisinde büyük bir moloz yığını gördük. Gözüme bir el, küçük bir el takıldı. Yığınun içinden çıkmış küçük bir çocuk eliydi. Yakından baktığımda bukulelerini gördüm. Kıvrıkcık saçlı bir yüz toza bulanmıştı. Ayırt etmek çok güçtü. Ama bir kafaydı, burnuna kadar görünüyordu. Bir kafa ve bir el. Benim kızım da o kız çocuğuyla aynı yaşlardaydı. Onun da saçları kıvrıkcıktı. Filistinlilerin kamplardaki evlerinde avlular vardı. Bu avlular kadın ve çocuk cesetleri ile dolu haldeydi. İlk olarak erkekleri öldürmüşlerdi. Sonra da ailenin geri kalanlarıyla ilgilenmişlerdi. Bir ara sokağa girdik, bir buçuk adam boyunda dar bir sokaktı. Sokak insanın göğüs hizasına gelecek şekilde erkek cesetleriyle doldurulmuştu. İşte ancak o an katliamın sonuçlarının farkına varabildim.”*

İşgalci militarizmin paranoyaklaştırdığı toplum!..

Tel Aviv'deki ırkçı-siyonist rejimin Gazze'yi vuran vahşi saldırısının nedeni olmasa da zamanlaması, İsrail'deki erken seçimlere tiksinti verici bir hazırlıktı. Zira İsrail'de düzenin siyasi arenasındaki partilerin tümü, kan dökme konusundaki becerilerini siyasi ranta çevirme konusunda uzmandır. Bu iğrenç siyaset yapma tarzına tepki duyan İsraili savaş karşıtları, Tel Aviv caddelerinde yürüyüş yaparken, **“Oyları bebeklerin kanlarıyla satın almayın!”** diye slogan atıyorlardı.

İsrail'deki siyonist düzen partileri, temel hedefleri açısından “tek”leşmiştir. Hemen tüm kapitalist ülkelerde görülen bu “tek”leşme, İsrail'de daha belirgindir. Siyonist partiler arasındaki nüanslar ise, özdeki ortaklığı zerre kadar etkilemeyecek cinstendir. Nitekim barış savunucusu İsraili yazar Uri Avnery, **“Aralarındaki farkları büyüteç olmadan görmek mümkün değil”** diye tanımlıyor bu aynışmayı.

“Sol” (İşçi Partisi), “merkez sağ” (Kadima), “sağ” (Likud), “aşırı sağ” (İsrail Evimiz), “aşırı ırkçı-dinci” (Şas) diye tanımlanan bu partilerin zihniyeti, Gazze saldırısına dair pervasız tutumlarıyla bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Vahşi yıkım ve katliamı alkışlamakta birbiriyle yarışan bu partiler, savaş suçunu işleyen İsrail savaş makinesine siper olacaklarını da ilan ettiler.

Gazze'de sergilenen bu türden bir barbarlığı savunabilmek için en azından ırkçı-faşist zihniyetli olmak gerekir. “Solcu” etiketi taşıyan İşçi Partisi dahil adı geçen partilerin tümü sonuna kadar Gazze saldırısının arkasında durduklarına göre, siyasi çizgileri ancak ırkçı-faşist niteliğiyle açıklanabilir. Dolayısıyla resmi faşist çizgiyi temsil eden İsrail Evimiz partisinin şefi, eski bar kabadayısı Moldova göçmeni Avigdor Liberman'ın, Filistin/Arap düşmanı söylemi, diğer parti şeflerinin zihniyetine de tercüman olmaktadır.

Ancak partilerin “tek”liği İsrail toplumunda ırkçı-faşist zihniyete doğru bir kayış olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Zira partilerin çizgileri aynı olsa da, oy verenlerin durumu farklıdır. Muhtemeldir ki, İşçi Partisi'ne oy veren ortalama bir İsraili kendini “solcu” saymaktadır. İşte seçim sonuçları bu açıdan vahimdir. İlk defa dördüncü sıraya düşen İşçi Partisi'nin aldığı milletvekili sayısı, 120 kişilik parlamentoda 13'e gerilemiştir. (Diğer dört partinin milletvekili sayısı ise, Kadima 28, Likud 27, İsrail Evimiz 15, Şas 11).

Bu tablo İsrail toplumunda ırkçı-faşist partilere büyük bir yöneliş olduğunu göstermektedir.

Tüm Filistin topraklarını gasp etmeyi hedefleyen İsrail devletinin resmi çizgisi, toplumu bu barbarlığı destekleyecek noktada tutmak için, ilk günden beri kan dökme siyasetini temel almıştır. “Sizin güvenliğinizi için savaşıyoruz” propagandasının bombardımanına maruz kalan İsrail toplumunun ezici çoğunluğu, yazık ki, gelinen yerde ırkçı-siyonist ideoloji ile sersemletilmiş durumdadır. Savaş baronlarının sistemli taktikleriyle gölgesinden korkan bir toplum yaratılmıştır. Öyle ki, Gazze'li çocukların tepesine bomba yağdırılmasını keyifle izleyecek, dahası bu sevincini dünya medyasının kameraları önünde dans ederek kutlayabilecek dereceye düşürülmüş bir toplum gerçekliği yaratılabilmektedir.

İsrail'den yansıyan bu tablo, işgalci siyonist

devletin Filistin halkını katlederken, kendi toplumunu nasıl derin bir yozlaşmanın bataklığına sürüklediğinin de ibret verici örneklerindedir.

Toplumun desteğine dayanan siyonist savaş baronlarının önümüzdeki dönemde daha da vahşi saldırılara girişmeleri olasılık dahilindedir. Hatta bazı iddialara göre, İsrail savaş makinesi İran'a saldırı hazırlığına da başlamıştır. Ancak siyonist rejimin savaş temeline dayalı bu çizgisi, şu veya bu partinin iradesinden öte bir devlet politikasıdır. Bilindiği üzere, İsrail'de hangi partiler hükümeti kurarsa kursun, ırkçı-faşist şefler arasındaki fark birtakım nüanslardan öteye geçmemektedir. Bundan dolayı Likud şefi Bünyemin Netanyahu başkanlığında kurulacak bir hükümetin “barış sürecini” askıya alacağı söyleminin, gerçekte bir karşılığı yoktur. Zira ortada “barış süreci” diye bir şey olmadığı yerde, birilerinin bunu kesintiye uğratması da sözkonusu olmaz. Zaten Gazze'deki vahşi yıkım ve kıyımın dumanı tüterken, “barış süreci”nden söz etmek bir avuntu değilse eğer, ancak kaba bir aldatmaca olabilir.

Gerici Mısır rejiminin arabuluculuğu eşliğinde devam eden Hamas-İsrail ateşkes müzakerelerinden olumlu sonuç çıkacağı belirtiliyor. Ancak bu türden ateşkeslerin siyonist savaş baronları için bir anlam taşımadığını, öncekiler bir yana, son Gazze saldırısı bile kanıtlamaya yeter. Dolayısıyla ateşkes anlaşması imzalanırsa bile, İsrail savaş makinesinin yeni bir saldırı başlatması, büyük bir olasılıkla sadece bir zamanlama sorunu olacaktır. Elbette emperyalist zorbalardan, özellikle de Beyaz Saray'dakilerin bu yöndeki tercih ve önceliklerinin gelecek saldırının zamanlamasında etkili olacağını belirtmek gerekiyor.

Emperyalist-siyonist barbarların halkların direnme iradesini kırma saldırısı devam ediyor. Bilindiği üzere Filistin halkı üzerinde uygulanan bu kirli plan başarıya ulaşamamıştır. Son saldırı ile Gazze'yi yakıp yıkabildiler ama Filistin halkının direnme iradesini kıramadılar. Bu ise saldırganlığın devam edeceğine işaret ediyor. İsrail seçimlerinden çıkan sonuçlar ise, emperyalist-siyonist güçlerin daha da pervasızlaşmasına yol açabilir. Dolayısıyla Filistin halkı ve direnişi ile dayanışma noktasında oluşan duyarlılığı koruyup güçlendirmek güncel bir görev olarak yerli yerinde durmaktadır.

Dünyadan...

Venezuela'da referandum başarısı

Venezuela Cumhurbaşkanı Hugo Chavez iktidarda kalmasına olanak sağlayacak referandumda büyük bir zafer kazandı.

“Bugün evet diyenler sosyalizm ve devrimi seçtiler” sözleriyle cumhurbaşkanlığı önünde sokakları dolduran binlerce kişiye yaptığı konuşmasında Chavez, “yolumuzda yürümek için geleceğin kapıları ardına kadar açık” diyerek, 2012 yılındaki seçimlerde adaylığını koyacağını açıkladı.

Chavez, Venezuela'nın sosyalist devrim sürecini tamamlamak için buna ihtiyaç duyduğunu kaydetmişti. Oy kullanma oranının yüzde 70 olduğu seçimde yüzde 54,36 evet oyu kullanıldı.

Karibik adası Guadeloupe'de genel grev

Karibik Adaları'ndan Guadeloupe'de besin maddelerine yapılan zammı protesto etmek için dört hafta önce başlayan genel grev bazı önemli caddelerde kurulan barikatlarla devam ediyor. 17 Şubat günü polisin barikatları dağıtmak için saldırması üzerine, grevciiler polise taşlarla karşı koydu. Polisin biber gazı kullandığı saldırıda çok sayıda grevci yaralanırken, 50 kişi de gözaltına alındı.

Fransız hükümetinin siyah halk ve beyaz işverenler arasındaki arabuluculuk girişimleri sonuçsuz kaldı. Fransa'nın denizötesi vilayeti olarak bilinen Guadeloupe'nin bölge başkanı, Nicolas Sarkozy ile yaptığı görüşmede, “ayaklanmanın sınırındayız” açıklamasını yaptı.

Genel grev adayı dört haftadır felce uğrattı. Alışveriş merkezleri, okullar, benzin istasyonları kapalı, havaalanlarında uçuşlar yapılmıyor.

Protesto hareketi komşu ada Martinik'e de ulaştı. 16 Şubat günü burada da 10 bin kişi artan fiyatlara karşı sokağa çıkarak protesto gösterisi yaptı.

Malaga'da işsizliğe karşı kitlesel gösteri

15 Şubat günü Güney İspanya'da bulunan Malaga kentinde 50 bin kişi büyüyen işsizliğe karşı sokaklara çıktı. İspanya Başbakanı Zapatero'ya karşı kitlesel olarak şarkılar söylenen yürüyüşte yeni işyerleri açılması için hızla önlemler alınması talepleri yükseltildi.

İşçi sınıfının bağımsız sosyalist adaylarını destekleyelim!

Seçimler, bu düzende, kapitalist sömürü altında ezilip bunalan işçi ve emekçilerin, düzenden yitirdikleri umutları ve beklentilerini yeniden hâkim kılabilmeyen birer aracı olmuştur. Toplumsal zenginliğin üreticisi işçi ve emekçilere verilen mesaj; yaşadıkları sömürü, baskı ve zulmün kaynağının bu kapitalist düzen olduğu gerçeği değil de kötü yöneticiler olduğudur. Seçimlerle de bunların yerlerine daha “iyilerini” seçerek sorunların çözüleceği söylenir.

Oysaki seçimler ezilen, sömürülen, yoksulluk ve sefalet içinde inim inim inleyen emekçi yığınların hiçbir sorununu çözmemiştir. Adına “demokrasi” dedikleri bu oyunla, işçi ve emekçiler kandırılır. Bu sayede de sömürü çarkını sorunsuz bir şekilde döndürürler.

Evet, sermaye düzeninde işçi ve emekçilerin “seçme özgürlüğü” vardır. Ama bu sadece, kendisini kimin sömüreceğini seçme özgürlüğüdür! Yerel ya da genel seçimler bu düzende işçi ve emekçileri aldatma aracıdır.

İki sınıf, iki program, iki ayrı tutum! İşçi sınıfının kurtuluşu mu, sermayenin sınıf egemenliği mi?

Sermaye partilerinin programları, emek düşmanı programlardır. İşçi ve emekçilerin bu programlardan hiçbir çıkarı yoktur. Bir avuç asalağın çıkarını kollayan-gözetin programlarıdır bunlar. İşsizlik, örgütsüzlük, açlık, yoksulluk, düşük ücretler, izbe kondurlarda yaşamaya mahkûm edilmek ve daha bir sürüsü demektir.

Aksine işçi ve emekçilerin bedeller pahasına mücadelelerle kazandığı sendikal hak, grev hakkı, daha iyi çalışma koşulları, örgütlenme özgürlüğü bir bir kaldırıldı, tırpanlandı. Buna koyu bir baskı rejimi eşlik etti. Grev yapan işçiye polis ve jandarma dipçığı, sendikada örgütlenen işçiye işten atılma, okumak isteyen öğrenciyeye, ulusal haklar isteyen kardeş halklara, ekonomik-demokratik-sosyal hak için mücadele eden ilerici, devrimci güçlere soruşturmalar, devlet terörü ve yargılı-yargısız infazlar, bu demokrasinin sunduğu tek şey oldu. Bu ülkede demokrasi, hak, hukuk adalet, hep bir avuç asalak sömürücü sınıf için varlığını korudu.

Sınıfın, devrimin, sosyalizmin bağımsız adaylarını destekliyoruz!

Bu yüzden diyoruz ki; ağır çalışma koşulları altında ezilen, sendikasız, sigortasız, zorunlu mesailer altında pestili çıkıncaya kadar çalıştırılan, makine parçasından değersiz olarak görülen, yok sayılan, hor görülen... Esenyurt'ta, Kıraca'ta, Hadımköy'de, Büyükkçekmece'de çalışan ve yaşayan işçi ve emekçi kardeşler, sesimiz sizin sesinizdir, bu sese kulak verin.

İşçi ve emekçiler olarak sermayenin seçim oyununa kanmayalım. Çözümü seçimde ve düzen partilerinde aramayalım. Düzen partilerinin sahte vaatlerine karşı kendi sınıfsal taleplerimizi yükseltelim. Bu taleplerin herhangi bir “kurtarıcı” tarafından değil, ancak bizlerin vereceği bir mücadeleyle gerçekleşeceğini de unutmayalım. Boş vaatlerle hayaller peşinde oyalanacağımıza, somut

taleplerimiz doğrultusunda “sınıfa karşı sınıf” mücadelesine atılalım.

Onların sömürü, zulüm ve kan deryası üzerine kurdukları bu köhne düzene hiç de mecbur değiliz. Bizim kendi alternatifimiz, kendi programımız var. İşçi sınıfının devrimci programı tek seçenektir.

Esenyurt İşçi Platformu bileşenleri olarak bizler, sınıfsız, sömürsüz, sosyalist işçi-emekçi iktidarımızı kurma mücadelemizin, işçi sınıfının tek devrimci programının temsilcisi olan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nu (BDSP) destekliyoruz. Tüm işçileri, emekçileri, ezilen halkları Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun bağımsız sosyalist adaylarını desteklemeye çağırıyoruz.

Seçim vesilesiyle yaptığımız bu çağrı ezilen ve sömürülen milyonlara acil talepleri için ayağa kalkma, devrimci şiarlar etrafında birleşme ve bu köhne düzeni tarihin çöplüğüne atma mücadelesini büyütme çağrısıdır aynı zamanda.

Esenyurt İşçi Platformu

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Şubat 2009 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Düzenin krizi büyüyor, Sincan işçilerinin öfkesi de...

Kapitalist düzeni derinden sarsan dünya çapındaki kriz gittikçe derinleşiyor. İşten atılmalar devasa boyutlarda, binlerce işçi ücretsiz izinlere gönderiliyor. İşsizlik rakamı 6 milyonu buldu, açlık sınırı 1 milyarı geçti.

Kriz bizler için aç kalmak, ölmek ya da kölece çalışmak anlamına gelirken, patronlar için ise sömürüyü büyütme için bir fırsat anlamına geliyor. Neredeyse tüm fabrikalarda kurlsız sömürü demek olan esnek çalıştırma uygulanıyor.

İŞ-KUR'a sadece Aralık ayında işsizlik başvurusu yapanların sayısı 175 bin 684 olarak açıklandı. Kasım ayına oranla %473'lük bir artış sözkonusu.

Sincan Organize'de işten atılan işçilerin sayısı 12 bini aştı.

Sincan Organize'de, çoğunluğunu dökümcü ve alüminyumcuların oluşturduğu küçük ölçekli fabrikaların birçoğu kapanmış durumda. Çoğunlukla Akdaş, Erkunt gibi büyük ölçekli fabrikalara bağlı çalışan bu yerler, krizin ilk etkileriyle birlikte kepenklerini kapattı, birçok işçi işten atıldı.

Nispeten büyük ve orta ölçekli işletmeler ise, ülke genelinde olduğu gibi, patronların esnek çalıştırma saldırısının yoğun olarak yaşandığı fabrikalardır. Bu fabrikalarda işçiler sipariş azaldı gerekçesiyle 2'şer, bazen de 4'er hafta dönüşümlü olarak ücretsiz izinlere gönderilmekte. Maaşlar düşürülmekte, hatta çoğu yerde ödenmemektedir.

Opal Prefabrik'te, ücretsiz izin dayatmasından sonra işçi kıyımı başladı. Yaklaşık bir aylık sürede 60 işçi atıldı. İşçilerin tazminatları ve maaş alacakları için Şubat sonuna gün verildi. Fakat bir ay sonra ne olacağı meçhuldür. 60 Opal işçisi atıldığıyla kalmadı, hakları da gasp edildi.

Domsan'da da yaklaşık olarak aynı şeyler yaşanmakta. Burada da işten atılan işçi sayısı 60'ı buldu.

Asalak patronlar kriz bahanesiyle kazanılmış haklarımızı gasp ediyor, kurlsız sömürüyü hayata geçirip Alfa Döküm, Atagür gibi fabrikalarda esnek çalışmayı fiilen uyguluyorlar.

Çesan'da fazla mesai ücretleri aylardır ödenmiyor. Orada da işçiler ücretsiz izinlere gönderilmeye başlandı.

Orta ölçekli fabrikaların çoğunda durum böyle iken, Sincan Organize'deki büyük ölçekli diyebileceğimiz Arçelik, Erkunt, Hidromek gibi fabrikalarda yoğun olarak işten atma, ücretsiz izin gibi saldırılar yaşanmakta.

Erkunt Döküm işçileri, Aralık ayı başından bu yana dönüşümlü olarak izine gönderiliyor. Ücretlerin %70'i ödenmiyor. Yine Aralık ayı başında Hidromek'ten 30 işçi atıldı ve kalan birçok işçiye ücretsiz izin dayatıldı. Arçelik'ten ise peyderpey işçi atılmaya devam ediliyor.

İşçi kardeşler!

Sincan Organize'de işten atılmalarla, ücretsiz izinlerle, esnek çalıştırmayla, sermaye düzeninin krizi bizlere fatura ediliyor. Patronların cepleri ise şiştikçe şişiyor. Giderek azgınlaşan sömürü cehenneminde her geçen gün daha fazla sefaletle mahkûm edilmekteyiz.

Evet, şu ana kadar sermayenin saldırılarına karşı Sincan Organize'den bir ses yükseltilmiş değil. Fakat işçilerin öfkesi giderek artıyor. Sorun, bu öfkeyi yaşadığımız sefaletin sorumlularına doğru bir şekilde yöneltebilmektir.

İşte Sinter'de, Gürsaş'ta, Brisa'da çalışan işçi kardeşlerimizin deneyimleri ortadadır. Onlar işten

atılmalara, ücretsiz izinlere karşı fabrikalarında işgal, grev, direniş gerçekleştirmişlerdir.

Sincan Organize'de de izlememiz gereken yol budur. Birkaç fabrikadan yükselecek kıvılcım, hızla yangına dönüşecek ve organize patronlarını kül edecektir.

Sermaye düzeninin ideologları yaptıkları açıklamalarda sistemin hızla bir genel çöküşe gittiğinden bahsetmektedirler. Bu ise bu sisteme bir alternatif bulunmadığını, tüm insanlığı bir çöküşün beklediğini göstermektedir.

İşsizlik, işten atılma, ücretsiz izinler, esnek çalıştırma krizin sonuçlarıdır yalnızca. Kriz kapitalist düzenin krizidir. Kapitalist sömürü düzeninin mayasında krizler vardır. Ne kadar önlem alınırsa alınsın bu düzende krizlerin önü alınmaz. Zira onların önlem dedikleri krizin faturasının bizlere ödetilmesi çabasıdır.

Krizin faturasını krizin gerçek sorumlusu olan patronlara ödetmek için fabrikalarımızda örgütlenmeli ve ortak taleplerimizle ortak mücadeleyi büyütmeliyiz.

İşçiden İşçiye

(Ankara işçi bülteni İşçiden İşçiye'nin Şubat 2009 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Kavga Ziya ustalarla kazanılacak!

Yıllar nasıl da çabucak gelmiş ve geçmiş. Daha işe ilk başladığım zamanları hatırlıyorum da, dün gibi gözümün önünde canlanıyor. Elime bir süpürge tutuşturulmuş, orayı burayı süpürmem istenmişti. Büyük bir şaşkınlıkla kocaman preslere bakarak üzerimde beliren ürpertiye nasıl atarım diye düşünüyordum. Acaba yemek paydosundan sonra kaçsam mı diye düşünerek geçirmiştim, ilk geçmek bilmeyen saatlerimi. Ama yüreğim ne kadar da kaçmak istese, yaşamın acımasızlığı sanki büyük bir zincirle bağlamıştı bedenimi gres yağı kokulu karanlık demir parçalarının arasına.

Sanki hiç susmayacak gibi çınlamaya devam eden o metalik seslerin arasında nasıl da küçücük bedenimle kaybolmuştum. Bedenimi saran çaresizlikle izliyordum çevremde olan bitenleri. Kim ne yapıyor nasıl yapıyor diye merakla bakıyordum. Bir dünya demir talaşı biriktirmiştim daha ilk dakikalarda. Süpürmesi bile zordu, nasıl el sürecektim kocaman sac parçalarına bilmiyordum. Kafamda beliren düşüncelerin karmaşasında zaman çay paydosuna taşımıştı beni, geçmeyen zamanın derinliklerinde.

Kocaman elleriyle biri yaklaşıverdi usul usul. Sanki elleriyle işlermişcesine demiri, görkemli yürüyordu. Beyazlamış kocaman bıyıklarıyla, gözlerinin üzerine düşen kalın kaşlarıyla kendinden emin yaşlıca bir adam... Kalın ve insanı kendine çeken bir sesle seslendi, "delikanlı!" dedi, "hadi bırak!" Yorulmuşcasına bıraktım elimdeki süpürgeyi ve yavaş yavaş ilerledim koca ellerin arkasından. Bir mutluluk sarmıştı içimi, ilk paydosumdu ve ilk hak ederek içeceğim çaydı demir bardakta.

İlk o zaman tanışmıştım Ziya ustayla. Ondan sonra benim ustam oldu Ziya usta. Hayli uzun zaman beraber çalıştık. En son duyduğumda kalp ameliyatı olmuştu. Ama hala dimdik ve kendinden emin bir sesle konuşuyor. "Ne çektimse şu kalbim yüzünden çektim" diyor.

Ziya ustayla uzun bir zaman çalıştım ama uzun bir zamandır da görmüyorum. Yollarımız ayrıldığında ikimiz de işimizden olmuştuk. Ziya usta personel müdürünün yüzüne eldivenleri fırlatınca kahkahalarla çıkmıştık kapıdan. Ama başımız dik, içimizde de bir zafer telâşesi. Hoş sohbet bir adamdı. İnsan onun yanında kendini güvende hissedirdi. Kocaman ellerinin yanında kocaman da yüreği vardı. Çok şey görmüş geçirmiş, başından çok şey geçmişti. Çok şey öğretti bana, ama her şeyden evvel işçi olmayı öğretti. Ziya usta yıllarca sendikalı yerlerde çalışmış, temsilcilik yapmış, hatta '80'lerde cezaevine bile düşmüş biriydi. Niye olduğunu anlatmadı ama hiç.

"Neden anlatıyorsun", "bize ne Ziya ustadan?" diye soracaksınız. Ziya usta bugün bizlerin bilmediği, bilenlerin de unuttuğu işçilik değerlerini hala taşıyan bir işçiydi de ondan anlatıyorum. Nerde direniş var, nerde grev var, nerde bir garibin başına bir şey gelmişse oradaydı. Her şeyiyle destek verir, yanında olurdu. Derdi ki, "Bu bizim kuşağın hastalığı. Biz işçi olmayı öğrendiğimizde hak aramayı da öğrendik."

Şimdi ben de sendikalı bir işyerinde çalışıyorum. Fazla zaman olmadı başlayalı. Bu arada Ziya ustanın hastalığı bana da geçmiş olacak ki, çalıştığım hiçbir yerde başımı eğemedim, o yüzden de epey işyeri değiştirdim. Şimdi çalıştığım yerde ve diğer sendikalı olan yerlerde temsilcilik seçimleri var. İşçi arkadaşlarla konuşuyorum, hepsi de gelen temsilciye de sendikaya da sövüp sayıyor. "Peki, ne olacak böyle?" diye sorduğumda da, "böyle gelmiş böyle gider" demenin dışındayken, bir de okkalı bir küfür savuruyorlar.

Toplusözleşme geldi geçti, bizim sendika mangalda kül bırakmıyordu, ama gel gelelim sözleşmenin imzalanması tam bir trajedi oldu. "Bu kriz koşullarında ancak bu kadar" diyorlarmış, sanki diğer sözleşme süreçleri farklı geçmiş gibi.

Birçok yerde işten atmalar var, hatta fabrikalar kapanıyor, bir de bu süreçte bu saldırılara karşı direnen tek tek işyerleri. Sinter mesela. Ya da Gürsaş, Ünsa... İşgaller oluyor, direnişler patlak veriyor, ama işin iç yüzünü gidin bir de işçilerden öğrenin.

Şimdi Ziya ustanın lafı geldi çatı: "Sulh ile uslanmayı etmeli tektir, tektirle uslanmayanın hakkı kötüdür." Ziya usta bu sözü söylerken, tam da böyle zamanlardan bahsedirdi. Bir fabrikada grev olsa, direniş patlarsa, anında Türkiye'nin diğer ucundaki fabrikalar destek eylemleri örgütlemiş. Köstek meselesi de işini yapmayan sendikacının, temsilcinin hazin sonu olurmuş. Derlermiş ki, "madem işini yapmıyorsun, sen şöyle beri dur, yapacak olanlar var burada." Görevden alır, gereken dersi verirlermiş.

Ama tabii bu durum öyle kendiliğinden yaşanmazmış. Direniş komiteleri, dayanışma komiteleri ve disiplin dayak komiteleri varmış her fabrikada. İşçiyi satanın vay haline! Zaten toplusözleşmelerde %100'leri geçen ücret zamları, 8'e varan ikramiye hakları ve daha neler neler kazanmışlar. Ama tabii böyle kazanmışlar.

Şimdi Ziya ustanın anlattıklarının hiç de masal olmadığını daha da iyi anlıyorum. Olması gereken, işçinin kendi hesap sorma mekanizması ve karar alma gücüdür. O yüzden fabrikalarımızda başlayan temsilcilik seçimlerinde izlenecek tek bir yol çıkıyor önümüze. O da işçinin iradesini esas alan ortak bir temsilci çıkartmak, ama ondan da önce komiteleşmek olmalı.

Hayli uzun zamandır Ziya ustayı yâd etmiyordum. Geçen gün Sinter işçilerinin direnişine desteğe gittiğimde geldi aklıma. Bana anlattığı o '70'lerin görkemli işçi direnişlerini çağırırdı zihnimde. Ama ne yazık ki, bırakın Türkiye'nin diğer ucunu, yanı başındaki sendikalı fabrikada dahi destek eylemleri örgütlenemiyor. Hem bizler gözümüzün önünde

yaşananlara kör olmuşcasına bakıyoruz, hem de bize hatırlatmakla görevli olanların işlerini adam gibi yaptığını söylemek çok zor.

O zamanlar gibi olmasa, şalterler inmesede, en azından yemek paydoslarında eylemler örgütlenebilir, böylece kendi patronlarımıza da gözdağı vermiş olurduk. Ama gelin görün ki, temsilcilerimizin dünyadan haberi yok, sendikanınsa eylem denince beti benzi atıyor. Şimdi de benim karşıma çıkıp diyecekler ki, "beni seç ya da onu seçme." Ne fark eder ki, işçiler atılıyor, açlık yoksulluk derinleşiyor, patronlar istedikleri gibi at koşturuyor.

Ama Ziya ustanın yüreğini taşıyan daha çok işçi olduğunu biliyorum. Zaman Ziya ustaların zamanı olacak. Bütün Ziya ustaları krize ve sonuçlarına karşı direniş komiteleri kurmaya çağırıyorum. Bütün Ziya ustaları direnişçi işçilerin yanında olmaya ve destek vermek için her türlü yol ve yöntemi örgütlemeye çağırıyorum. Bütün Ziya ustaları disiplin ve dayak komiteleri kurup, mücadeleye yanaşmayan temsilci ve sendikacılardan hesap sormaya çağırıyorum. Yoksa halimiz nice olacak!

Ziya ustanın çırağı

TAYAD: "2008 yılında da tecrit ve işkence devam etti!"

TAYAD'lı Aileler 14 Şubat günü Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleştirdikleri eylemle, Ocak-Aralık 2008 tarihleri arasında hapishanelerde gerçekleşen hak ihlalleri raporunu kamuoyuna sundular.

"Hapishanelerde tecrit ve işkenceye son! Sohbet hakkı uygulansın! / TAYAD'lı Aileler" pankartı ve "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" dövizlerinin açıldığı eylemde konuya ilişkin basın açıklaması yapıldı.

Yapılan açıklamada, F tipleri ile birlikte tecritin daha da ağırlaştırıldığı, keyfi uygulama ve yasaklarla katmerleştirildiği, Adalet Bakanlığı ve hapishane idarelerinin tecriti ağırlaştıracak yol ve yöntemler bulmakta zorlanmadığı, tecriti ve işkenceyi ortadan kaldıracak önlemler almak yerine özür dilediği söylendi. Açıklama, "Biz özür istemiyoruz. Sorumluların cezalandırılmasını istiyoruz. Özürle bizi kandıramazlar. Özürle tecrit ve işkencenin üzerini örtemezler" sözleriyle sonlandırıldı.

Eylemin ardından TAYAD tarafından hazırlanan "01 Ocak-31 Aralık 2008 Hapishaneler Hak İhlalleri Raporu" İstiklal Caddesi boyunca dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Siyaset ve ahlak!..

M. Can Yüce

Siyaset ve ahlak; güncel veya gündelik kullanımda birbirine karşıt iki kavram... Oysa tersi geçerli olmamalı mı? Yani siyaset ile ahlak arasında zorunlu bir uyumluluk olmalıdır.

Siyasal kirlilik, tam da anılan bu ilişkinin tersten kurulmasıyla başlar ve derinleşir. Yani siyasetin ahlaksızlaşmasıyla...

Peki, siyaset niçin yapılıyor? Siyaset nedir, siyasetin amacı nedir?

Bu konuda genel geçer iddia; halka, hakka, devrime, gelecek ütopyasına hizmet biçiminde özetleniyor. Bu "hizmet" kavramı, kuşkusuz iktidar gerçeğini örten, meşrulaştıran ve özümseten bir işlev görüyor...

Siyaset, onun en örgütlü ve yoğunlaşmış ifadesi olarak iktidar, kendine göre bir siyaset kültürü ve ahlakı yaratıyor; bunu hukuksal bir temele de oturtuyor. Ancak hemen vurgulamalıyız ki, burada kurumlaştırılan ahlak, ahlaksızlığın ahlakı olmaktadır. Hedefe ve amaca varmada her yol ve yöntem meşru görüldüğünde ve bu, bir ideolojik temele oturtulduğunda kurumlaşan ahlak, ahlaksızlığın ahlakı değilse nedir?

Burjuva siyasetinin bir hedefi var ve bunu meşrulaştırmak için her araç kullanılır; bunun ahlakı ve hukuku da geliştirilir. Ama bunun sınırlarını ve şiddetini, sınıf ilişkileri ve çelişkileri, dış ve dış dengeler belirler ve etkiler... Daha önce kurumlaştırılan ahlak ve hukuk, ayaklarına dolanan bir engel olarak algılandığında egemen sınıflar ve onun devleti, bunları çiğnemekte sakınca görmez...

Ancak ne yazık ki, henüz tam iktidar olmamış sosyalist, devrimci iddialı grupların da bu siyaset tarzını ve ahlakını aşmadıklarını, dahası kimi durumlarda onun kötü bir karikatürünü oynadıklarını pratikleriyle sergilemektedirler... Konunun ayrıntılarına girmek bu yazının kapsamı dışındadır.

Bu genel çerçeveden şu noktaya gelmek istiyoruz:

Daha önce de yapılmakla birlikte, kimi itirafçıların işaatları gündem yapılmakta ve bunun üzerinden taraflar birbirini vurmaya, etkisizleştirmeye çalışmaktadırlar. Bundan daha çirkin, kirli ve en genel anlamda ahlaksız bir siyaset tarzı olabilir mi?

İtirafçılık nedir, itirafçı kimdir? Gündeme taşınan itirafçıların kimlikleri, pratikleri nelerdir ve şimdi hangi hesapların içindedirler?

Bu sorular yanıtlanmadan bir JİTEM "eskisini", ya da bir MİT "eskisini" gündeme taşımak, bunların sözlerini çok önemli bir değermiş gibi sunmak ahlaksızlık zemininde, ahlaksızların sözcüsü olmaktan başka bir anlam ifade etmez...

İtirafçı, özü boşalmış, kendini kusmuş, kumaya devam eden kişidir! Tek sermayesi, kendini var etme ve varlığını sürdürme, kendini pazarlama silahı, sadece ve sadece kusmuğudur! Bir daha yazalım, gazete manşetlerine taşınan, büyük gazetecilik örneği olarak sunulan, TV ekranlarında milyonların beyin sofrasına taşınanlar kusmuktan başka bir şey değildir.

"Kusmuk", iğrenç bir şey, değil mi? Midemiz kaldırmıyor, kaldırmakta son derece zorlanıyor. Bu sözler de benim çok ağrıma gidiyor, doğrusu midem bulanıyor. Ama bunları bu kaba çıplaklıkta, başka bir ifadeyle iğrenç çıplaklıkta ortaya koymak durumundayız.

Birkaç yıldır Aygan adında bir JİTEM "eskisi", itirafçı, kirli savaşın kirini pasını deşifre ediyor, daha doğrusu itiraf ediyor diye zaman zaman ortalığa

çıkarılıyor. Kusmukları pazarlanıyor, siyaset aracı olarak kullanılıyor. Peki, bu adam bu kirli sürecin eli kanlı bir piyonu değil mi? Her yanı kirli olan bu kusmuklu katilin sözlerinde altın arayanların ahlakından söz edilebilir mi? Peki, bu adam ve bir piyon olarak hizmet ettiği özel savaşın kendisine yüklediği esas mesleğini hala icra ederek siz "akıllıları" parmaklarında bir oyuncak gibi oynatmıyor mu? Örneğin, Tuncay Güney, Selim Çürükkaya hakkında ipe sapa gelmez sözler edince A. Aygan da bunun üzerine balıklama atladı ve bunları doğrular nitelikte imalarda bulundu. Sadece bir soru: Bu, bir rastlantı mı? Yoksa üstlenilen rolün başka bir biçimde ve zeminde devamı mı? Bilemiyoruz, ama bu kişilerin kusmuk pazarlayıcıları olduğunu unutmamak, kirliliklerinin köprüsü olmamak gerekir. Bu itirafçı kişiler ve içinde buldukları ilişkiler o kadar kirli ve güvenilmez ki bunların "işaatlarına" değer biçmek ve bunlardan bir şeyler beklemek, sadece kendi kendini

kandırmak değil, ahlaki ve politik kirliliğin içinde debelenmekten başka bir şey değildir!

Bir toplum veya bir sistem kirinden pasından arınmak için bu kirin icracısı pisliklerinden medet umuyorsa, vay o toplum veya sistemin haline!

Temiz toplum iddiasında olanlar, öncelikle yöntemlerini, kullandıkları araçları temiz tutmak, bunların temiz olmasına büyük bir özen göstermek durumundadırlar. Yoksa şimdi yaptıkları gibi kirli ortamın kirini daha da kirletir, karmaşık hale getirir, ipin ucunun kaçmasına yol açarlar... Şimdi yapılan da budur.

Devrimciler, geleceğin özgür, eşit ve temiz toplum düşüne sahip olanlar, siyaset ile ahlakı, elbette bugüne kadar kurumlaşan ahlakı aşan, kendi düşlerini güncelde yeniden üreten ahlakı mutlaka uyumlu ve birbirini bütünleyen, besleyen kavramlar olarak algılamak ve yaşama geçirmek durumundadırlar!

17 Şubat 2009

Cumartesi eylemleri sürüyor...

"Kayıplar bulunsun, sorumlular yargılansın!"

Kayıp yakınları ile insan hakları savunucuları, "Kayıplar bulunsun, sorumlular yargılansın, asit kuyuları, toplu mezarlar açılsın!" talebi ile Galatasaray Lisesi önünde 14 Şubat günü bir oturma eylemi gerçekleştirdiler.

"Failer belli, kayıplar nerde?" pankartı, kayıp fotoğrafları ve kırmızı karanfillerin taşındığı eylemde konuşan bir kayıp yakını, sorumluların yargılanmasını istedi.

Ardından DTP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel yaptığı konuşmada, bu ülkede bir savaşın olduğunu, polis yetkilerinin artırılmasından sonra insanların artık "kayıp" olmadan sokak ortasında öldürüldüklerini söyledi.

Basın açıklamasını okuyan Zeynep Tanbay ise, bu meydanda oturarak, yıllardır gözaltında kaybedilen yakınlarının akıbetini aradıklarını, yıllardır JİTEM, kontrgerilla, gizli devlet, Özel Harp Dairesi diyerek bütün bu gizliliğin ve kirliliğin hesabını sorduklarını söyledi. Ergenekon davasında sonuna kadar gidilmek isteniyorsa, Cumartesi meydanında oturan insanların sordukları tüm soruların cevaplanması gerektiğini ifade etti.

Soruşturmalar kapsamında sözü edilen ölüm kuyularının, ilk olarak Silopi'de bulunan BOTAŞ kuyularının ve toplu mezarların açılmasını talep eden Tanbay, topluma seslenerek, "Sağ ya da ölü, yakınlarımızı istiyoruz. Bunun için de birarada olmaya, çok olmaya, birlikte mücadele etmeye ihtiyacımız var" dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dortmund'da "kriz" semineri!

İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği Platformu'nun (BİR-KAR) yurtdışında yürüttüğü "Krizin bedelini ödemeyeceğiz!" kampanyası sürecinde gerçekleştirilen seminerler dizisine 14 Şubat'ta Dortmund şehrinde devam edildi.

İki bölümden oluşan seminerimizin ilk bölümünde kapitalizmin krizi, onu hazırlayan etmenler, marksistlerin sorunu nasıl açıkladıkları, Marks ve onun tezlerinin doğruluğunun bizzat burjuva ideologları tarafından itiraf edilmek zorunda kalması anlatıldı. 1989'da duvarların yıkılması ile ilan edilen tarihin sonu, kapitalizmin ebediliği vb. yalanların, üzerinden 20 yıl geçmeden yerle bir olduğu, rüzgarın tekrar devrimciler ve komünistlerden yana estiği vurgulandı.

Dünyada ve Türkiye'de saldırılara karşı ilk tepkilerin işçi sınıfından geldiği, artık devrimcilerin bu gerçeği görmek zorunda oldukları, sınıfı örgütlenmeden, iktidar hedefli bir mücadeleye kilitlenmeden kapitalizme karşı mücadelenin tutarlı olmayacağı anlatıldı. Seçimlerde emekçilere taşınan reformist politikaların da solun tablosuna ilişkin fikir verdiği belirtildi.

Seminerin ikinci bölümünde, kapitalizmin krizinin derinleşmesine paralel olarak siyasal gericiliğin tırmandırıldığı söylendi. İkinci dünya savaşıyla sonuçlanan kriz döneminde tüm Avrupa'yı saran faşizmin unutulmaması gerektiği, yerli parti ve örgütlerin bu süreçten dersler çıkarmasının önemi hatırlatıldı. Göçmen işçilerin de bu süreçte görevleri anlatıldı.

Canlı tartışmaların ardından seminer sona erdi. Seminere 35 kişi katıldı.

BİR-KAR / Dortmund

Mücadele Postası

Kadınlar krizden daha fazla etkileniyor!

Krizden önce kadınlar etkileniyor. Ekonomik krizler biz kadınları erkeklere göre daha derinden etkiliyor. Krizlerde işini ilk kaybeden bizler olurken, çalışmayan ev hanımlarının evdeki iş yükü bu dönemler daha da artış gösteriyor.

İş hayatındaki kadınların krizden ağır darbeler aldıkları bir gerçek. Çalışan kadınlar açısından kadınların nerelerde, hangi iş ortamlarında çalıştıklarına bakıldığında, kadınların krizden nasıl etkilendiklerini daha iyi anlamak mümkün. Zaten işlerini ilk kaybedenlerin kadınlar olması da bunu gösteriyor. Kadının çalışma hayatını erkeklerle kıyaslayacak olursak, kadınlar erkeklere göre düşük avantajlarla işe başlıyor. Bu sadece Türkiye’de böyle değil, dünyada da böyle. Kadınlar daha çok küçük ölçekli işletmelerde ve kriz dönemlerinde işten atılmaları ya da ücretsiz izne ayrılmaları daha kolay olduğu sektörlerde çalışıyor. Bu işyerleri genellikle krizi bahane edip işçileri işten çıkaran yerlerdir.

Krizden yalnızca iş hayatındaki kadınlar etkilenmiyor tabii ki. Krizden ev hanımları da etkileniyor. Kriz dönemlerinde ev hanımlarının yükü daha da artıyor. Ev harcamalarında kısıtlamalara gidilerek krizi atlarmaya çalışan gene kadınlardır. Kadınlar akşama çoluğunun çocuğunun önüne getireceği aşı düşünürken, içlerinde hep bir endişeyle yaşamak zorunda bırakılıyor. Sanki bu krizi kadınlar çıkarmış gibi kadınların var olan yüklerinin üstüne yenileri konuluyor.

Kötü yönetimler, yolsuzluklar, güvensizlikler, aldatılmalar, ekonomisini toparlayamayan, demokrasisini doğru dürüst oturtamayan, istikrarlı bir gelişim gösteremeyen bir ülkede yaşadığımız düşünüldüğünde, suçun kimde olduğu ve krizin faturasının neden işçilere ödetildiğine şaşırılmak gerekir. Dolayısıyla toplumsal mücadelede dayanışmanın ve güç birliğinin olması gerektiği unutulmamalıdır. Tabii ki bu mücadelede emekçilerin, işçilerin, gençlerin, kadın yoksulların, ekonomik krizden etkilenenler ve etkilenecek olanların bir bütün olmaları gerekmektedir.

Manisa’dan Kızıl Bayrak okuru bir emekçi kadın

PSAKD: “Madımak müze olsun!”

2 Temmuz 1993 yılında Sivas’a Kültür Şenliği ve Pir Sultan Abdal’ı anmak amacı ile giden şair, yazar, sanatçıların katledildikleri Madımak Otelinin alt katının tahliye edilmesine ilişkin Pir Sultan Abdal Kültür Derneği yazılı açıklama yaptı. Madımak Otelinin müze olması talebinin yinelenildiği açıklamada şu ifadeler yer verildi:

“15 yıldır sürdürdüğümüz ‘Madımak Otelini Müze Olsun’ talebi haklı ve meşrudur. Siyasi iktidar gün geçirmeden Pir Sultan Abdal Kültür Derneği’nin bu talebini kabul edip ivedilikle yerine getirmelidir. Bu talep tüm Alevi kurumlarının, Sivas’ta yaşayan Sünni yurttaşlarımızın ve Türkiye’de yaşayan tüm akliselim ve sağduyulu insanların talebidir.

Madımak Otelini satın alınarak kamulaştırılmalı, otelin müze olması yönünde gerekli çalışmalar hemen yapılmalıdır.

Böyle bir girişim, insanlarımız arasında düşmanlıkları arttırmaz. Gerçekle yüzleşmek ve insanlık suçlarını birlikte mahkûm etmek, farklı kültürleri, inançları, kimlikleri daha da yakınlaştırır.

Bu duygu ve düşüncelerle tüm topluma sesleniyor ve diyoruz ki: Bu utancı daha fazla büyütmeylem, vicdanları sızlattırmayalım, Madımak Otelini Müze olsun...”

BMİS’ten Kadıköy mitinginde yaşananlar üzerine açıklama...

“Mitingi amacından saptırmak isteyenler alanın dışına çıkarıldı”

DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası 15 Şubat mitinginin ardından basın yayın organlarında çıkan haberlere ilişkin bir yazılı açıklama yaparak, yaşanan olayın aktarılış biçimine itiraz etti. “İşçiler arasında arbeye yaşanmadı, mitingi amacından saptırmak isteyenler alanın dışına çıkarıldı” başlıklı BMİS açıklamasında mitingin düzenleniş amacı tekrar hatırlatılırken, olayına gelişimine ilişkin basında çıkan haberler de düzeltilti.

Mitinge ve Türk Metal çetesine ilişkin düşüncelerini yer aldığı açıklamada şunlar söylendi:

“- Mitinge katılım ve coşku oldukça yüksek düzeyde olmuştur. İşçiler ve emekçiler krizin faturasını ödemeyeceklerini, krize karşı sermayenin önlemlerine karşı direneceklerini açık bir biçimde ortaya koymuşlar; siyasal iktidarın işçi ve emekçilerin taleplerini dikkate almasını talep etmişlerdir.

- Mitingin amacı ve hedefi ortadayken, Türk Metal Sendikası’nın beslemesi 50-60 kişi, yürüyüş ve mitingi sabote etmek, amacından saptırmak için, kürsü çevresini kuşatmaya başlamışlar, kürsünün önünde kurulu bulunan güvenlik bariyerini aşmışlar ve daha önceden kararlaştırdıkları gibi kürsüyü ele geçirerek, mitingi Ergenekon davasından tutuklu bulunan genel başkanlarına destek için kullanmaya çalışmışlardır. Bu grup kendi üyelerine sürekli olarak, mitingini amacıyla ilgisi olmayan sloganlar attırma çabası içinde olmuş, bu sloganlardan rahatsız olan on binlerce işçiyi kışkırtarak işi mitingin disiplin ve güvenliğini tehdit eder noktaya ulaştırmışlardır. (...)

- Bu grubun tepki almasının nedeni, 12 Eylül askeri darbesi ile birlikte sermaye tarafından işyerlerine sokulan ve tam 25 yıldır metal işçilerinin hak kayıplarına neden olan sarı-taşeron Türk Metal’i ‘sendika’ sıfatında, işçi aidatlarını kişisel serveti haline dönüştüren tutuklu genel başkanlarını ise ‘sendikacı’ olarak sunmaya çalışmalarıdır. Türkiye işçi sınıfı, Özbek ve onun gibilere her zaman tepki göstermiştir ve bu tepkisinde de haklıdır.

- Basın yayın organlarında, arbedenin Sendikamızın açtığı bir pankarttan dolayı çıktığı söylenmektedir. Bu gerçek değildir. Söz konusu pankart sendikamız tarafından açılmamıştır. Pankartı açanlar, Türk Metal ve sermaye işbirliği nedeniyle işten atılan, mağdur edilen, camı yakılan işçilerdir. Pankarttaki ifade ise çoğu basın ve yayın organında yer aldığı gibi ‘Hain Özbek hesap verecek’ değil, ‘Hain Özbek, işçilere hesap verecek’ biçimindedir.

- Bu slogan Türk Metal’in beslemesi küçük grup tecrit edilip, alandan çıkartılıncaya kadar, çok sayıda insan tarafından atılmaya devam etmiştir.

- Sendikamız, basın yayın organlarında yer alan haberlerde, çatışmanın tarafı imiş gibi gösterilmektedir. Oysa sendikamız yönetici ve görevlilerinin takındığı kararlı tutum, üyelerimizi tahrik eden, küfürler yağdıran amigoların linç edilmesinin ve olayların büyümesinin önüne geçmiştir.

- Tüm işçilerin birlik ve dayanışma içinde sermayenin saldırılarına karşı ortak mücadelesinin örülmeye çalışıldığı bir dönemde, Birleşik Metal-İş Sendikası bu çabanın en aktif unsurudur. Bu mücadelenin gereklerini hiçbir şekilde yerine getirmeyen, tam çeyrek asırdır işçi sınıfına yaptığı ihanetlerle tanınan ve paralı adamlarıyla işçilerin birlik, dayanışma ve mücadelesine zarar verici tavırlarını mitinge yansıtmaya çalışanlara karşı, yine işçiler gerekli tepkiyi göstermişler ve onları alanın terk etmeye zorlamışlardır. Birleşik Metal İş Sendikası her zaman metal işçilerinin birliğini savunmuştur ve hangi sendikaya üye olurlarsa olsunlar tüm metal işçilerini sermayeye karşı ortak mücadeleye çağırılmaktadır...”

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık Yurt içi **60.000 000 TL** Yurt dışı **100 Euro**
1 Yıllık Yurt içi **120.000 000 TL** Yurt dışı **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Seçim aldatmacası değil
devrimci sınıf mücadelesi!**

**Çözüm devrimde,
kurtuluş
sosyalizmde!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

BDSP